

АЛИСТЪР МАКЛИЙН

**ВЛАКЪТ
НА
СМЪРТТА**

АЛИСТЪР МАКЛЕЙН ВЛАКЪТ НА СМЪРТТА

chitanka.info

Алистър Маклийн е автор, който не се нуждае от представяне — името и книгите му са широко известни в целия свят и завладяват читателите с великолепно повествование и с напрегнатите събития, пълни с остри конфликти и тайнственост.

В изключително интересния роман „Влакът на смъртта“ той остава верен на себе си и поднася на читателите динамичен и пълен с неочаквани обрати завладяващ сюжет.

В един есенен ден, запазен в пълна тайна, към Съвета за сигурност на ООН се създава организация за борба с международната престъпност — ЮНАКО. Една от нейните задачи е да открие и обезвреди голяма и безкомпромисна група престъпници, които търгуват с радиоактивни материали. Над Европа надвисва зловеща заплаха и всеки миг убийствената радиация може да я превърне в безлюден континент...

ПРОЛОГ

В един есенен ден, запазен в абсолютна тайна, в сградата на ООН се проведе секретно и изключително важно съвещание. На него присъстваха четирийсет и шест представители от различни страни на света. Дневният ред съдържаеше една-единствена точка — надигащата се вълна на международната престъпност. За всички присъстващи беше ясно, че терористите и разните криминални типове можеха да предизвикат паника и безредици в някоя страна, а след акцията да избягат и да се скрият в друга. Там те ставаха недосегаеми, тъй като полицейските сили не можеха да преминат границите, без да спазват купища протоколни формалности, нито можеха да действат в чуждата страна, без да нарушат нейния суверенитет.

Освен тези очевидни и труднопреодолими бариери пред силите за сигурност съществуваха и много други формалности, свързани с издаването на разпореждания за екстрадиране, които струваха скъпо и отнемаха много време. Те имаха редица недостатъци и всеки обигран адвокат можеше да открие пропуските в установените правила и лесно да измъкне клиентите си през някоя пролука на закона.

Тайната среща трябваше да намери решение на тези заплетени проблеми. Участниците в нея решиха да се създаде международна ударна сила, която да действа под егидата на Съвета за сигурност. Тя щеше да стане известна под името ЮНАКО^[1], а целта ѝ беше „да предотвратява криминални деяния, да неутрализира и задържа отделни лица или цели групи, занимаващи се с престъпна дейност в международен мащаб“.

Всеки един от четирийсет и шестте пратеници представи подробни биографични данни за кандидата, който неговото правителство предлагаше за свой представител в ЮНАКО. След кратък подготвителен период организацията започна работа на 1 март 1980 година.

[1] United Nations Anti-Crime Organisation — Международна организация за борба с престъпността. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Зората хвърляше бледосива светлина над Москва. Бързо се трупаха облаци и скоро заваля. По радиото тъкмо започваха да четат осведомителния бюлетин в шест часа, когато една синя камионетка спря бавно встрани на околоръстното шосе извън града.

Лена Роденко загаси мотора и нервно въздъхна. Тя пъхна цигара между изпръхналите си устни и машинално извади запалка от джоба си. Сви треперещи пръсти около пламъчето, запали и пое дълбоко дима. Лена беше привлекателно момиче, макар че не проявяваше никакъв интерес към външността си. Късата ѝ коса бе подстригана нескопосано по мъжки, бледите ѝ страни и брадичката бяха обсипани с младежки пъпки. Тя се обърна към брат си, седнал до нея, и го погледна със слаба, измъчена усмивка.

Василий беше на двадесет и две години, с три години по-голям от Лена. Неговата коса, за разлика от нейната, падаше на небрежни вълни по раменете му. Беше пуснал брада, която растеше на снопчета и приличаше на театрален реквизит, залепен наслуки.

В дъждовната сутрин те седяха един до друг в камионетката, взираха се тревожно навън и се питаха дали ще успеят да убият генерал Константин Бенин, развълнувани не повече от сутрините, когато се чудеха дали ще им стигне закуската.

Докато поемаше цигарения дим, Лена се върна мислено към съдържанието на досието, което бяха подготвили за Бенин.

Генералът беше завършил военна академия през 1950 г., а на работа в КГБ го бяха привлекли четири години по-късно. През това време той е бил и съветник на Фидел Кастро при създаването на кубинските тайни служби.

Бенин беше прекарал няколко мъчителни години като военен аташе на своята страна в Бразилия и според мълвата дължал това назначение на шефовете си, които в негово лице виждали заплаха за собствените си позиции. След завръщането си в Москва оглавил един от разузнавателните отдели, за малко бил преподавател в шпионската

школа в Гатчина, а през 1974 година го изпратили в Ангола като старши военен съветник. Три години по-късно отново се завърнал в родината си и бил назначен за комендант на небезизвестната Балашиха — комплекс в покрайнините на Москва за обучение на международни терористи. След това той става заместник-директор на дирекция „С“, най-зловещото подразделение на КГБ, чиито основни задачи са били отвличанията, убийствата и тероризма — както в страната, така и в чужбина. През 1984 година го назначават за директор и оттогава се носи мълвата, че лично той е отговорен за изпращането в сибирските лагери на хиляди хора.

Докато изготвяха досието му, бяха срещнали само едно затруднение — откриха единствено снимката, направена при завършване на военната академия. Никъде не успяха да открият каквато и да било друга фотография. Спомняйки си всичко това, Лена не можеше да не оцени изобретателността на генерала — Бенин просто се беше превърнал в човек без лице.

Първоначално проблемът изглеждаше непреодолим, но някой се досети, че за разлика от него колата му може лесно да се разпознае. Лена бързо разбра, че това е търсеният изход и в главата ѝ вече се оформяше план за действие...

Тя погледна напукания циферблат на евтиния си часовник и нервно преглътна. Моментът приближаваше. Сякаш в отговор на мислите ѝ радиостанцията за двустранна връзка, поставена на коленете на Василий, пропука и се съживи. Съобщиха им, че всичко е чисто и могат да действат. Тя с мъка запали мотора на камионетката и вече си мислеше, че е задавен, когато двигателят даде признаци на живот. Лена потегли и паркира шейсет метра по-надолу край един изоставен варел. След като спряха, Василий уточни времето, което им оставаше. Имаха малко повече от четири минути до пристигането на генерала. Двамата изхвъркнаха навън и затичаха да отворят задните врати на камионетката.

Генадий Петровски все още не можеше да повярва на късмета си. До преди два дни беше шофирал коли, превозващи пътници до Кучино, един от тренировъчните лагери до Москва, а ето че сега му бе възложено да кара не друг, а самия генерал Бенин! Наредено му беше

да не споделя това с никого, дори с бременната си съпруга, докато не излезе официалната заповед за назначение. След като всичко се уреди, мислеше си той, най-напред ще каже на жена си, после ще почерпи приятелите си, с които бе завършил военната академия предишната година. Те щяха да празнуват, да се радват с него, но той знаеше, че всички ще му завиждат. В края на краищата Бенин беше живата легенда на академията.

Днес беше първият официален работен ден на Петровски. Вчера трябваше да изминава маршрута, докато го научи без грешка. Генералът не трябва да изпитва каквито и да било неудобства, повториха му няколко пъти. Петровски никога не бе виждал Бенин, скрит зад тъмните стъкла на мерцедеса. Дори разделителната преграда между предните и задните седалки беше затъмнена. Бенин обаче беше там — той винаги предпочиташе да влезе пръв в колата. Просто една от малките мании на генерала, както спомена един от адютантите. Предишната вечер Петровски бе лъскал до блясък колата, дори изглади старателно двете флагчета, които се вееха върху предните калници. Решил беше да направи впечатление на Бенин.

Колата спокойно се носеше по пътя и той докосна леко педала на спирачките, когато мерцедесът навлезе в следващия завой. Изведнъж Петровски изстина от ужас — встрани от пътя беше спряла синя камионетка, а до нея някакъв младеж беше насочил към тях устройство за изстрелване на противотанкови ракети, монтирано на триножник. Петровски натисна рязко спирачките и мерцедесът застана с дясната си страна към камионетката. В същия миг ракетата го удари. Колата се разпадна, обвита в буйни пламъци, а парчета деформиран метал полетяха във въздуха на десетки метри разстояние и се посипаха върху заснежената борова гора край шосето. На мястото на мерцедеса остана само дълбока дупка, заобиколена от горящи отломки.

Лена се взираше вцепенена в зейналата наред пътя яма. Василий я сграбчи за раменете, разтърси я силно, после я удари през лицето. Самотна сълза се търкулна от крайчеца на окоото ѝ, но тя не отмести поглед. Василий я избута, демонтира устройството от триножника, помъкна го към багажника на камионетката и го хвърли върху сивото одеяло, с което го бяха прикривали преди това. Захвърли след него и триножника, после шумно затръшна вратите. Сграбчи Лена за ръката, задърпа я напред и я блъсна на мястото до шофьора.

Бързайки да се махне час по скоро от мястото на покушението, той включи припряно двигателя, отпусна рязко съединителя и камионетката политна напред. След като излязоха от завоя, Василий погледна към Лена. Тя все още беше в шок и очите ѝ бяха вперени в някаква въображаема точка в центъра на предното стъкло. Той винаги беше казвал, че тя е прекалено млада, за да бъде въвличана в дейности от този род, но в крайна сметка бе отстъпил пред настояванията ѝ да дойде с него. Горчива ирония беше, че целият план още от самото начало бе нейна идея.

Първостепенната му задача в момента беше да се добере до място, предлагащо сигурност на двамата. Това сигурно място беше една вила в малко село южно от Москва, собственост на лекар, който можеше да извади Лена от вцепенението ѝ. Тогава те двамата щяха да заминат за Тула и да се скрият там, докато приключи разследването на инцидента.

Изведнъж Василий забеляза някакъв бял мерцедес зад тях. От къде се бе появил толкова внезапно? Според замисъла на операцията трябваше да се поставят пътни знаци на изхода на магистралата, веднага щом колата на Бенин влезе в нея — те щяха да предупреждават останалите шофьори за опасност от аварии и да пренасочват колите към друго шосе. Погледът му непрекъснато скачаше към огледалото за обратно виждане, в което наблюдаваше бързо приближаващия се мерцедес. Въпреки нарастващото безпокойство той си наложи да не изпада в паника, сигурен, че колата случайно е зад тях.

В мига, когато преодоля един изключително остър завой и излезе на права отсечка от пътя, тревогата му обаче взе връх — пътят беше блокиран. Един мерцедес и един ЗИМ, оперели калник до калник, препречваха пътя, а зад тях се извисяваше застрашителния купол на танк Т-72, насочил дулото си право към приближаващата камионетка. Василий нямаше друг изход, освен да натисне спирачките. Когато спря, той погледна назад — следващият го мерцедес беше застанал перпендикулярно на пътя и точно в този момент от него изскочиха двама души с автомати в ръце. Четирима от общо петимата мъже, които му бяха устроили клопката, стискаха оръжие, а ръцете им бяха в ръкавици.

Василий неохотно изключи двигателя, а петият мъж, който не беше въоръжен, пристъпи напред и отвори вратата от неговата страна.

Щом краката на Василий докоснаха земята, около китките му щракнаха чифт стегнати белезници. Грижливо заобиколен от въоръжените мъже, той безпомощно наблюдаваше как измъкваша Лена от колата, сложиха ѝ белезници и я отведоха в чакащия ЗИМ. После човекът, който му отвори вратата, извади жълтеникава служебна карта и я показа на Василий. Дирекция „С“.

Задната врата на мерцедеса се отвори и от него излезе висок мъж с набраздено от бръчки лице. Той бавно тръгна към камионетката, без да откъсва поглед от лицето на Василий.

— Да ви се представя — генерал Константин Бенин.

Василий не се изненада. Целият план се бе развил погрешно, но от кой момент? Зададе на глас въпроса си.

— В тази работа човек трябва да се държи далече от жените и алкохола. За наше щастие един от вашите хора не знаеше това правило — жлъчно се усмихна генералът.

— Кой? — Василий веднага съжали, че се бе хванал на въдицата.

— Доста скоро ще разберете. Повечето ваши приятелчета от конспирацията вече са арестувани.

— От колко време знаете за нас?

— От самото начало. През последните два месеца подслушвахме жилището ви.

— Я вижте какво има тук! — Невъоръженият мъж сочеше към багажника на камионетката. — Не е от нашите.

— Разбира се, че не е. — Бенин надникна вътре и леко прокара пръсти по ракетното устройство. — Това е британско производство.

— Анатолий! — извика генералът, след като и Василий бе отведен в чакащата кола.

Помощникът на Бенин припряно дотича иззад камионетката.

— Слушам, другарю генерал.

— Искам вие лично да се заемете с вдовицата на Петровски. Осигурете ѝ държавна пенсия.

— Изготвих документите още снощи.

— Добре. Изпратете ѝ от мое име цветя с обичайния текст.

— Слушам, другарю генерал. А съобщението за пресата?

— Нека да бъде кратко. Разкажете им там някаква история, че непредвидено закъснение ми е спасило живота. Споменете ракетата, но без да уточнявате от какъв произход е. Може също да добавите, че

двама младежи са застреляни, докато оказвали съпротива при ареста. Предайте го още тази сутрин на ТАСС.

— Няма ли да организирате съдебен процес за назидание?

— Помислих си нещо подобно, но как да стане, когато липсват подсъдими? — Бенин потупа Анатолий по ръката и се върна в мерцедеса.

Шофьорът затвори вратата след него и секунди по-късно вече се изтегляше от блокираното шосе, за да се насочи на юг. Намали скоростта едва след като наближи покрайнините на малкото село. После сви по тесен път, водещ към Бицевския горски парк — живописна местност, насечена от пропасти и дефилета, обрасли с ела, дъб и бор.

Предупредителната табела на входа предупреждаваше заплашително: „Спри! Влизането забранено. Водоемен район“. Шофьорът спря мерцедеса пред бариерата, разположена на стотина метра след табелата, и показа служебната си карта на дежурния от КГБ, който незабавно им махна да влязат. Четиристотин метра по-нататък пътят свършваше. Шофьорът обърна колата и спря на паркинга, почти празен в този ранен утринен час.

Бенин слезе и се запъти към сградата на караула, където показва служебната си карта на най-близкия от тримата въоръжени пазачи. След проверка на нейната автентичност постовият деблокира електронно заключената входна врата. Тримата отдадоха чест на минаващия покрай тях Бенин. Както обикновено той не им отговори.

Продължи по алеята сред просторни поляни и цветни лехи, изкачи няколко стъпала и влезе в сградата през двойна врата от релефно стъкло и алуминий. Щандът за вестници щеше да отвори след един час, но Бенин заръча на постовия да му бъде донесен в кабинета един брой на „Правда“ веднага щом пристигне вестникът.

Взе асансьора до седмия етаж и извървя дългия пуст коридор, докато стигна до последната врата. Едно от многото предимства на поста му беше, че работеше на най-горния етаж, откъдето се разкриваше зашеметяваща гледка. Бенин активизира ключалката с магнитната си карта, после повтори същото и с вътрешната врата на личния си кабинет. Включи осветлението и се настани зад солидното писалище, изработено по негово нареждане от бицевски дъб. Разгърна подвързания с кожа бележник и прегледа програмата за деня.

Там липсваше едно име. Името на най-доверения му, най-ценния му европейски агент, чиято самоличност не би могла да бъде открита в никой от документите на неговия отдел. Бенин бе дошъл на работа толкова рано, за да се свърже с този човек.

Той затвори бележника си, завъртя се на стола и отвори вградения в стената сейф. Извади от него връзка ключове и с един от тях отвори най-долното ляво чекмедже на писалището си. Чекмеджето бе разделено на две, задната му част бе защитена с още една ключалка. Бенин деблокира и нея, бръкна и извади телефон. Смяташе, че притежава най-големия коз в света на подслушването и шпионажа, коз, благодарение на който можеше винаги да печели. Набра номера и докато чакаше да му се обадят мислеше, че използваната от него линия е по-дискретна и недостъпна дори от линията, прокарана между Кремъл и Белия дом. Подслушването на телефонните разговори на кремълската върхушка се бе превърнало в един от любимите му проекти през последните години. Какво ли не знаеше той за всеки от тях...

Отсреща вдигнаха слушалката.

— Бразилия — каза Бенин.

— 1967 — отговори му от другата страна.

Паролата беше точна.

— Имахте ли някакви проблеми с натоварването на влака?

— Никакви. Маскировката беше идеална.

— А влакът?

— Потегли по разписание. Хората са по местата си, всичко върви по план.

Бенин затвори телефона и го върна в чекмеджето. След това заключи, сложи връзката ключове в сейфа, захлопна вратичката му и завъртя цифровото устройство. Облегна се назад с ръце, сключени на тила. Опитът за убийството му бе предотвратен, а генералният му план за континента се движеше точно по разписание. Очертаваше се една добра седмица.

ВТОРА ГЛАВА

Карл-Хайнц Теселман обичаше да мисли за себе си като за пътешественик. Думи като скитник и бездомник го обиждаха, това бяха определения, използвани от едно недоброжелателно общество.

Родителите му бяха убити по време на войната в Берлин. Малкият Карл-Хайнц бе прехвърлян от осиновители на осиновители, докато накрая избяга от всякакви опити да бъде опитомен. На седемнайсет години се присъедини към група странстващи цигани, от които изучи тънкото изкуство на джебчийството. Нещастен случай с ръката му сложи край на тази блестяща кариера шест години по-късно. Циганите го изхвърлиха, понеже вече не им вършеше работа. Той се опита да действа самостоятелно, но бързо го спипаха и изпратиха в затвора. След освобождаването му всички врати започнаха да се затварят пред него.

Това беше преди тридесет и две години.

Зимата сковаваше Европа и както винаги в този сезон Карл-Хайнц Теселман пътуваше на юг, за да избегне най-лошото време. За първи път от четиринадесет години потегляше сам. Най-добрият му приятел беше умрял от пневмония само преди няколко седмици. Неговата смърт беше шок за Теселман, макар че беше очаквана. Ханс така и не успя да се възстанови напълно след фаталното заболяване от туберкулоза, прекарано в детска възраст, което го бе направило безпомощен и към най-безобидните настинки.

Сега единственото нещо, останало на Теселман за спомен от Ханс, беше избледнялото палто, подплатено с вата. Той огледа палтото, после мръсните си, изпокъсани зелени вълнени панталони, деформираните кафяви обувки, стегнати с връвчици с неравна дължина. Бръкна в джоба на палтото за цигарите, които преди няколко дни бе задигнал от група шведски студенти в Бон. Надявал се беше, че могат да съдържат нещо по-силничко от тютюн — чувал беше какви ли не приказки за скандинавските младежи, и остана разочарован, когато се оказа, че са си най-обикновени цигари. Е, просяците не могат

да избират. Усмивката му се стопи, когато извади ръка от джоба. Това беше последната цигара. Поколеба се дали да дръпне няколко пъти, после си спомни, че са му останали само три клечки кибрит и върна цигарата в джоба си.

Беше напуснал Кил, града в Северна Германия, където се задържаше най-много, и бе изминал разстоянието от Висембург до френско-германската граница за десет дни. Все още не беше решил коя ще е крайната му цел. Всичко зависеше от това какви товарни влакове има на конкретната гара в съответното време. Предишната зима бяха прекарвали с Ханс в Ница. Това беше единственото място, където не искаше да отиде. Щеше му се да избегне болезнените спомени. Може би догодина...

Главната му грижа в момента беше да се качи на товарния влак за Берн. Номерът беше за броени минути да избегне пазачите и да се скрие в някой товарен вагон. Правил бе това безброй пъти, но риск винаги имаше, особено откакто бяха въведени кучета, които да надушват нелегални пътници като него. Бяха го спипали само веднъж — още носеше на китката си белезите от острите като бръснач зъби на едрото куче.

Карл-Хайнц Теселман прекоси първия коловоз и се озова в края на композицията от дванайсет вагона, натоварени с въглища. Притисна се до последния вагон и се озърна за пазачи. Нямахше никой. Товарният влак за Берн беше на другия коловоз. Трябваше само да измине двадесетината метра между двата коловоза и да си намери празен товарен вагон. Беше извървял половината разстояние, когато висок глас го накара да се закове на място. Веднага се сети за кучетата. Краката му натежаха, сякаш бяха от олово. Теселман предпазливо се извърна към посоката, от която долиташе гласът и видя един стрелочник, който се подаваше от прозорчето на своята будка, с лула между зъбите. Стрелочникът извади лулата от устата си и силният му глас отново се разнесе като гръмотевичен грохот. Човекът разменяше шегички с един от машинистите, двамата изобщо не забелязваха озъртащия се нервно Теселман. Стрелочникът се изсмя на собствената си шегичка и се прибра, затваряйки прозорчето на будката. Теселман пое дълбоко въздух.

Влаковата композиция изскърца и потегли. Тръгваше преди разписанието! Теселман затича към най-близкия вагон и в този миг

дочу зад себе си зловещия лай на разярено куче. Хвърли поглед през рамо — тъкмо навреме, за да види как пазачът разкопчава нашийника на дърпащото се и напирасщо животно.

Теселман сграбчи ръчката на товарния вагон, подскочи и се опита да намери опора и за другата си ръка. Виждаше едрото куче, което препускаше с оголени зъби и бясно размахана опашка.

Със сила, каквато можеше да вдъхне само страхът, успя да издигне краката си нагоре. Кучето подскочи, лъскавото му тяло се изви като дъга във въздуха и челюстите му изтракаха само на сантиметри от крака на Теселман. Животното несръчно се приземи на задните си лапи и почти загуби равновесие. Битката завърши в полза на беглеца.

Теселман отпусна краката си, за да поотпочине. После се зае да отвинтва двата болта, за да освободи вратата. Отвори, влезе в товарния вагон и се свлече на колене, изтощен и без дъх, като поемаше шумно глътки въздух. След като се посъвзе, пропълзя до стената на вагона и се просна на пода, бършейки с длан потта от челото си.

Теселман знаеше, че ще го чакат на следващата гара, на която влакът трябваше да спре по разписание, пазачът щеше да се погрижи за това. Само че той нямаше никаква представа къде и кога ще бъде следващата спирка. Опита се да огледа заобикалящата го обстановка, но беше твърде тъмно. Ритна вратата, тя се поотвори и товарният вагон се изпълни със светлина. Беше пълно с обичайните сандъци, недостъпни със своите хитроумни пломби и ключалки. Системата за сигурност се беше променила рязко през последните няколко години. Теселман още си спомняше времената, когато можеше с обикновено джобно ножче да отвори повечето каси и сандъци, превозвани от единия до другия край на Европа. Съдържанието им обикновено се състоеше от разни части за машини, но той се сецаше поне за два случая, в които бе намерил нещо далеч по-привлекателно. Веднъж откри каса с бургундско вино, износ от Франция, друг път — деликатеси от Германия.

Той обви с ръце тялото си, за да се предпази от внезапно нахлулия мразовит вятър. После се изправи на крака. Леденият вятър започна да навява капчици дъжд във вагона. Задаваше се неизбежната буря. С годините Теселман беше свикнал с подхвърлянето и клатушкането на влака така, както опитният моряк свиква с люлеенето на кораба. Стигна лесно до вратата и вече се канеше да я затвори,

когато съзря в ъгъла на вагона между два сандъка нещо, което не можеше да види от предишното си място. Беше някакво зеленикаво платнище, което можеше да му влезе в работа.

Теселман се стегна срещу нахлуващия пороен дъжд, сграбчи с две ръце дръжката на вратата, избута плъзгащата се плоскост почти до края, но не я затвори напълно. Задържа я с крак, докато издърпваше една дървена каса от купчината. С касата той залости вратата, така че да не се отваря по-широко. Вятърът се промъкваше през цепнатината и виеше из товарния вагон. Теселман потрепери. Поразмести сандъците, за да стигне до платнището, и видя, че с него всъщност е покрито нещо. Това още повече възбуди интереса му. Той събра платнището, както моряк свива платното на яхта, захвърли го и се взря в полумрака. Очите му постепенно различиха няколко контейнера с бира. Нищо чудно, че бяха покрити, помисли той, зарадван от неочакваната придобивка.

Теселман ги преброи — бяха шест и той веднага реши да отвори един от тях. Контейнерите обаче бяха метални и той не знаеше как да ги отвори. Огледа се за някакъв предмет, който би могъл да му послужи за целта, но макар че очите му вече бяха привикнали с полумрака, не можа да види нищо подходящо. Това обаче не можеше да го възпре — решил бе на всяка цена да отвори един от контейнерите и да утоли жаждата си. Как му се искаше Ханс да беше с него, не само за компания в пиенето, а и защото той винаги бе мозъкът на техния тандем. Да, Ханс щеше да намери отговор на тази трудна задача.

Изведнъж го осени прозрение. Пожарогасителят!

Теселман се извърна към стената, където би трябвало да е прикрепен, но видя само една празна скоба. Изруга и беше на път да се откаже, когато нова идея се роди в съзнанието му. Огледа внимателно скобата на пожарогасителя — беше ръждясала, а един от трите ѝ винта липсваше. Трябваше ѝ само едно по-силно дръпване. Хвана я с две ръце и задърпа. Все пак се държеше здраво. Завъртя я, стараяйки се да разхлаби винтовете, но колкото и да бяха разядени от ръждата, те не поддаваха. Сграбчи отново скобата и дръпна с всичка сила. Най-сетне тя излезе от стената, а Теселман трябваше да се хване за един сандък, за да не изгуби равновесие.

Вдигна победоносно скобата, сякаш бе някакъв трофей, после коленичи до най-близкия контейнер и опипа мястото около малкия

кран. Той трябваше да бъде избит. Виждаше как правят това продавачите на бира — те използват чук и колче, но той нямаше нищо друго, освен една ръждива скоба. Ядосан, той стовари скобата върху крана, без да постигне някакъв ефект. Ако можеше да го разхлаби, после с един силен удар щеше да го счупи.

През следващите пет минути Теселман ожесточено удряше крана със скобата. Задачата му съвсем не се улесняваше от ритмичното поклащане на влака, летящ през пелена от дъжд. Едва половината удари попадна в целта. Накрая той се строполи върху най-близката каса и се загледа в мястото около крана, осеяно с вдлъбнатини. Дали е успял поне малко да задвижи нещата? Грабна скобата и отново заудря. Кранът изведнъж хлътна навътре и скобата попадна в зейналия отвор.

Плясък на течност обаче не се чу. Вътре нямаше бира.

Облак бял прах изскочи през дупката. Инстинктивно Теселман размаха ръка пред лицето си, после се изправи на крака и изчисти реверите на палтото си. Изчака, докато сребристите частици се разсеят, после надникна в контейнера. Беше пълен с прах. Объркан и учуден, той почеса мазната си бяла коса и се замисли какво ли е това и защо е трябвало да бъде сложено в контейнер за бира.

Внезапно влакът забави ход. Теселман изтича до вратата, за да види къде се намира, и веднага позна магазина. Страсбург. Пак се сети за пазача с кучето във Висембург и осъзна, че има съвсем малко време, за да прикрие следите си. Избута отворения контейнер обратно на мястото му, покри шестте контейнера с платнището и намести другите каси и сандъци около тях. После отиде пак до вратата, за да провери за пазачи, които сигурно го причакваха. Мястото обаче беше пусто. Имаше късмет — поне за момента, затова реши повече да не предизвиква съдбата. Изчака спирането на влака, скочи от товарния вагон и затвори вратата след себе си колкото се може по-тихо.

Бурята беше отминала. Карл-Хайнц Теселман сметна това за добра поличба.

Йозеф Мауер работеше в австрийската полиция вече цели осемнайсет години, през последните единадесет беше сержант в Линц. Началниците му бяха правили многобройни опити да го откъснат от патрулната служба, но той не проявяваше абсолютно никакъв интерес

към повишение. Мауер предпочиташе обичайните емоции от обикалянето на улиците с полицейска кола, вместо планини от книжа в някой пращен кабинет. Дългогодишният му партньор, с когото започнаха навремето, беше убит при престрелка преди четири години. Сега Мауер работеше с млади полицаи и с желание им помагаше да навлизат във всекидневието на „Моцартщрасе“ колкото може по-бързо след завършване на полицейската академия във Виена.

Ернст Рихтер беше поредният новак. Пристигна предишния ден и бе зачислен към Мауер, с когото трябваше да работи един месец. През този период опитният полицай щеше да прецени темперамента и личните качества на младежа, за да го причисли по-късно към подходящ партньор.

— Каква е програмата за днес, господине? — попита Рихтер, докато вървяха към полицейската кола.

— Сержант, не „господине“ — поправи го Мауер и докосна нашивките си. — Най-важната ти задача сега е да опознаеш града максимално бързо, така че през първите няколко дни ще работим като резервен екип. Това ще ти помогне да свикнеш с полицейските процедури. — Той махна с ръка, когато Рихтер понечи да каже нещо. — Знам, знам, вече си учил всичко това в академията, но истината е, че теорията и практиката са две съвсем различни неща. Едно е да си седиш в класната стая и да си водиш записки, съвсем друго е да се изправиш лице в лице с въоръжен убиец или гаден изнасилвач, помни ми думата.

Мауер току-що излизаше с колата от „Моцартщрасе“, когато радиостанцията изпука.

— Може ли аз да отговоря, сержант? — попита Рихтер.

Опитният полицай потисна смеха си. Всички новаци са еднакви в началото — изгарят от желание да се харесат на началниците си, отчаяно си просят похвала. Но само след няколко месеца стават скептици и циници, досущ като старите кримки, на които се опитват да направят впечатление, защото проумяват, че герои няма, има само хора, които успяват да оцелеят.

Щом уточни мястото на повикването, Мауер включи сирената. За броени минути стигнаха „Ландщрасе“ и спряха срещу сградата на банков клон. Излязоха енергично от полицейската кола и тръгнаха по

тясната алея. Леко отпуснатите им ръце бяха готови всеки миг да сграбчат полицейските палки, окачени на коланите им.

Някакъв плешив мъж в смокинг чакаше във входа на една от сградите. Щом видя приближаващите полицаи, забърза към тях.

— Ей там, между кофите за боклук — каза той и посочи с ръка. — Не мога да допусна да лежи там, през онези врати се влиза в кухнята на ресторанта. В нарушение на хигиенните норми е, нали?

Мауер изгледа с погнуса няколкото препълнени кофи и се зачуди как този човек има нахалството да говори за хигиена. Две от кофите бяха съборени на земята. Между тях неподвижно лежеше присвита фигура на човек, чиято дясна ръка беше протегната, сякаш се мъчеше да хване нещо.

— Помислих си, че е мъртъв, но като го докоснах, той изстена. Вероятно е мъртвопийан. Не мога да позволя да остане тук.

— Да, казахте го вече. Благодарим за помощта, ние ще го приберем.

Човекът в смокинга най-сетне забеляза неприязнения блясък в очите на Мауер и се върна в кухнята, затваряйки добре вратата след себе си.

— Има вид на бездомен скитник — каза Рихтер. — Палтото не изглажда да е много старо. Сигурно е крадено.

— Повече от сигурно — отговори Мауер и клекна край тялото. Сгърчи лице от лъхналата го отвратителна смрад, но не се отдръпна.

Скитникът носеше вълнени ръкавици, лицето му бе скрито под нахлупената морскосиня плетена шапка.

— Ей, чуваш ли ме? — попита Мауер и побутна скитника с палката си.

Пръстите на Теселман потръпнаха, опита се да отговори, но от устата му излезе само сподавен стон.

Мауер откри лицето му. Рихтер политна назад, подпря се на стената и започна да повръща. Мауер отдръпна рязко ръката си. С треперещи крака затича към полицейската кола, за да извика по радиостанцията бърза помощ.

ТРЕТА ГЛАВА

Къде изчезна кавалерството? Този въпрос мъчеше съзнанието на Сабрина Карвър, която се олюляваше в претъпкания вагон на метрото, стиснала здраво дръжката над главата си, докато влакът летеше през тунелите под Ню Йорк. Тя вярваше в равенството между двата пола, особено на работното място, но от друга страна беше на мнение, че винаги има място за мъничко галантност и добри маниери в това общество, което все повече загрубяваше. Огледа се и изпита лека тъга като видя, че във вагона, където повечето пътници бяха мъже, поне пет-шест жени стояха като неа прави на пътеката между седалките.

Сабрина се досещаше защо мъжете не отстъпват местата си. От седнало положение те можеха да оглеждат далеч по-добре правостоящите жени. Особено нея.

Тя беше на двадесет и осем години и притежаваше зашеметяващо привлекателен външен вид, който хората обикновено свързваха с лъскавите модни списания. Чертите ѝ се отличаваха с класическа красота — тя имаше прекрасно оформени високи скули, малък нос, чувствена уста и омагьосващи зелени очи. Дългата ѝ до раменете руса коса с червеникав оттенък бе дръпната назад и вързана на тила с бяла панделка.

Еlegantните ѝ дрехи наистина можеха да се сравняват с моделите от луксозните списания. Носеше бяла памучна туника без ръкави от бутика на любимата си модна дизайнерка Пурификасион Гарсия, черна памучна пола до коленете и черни велурени обувки с висок ток, модел от новата колекция на Карл Гайнер.

Сабрина мразеше прекалено силния грим. Беше си сложила точно толкова, колкото бе необходимо, за да подчертае своя поразителен външен вид. Една от нейните страсти беше фитнесът. Поддържаше отлична физическа форма като ходеше на курс по аеробика, а три пъти седмично посещаваше един клуб по карате на Второ авеню. Преди четири години се беше сдобила с черен пояс и сега предаваше уменията си на начинаещи.

Макар да се грижеше старателно за завидно стройната си фигура, тя в никакъв случай не бе вманиачена на тази тема. Обичаше да вечеря във от дома си и поне два пъти месечно посещаваше с тайфа от приятели любимите си ресторанти. С апетит хапваше стекове в „Крайст Селас“, изискани френски блюда в „Лутес“ или специалитети на скара в „Гейлордс“.

На приятелите си казваше, че работи като преводачка в ООН. Това беше идеалното прикритие. Имаше научна степен по романска филология от университета Уелсли, после специализация в парижката Сорбона, след това предприе продължително пътуване из Европа. Когато се завърна в Щатите, постъпи на работа във ФБР, в отдел, чиито служители бяха специалисти в боравенето с огнестрелно оръжие. Преди две години започна работа в ЮНАКО.

Сега тя пътуваше с метрото и когато стигна спирката си слезе от вагона. След това ескалаторите я отведоха навън и тя бързо стигна до партерния си апартамент на 72 улица. Портиерът докосна за поздрав шапката си и Сабрина му отговори. Тя прекоси фоайето, облицовано с бели и черни плочки, отключи вратата на малкото си жилище и влезе в изискано мебелираната всекидневна. Събу обувките си и приклепна пред стереоуредбата. Погали с пръсти впечатляващата колекция от компактдискове, избра един и го пусна.

Албумът на Дейвид Сенборн. Веднага я връхлетя споменът за онази незабравима нощ в заведението „Ели-Ейли“, когато срещна джазменът Сенборн, своя идол. Тогава той дискретно бе попитал приятелите ѝ коя от неговите песни ѝ е любима. После излезе на сцената и изпълни великолепна импровизация специално за нея.

Докато се наслаждаваше на музиката телефонът иззвъня. Сабрина намали звука и вдигна слушалката. Единственият ѝ принос към разговора се състоеше в няколко едносрични думи, които едва успя да каже. Затвори, седна край ниската масичка и се усмихна. Възникнала бе нова задача и за същия следобед се насрочваше съвещание с екипа, на което щяха да ги запознаят с подробностите.

Освен нея в групата имаше още двама души. Сабрина винаги изпитваше удоволствие от общуването с флегматичния К. У. Уитлок. Неговата уравновесеност беше легендарна. Той беше направил всичко възможно, за да я накара да се почувства част от екипа още в момента на постъпването ѝ в ЮНАКО. Освен това винаги общуваше с нея,

отдавайки дължимото на завидния ѝ интелект, за разлика от повечето мъже, които се навъртаха около нея заради красивата ѝ муцунка, с неприкритото желание да си опитат късмета.

Сабрина и Уитлок се виждаха, само когато работеха заедно. През останалото време не поддържаха контакти. Въпреки това тя го смяташе за един от малцината си истински приятели.

Засили отново музиката и отиде в кухнята, за да си направи сандвич от филе и ръжен хляб.

Ню Йорк беше облян в слънчеви лъчи. Горещината щеше да бъде задушаваша, ако не беше лекият източен ветрец, който нахлуваше откъм Атлантическия океан. Идеално време за скара на открито.

К. У. Уитлок излезе на терасата на своя апартамент, намиращ се на шестия етаж, взе голямата метална щипка, която висеше на стената и разбърка с нея горещите дървени въглища в скарата. Бяха се разгорели точно колкото трябваше. Доволен от това, той сложи на скарата маринованите котлети и сочните наденички, изправи се и попи потта от челото си с кърпа.

От хола долетя силен смях. Уитлок надникна през вратата и изпита облекчение, че не е там. Както винаги д-р Чарлз Портър беше център на внимание. Уитлок нямаше нищо против него, просто го смяташе за голям досадник. Портър беше един от най-уважаваните педиатри в страната. Преди двайсет години беше взел под крилото си една свенлива лекарка порториканка, на име Кармен Родригес. Авторитетният Портър ѝ вдъхна увереност да започне своя собствена практика, наскоро след като бе завършила медицина. Сега тя беше една от най-известните и най-търсени педиатри в Ню Йорк.

Преди шест години беше станала Кармен Уитлок.

Уитлок погледна жена си. Беше седнала така, че той виждаше само профила ѝ. Някой някога я бе нарекъл грациозна — описание, което според него ѝ прилягаше съвършено. В очите ѝ затанцуваха искрици, весело му махна с ръка. Уитлок ѝ се усмихна и погледна към съпружеската двойка, седнала на дивана отсреща — сестрата на Кармен Рейчъл и нейният мъж Еди Крюгер, германец. Сестрите имаха сходни черти, но Рейчъл беше по-ниска и по-пълна. Крюгер беше

типичен тевтонец с руса коса и сини очи. Двамата с Уитлок си бяха допаднали при първата им среща. Сега бяха верни приятели.

Уитлок отново се обърна към скарата и набоде с нож котлетите, за да провери дали са се опекли. Обърна наденичките и подуха въглените. Опря се на парапета и се загледа надолу към Сентръл парк, като примижа срещу силното слънце, макар че носеше тъмни очила. Какъв ден само!

Той беше на четиридесет и четири години. Кожата му беше твърде светла за негър, роден в Африка. Дядо му беше майор от британската армия, изпратен на служба в Кения в началото на века. Ъгловатото лице на К. У. Уитлок излъчваше суровост с тънките устни и остър нос, но тя се смекчаваше донякъде от старателно поддържаните черни мустаци, които носеше от двадесетгодишна възраст.

Получи образованието си в Англия, като завърши с отличие Оксфорд. После се завърна в родната Кения, където след кратка служба в националната армия постъпи в разузнавателните служби. За десетте години в разузнаването достигна до чин полковник. Шефовете му обаче проявяваха предубеденост към британското му потекло и образование. Когато нещата се изостриха нетърпимо, той подаде оставка и прие поста, който му предложиха в ЮНАКО. За всички, които биха проявили интерес, Уитлок беше аташе към представителството на Кения в ООН. Единственият човек, който знаеше истината беше жена му, но и тя беше информирана съвсем бегло. Той никога не обсъждаше с нея естеството на своята работа.

— Помислих си, че на готвача може да му се пие бира — каза Крюгер и му подаде запотена бутилка.

Уитлок се засмя и я взе:

— Хайде, хайде, бъди честен. Просто ти е писнало да слушаш беседата на доктор Портър. — Уитлок говореше с характерен акцент, който се придобиваше само в частно английско училище.

— Чудя се как го понася Кармен — каза Крюгер.

— Кармен ли? — изсумтя Уитлок. — Ами защо не помислиш за мен? Сега поне имам извинение и мога да пропусна днешната лекция. — Той взе отново щипката и обърна котлетите. — Кармен го обожава, сякаш е някакъв гуру. Не отричам, че той е изиграл неоценима роля за нейната кариера, но все пак ми се иска да говорим за нещо друго, не само за медицина.

Крюгер се засмя и застана до парапета. Проследи с поглед две жени, които бягаха за здраве. Голите им бронзови крака се движеха ритмично, в такт. Когато отминаха, той насочи вниманието си към други две момичета. Те си подхвърляха оранжев диск и се кискаха.

— Трябва да си набавиш телескоп, К. У. Можеш по цял ден да наблюдаваш звездите.

— Ще видя много повече звезди, ако Кармен ме удари с него по главата. Във всеки случай тези двечките долу не са много по-големи от Роузи.

— Ех, младост, защо ни напускаш — въздъхна Крюгер с тъга в гласа.

— Как е Роузи? Не е идвала тук от доста време.

Крюгер сложи ръка на рамото на Уитлок:

— Така е. Надявахме се, че ще дойде днес с нас, но тя вече се беше уговорила с някакви приятели.

— Хайде, Еди, не е справедливо да очакваш едно петнайсетгодишно момиче да си пожертва съботата, особено в това хубаво време, за да скучае с куп стари плашила. Естествено е да предпочита младежи на нейната възраст.

На вратата се появи Кармен, пъкнала ръце в джобовете на разкроената си пола.

— Какво става с яденето?

— Още няколко минути, скъпа. Е, какво, свърши ли вече урокът? Тя отегчено извърна очи нагоре, после се върна в хола.

Крюгер се загледа подире ѝ.

— Странно, жена педиатър без собствени деца...

— Какво му е толкова странното? — Уитлок не вдигаше очи от скарата. — И от най-хубавото може да ти дойде множко.

Чу се телефонен звън. Кармен отговори от апарата в кухнята.

— К. У., за тебе е — викна тя с ръка върху мембраната.

Той отиде в кухнята и по безпокойството в очите ѝ веднага разбра кой се обажда. Кармен му подаде слушалката и безмълвно излезе, затваряйки тихо вратата.

Когато се върна в хола, Уитлок я завари да пренарежда разсеяно хризантемите в кристалната ваза. Крачейки към жена си, той си мислеше за Майк Греъм, третият член на техния екип. Майк беше загубил трагично семейството си година преди да бъде привлечен на

работа в ЮНАКО. Ами ако животът на Кармен също бъде застрашен в резултат на някоя негова акция, помисли Уитлок. Ще постъпи ли и той като Греъм?

К. У. Уитлок отпъди натрапчивите мисли и се опита да прегърне успокоително жена си, но тя се изплъзна от обятията му и отиде на терасата при гостите.

— Що не изритате този тъпак! — изрева Майк Греъм, когато коментаторът на бейзболния мач съобщи по радиото за втори удар срещу батера. Той се наведе, опря ръце на коленете си и впери очи в транзистора, който бе сложил на земята до въдицата си, очаквайки следващото хвърляне на питчъра.

— Удар на три, удар навън — извиси се гласът на радиокоментатора на фона на негодуващите викове на запалянковците.

— Защо, дявол да го вземе, не те продадоха на „Ангелите“, когато имаха тази възможност? — извика ядосано Греъм.

Този сезон беше съвсем безличен за „Янките“ от Ню Йорк — отбора, който Греъм вярно поддържаше вече цели тридесет години. При 4:1 за „Тигрите“ от Детройт загубата изглеждаше неизбежна.

Когато коментаторът се впусна в анализ на средните резултати на „Янките“ за сезона, Греъм обходи с поглед заобикалящото го райско спокойствие. Пред него, докдето стигаше погледът му, се простираше гладката повърхност на езерото Чамплейн, а навсякъде наоколо зеленееха разкошните гори на Върмонт. Величествената панорама бе сякаш на светлинни години отдалечена от Ню Йорк, който бе негов дом допреди две години.

Всъщност Ню Йорк беше на някакви си 380 километра. Освен по служба той ходеше там и да участва в най-тежките и изнурителни маратони, които се организираха в града.

Иначе Греъм живееше сам в дървената хижа край езерото. Единствените му приятели бяха транзисторът и телевизорът. Най-близкият град беше Бърлингтън. Всеки понеделник сутрин той изминаваше осемте километра до там със своя раздрънкан бял форд пикап, модел 1978 година, за да се снабди с необходимото за седмицата. Винаги се отнасяше приятелски, но сдържано към жителите на града, които приемаха неговия начин на усамотение, без

да задават въпроси. Той никога не говореше за трагедията, която го бе накарала да потърси отшелничеството.

Беше на тридесет и седем години, с рошава червеникава коса, която се спускаше небрежно до тила му, а лицето му бе по младежки красиво. Това впечатление се помрачаваше обаче от цинизма, излъчван от пронизателните му светлосини очи. Греъм поддържаше във форма стегнатото си мускулесто тяло с едновременно бягане всяка сутрин, следвано от упражнения с голямо натоварване. Правеше ги в малка барака до хижата, която бе обзавел като малък салон за фитнес наскоро след пристигането си от Ню Йорк.

Спортът от край време играеше важна роля в живота му. Благодарение на отличните си постижения в ученическия отбор по ръग्би получи стипендия, за да следва в колеж. Дипломира се с научна степен по политически науки. Мечтата му се сбъдна, когато го взеха в нюйоркския „Джайънтс“ — отбора, който поддържаше от дете. Месец по-късно го призоваха на военна служба и го пратиха във Виетнам. Раняване в рамото сложи край на многообещаващата му кариера в ръग्би спорта. Взе участие в обучението на войници от племето мео в Тайланд, а след завръщането си в Щатите постъпи на служба в елитното антитерористично подразделение „Делта“.

Всеотдайната, успешна работа на Майк Греъм в „Делта“ бе възнаградена след единадесет години, когато го издигнаха за командир на шестнайсетчленен екип. Докато изпълняваше задача в Либия, жена му и петгодишния им син, които живееха в Ню Йорк, бяха отвлечени от арабски терористи. Въпреки организираното от ФБР общонационално търсене, той повече не ги видя.

Веднага му дадоха безсрочен отпуск, за да се подложи на продължително лечение чрез психотерапия. Той обаче отказа да сътрудничи на медиците, върна се на работа, а месец по-късно подаде молба за напускане на „Делта“ по собствено желание. Шефовете му в „Делта“ го предложиха за пост в ЮНАКО, където бе приет след шест седмици на изтощителни тестове, проверки и интервюта.

Блесната потъна под водата. Кълве! Докато вадеше уловената риба, Греъм с растящо отчаяние слушаше бейзболния коментатор по радиото. Резултатът беше непроменен и „Янките“ стремглаво вървяха към поражение. Уловът му се оказа двукилограмова щука.

Изведнъж пейджърът на колана му издаде рязък звук. Изключи го, извади куката от устата на рибата, която се мяташе и извиваше в краката му и с върха на ботуша си я бутна обратно във водата. Мачът завърши с освирквания и обидни викове. Греъм се въздържа от изкушението да ритне и радиото подир рибата. Измина тичешком четиридесетте метра до хижата и се обади по телефона, за да потвърди получаването на сигнала.

Отсреща вдигнаха още при първия звън. Дружелюбен, обикновен женски глас каза:

— „Люълин и Лий“, добър ден.

— Майк Греъм, ИД 1913204.

— Свързвам ви, господин Греъм.

Само след секунда прогърмя плътен глас:

— Ти ли си, Майк?

— Да, господине.

— Кодов сигнал „червено“. Наех една „Чесна“ от Наш, за да си спестим изпращането на самолет отгук. Чакат те на пистата за излитане в Бърлингтън. Сергей ще те посрещне на летище „Кенеди“.

— Тръгвам, господине.

— Слушай, Майк, вземи си по-топли дрехи. Сигурно ще имаш нужда от тях.

Греъм затвори телефона, изтича до брега и събра риболовните си принадлежности, след което се върна в хижата и започна да си опакова багажа.

Сергей Колчински беше типичен страстен пушач, който припалваше цигара от цигара. Беше малко над петдесетте и черната му коса бе започнала да оредява. Тялото му беше започнало да затлъстява, а изразът на лицето му създаваше впечатление, че този човек носи на плещите си мъките на целия свят. Колкото и да беше странно, той не изпитваше никакво удоволствие от пушенето. Цигарите просто се бяха превърнали за него в скъпо струваща и непреодолима страст. Зад тези меланхолични очи обаче се криеше блестящ ум.

Колчински имаше зад гърба си възходяща кариера в КГБ, включително шестнайсет години като военно аташе в редица западни страни. После беше назначен за заместник-директор на ЮНАКО.

Предшественикът му бе отзован в Русия, поради обвинение в шпионаж. Сергей работеше в ЮНАКО от три години. Макар че страдеше от остри пристъпи на носталгия, никога не допускаше силните чувства да пречат на работата му. Неизменно изпълняваше задачите си с хирургическа точност, като истински професионалист.

— Свободно ли е това такси?

Колчински рязко се извърна към човека, който го гледеше през отворения прозорец на колата. Усмихна се, слезе от бялото БМВ и стъпка недопушената си цигара.

— Здравей, Майкъл. Мислех, че ще пристигнеш поне след двайсет минути.

Колчински беше единственият познат на Греъм, който го наричаше Майкъл. Този факт не го притесняваше — в края на краищата нали това беше името му.

— Пришпорих пилота от Наш да побърза. Шефът ми се стори разтревожен по телефона.

— Има причини за това — отвърна Колчински и отвори багажника, за да може Греъм да сложи вътре двата си черни сака.

— Кога е съвещанието?

— Веднага щом пристигнем в централата — каза Колчински и си сложи предпазния колан. — Сабрина и К. У. трябва вече да са там.

— Ти имаш ли повече информация?

Колчински запали двигателя, погледна в огледалото и потегли.

— Естествено, но ти знаеш, че нищо няма да ти кажа.

— Не съм очаквал, че ще го направиш.

— Май започнахме да говорим глупости. По-добре пусни музика, касетите са пред теб.

Греъм намери три касети и ги огледа една по една.

— Всички са на Моцарт. Нямаш ли нещо друго?

— Моцарт е идеалната музика за шофиране — отговори Колчински и запали поредната си цигара.

Греъм неохотно пусна една от касетите, отпъждайки с досада цигарения дим. После се загледа в силуета на Ню Йорк и започна да изброява наум имената на небостъргачите, за да минава по-бързо времето.

Официално ЮНАКО не съществуваше и названието на организацията не можеше да се види върху многобройните информационни табелки във фоайето на ООН. Нито един от тридесетте му телефонни номера не беше отбелязан в телефонните указатели на Ню Йорк. Когато някой позвънеше на един от тези номера, телефонистката отговаряше с името на измислена кантора „Люълин и Лий“. Ако лицето, което се обаждаше, можеше да удостовери самоличността си чрез идентификационен номер или парола, обаждането се прехвърляше на съответния вътрешен номер. Ако пък бяха набрали номера по погрешка, нищо лошо не можеше да се случи.

Естествено „Люълин и Лий“ също не беше включена в телефонните указатели. Приемната се намираше в малък кабинет на двадесет и втория етаж в сградата на ООН. Вратата беше без надпис и бе заключена по всяко време на денонощието, а зад нея можеха да влизат само упълномощени лица. Освен бюро и въртящ се стол за секретарката, в приемната имаше диван и две кресла с тъмночервена тапицерия.

Стените бяха покрити с кремави тапети и украсени с графики от „Заг Хамаршелд Плаза“, подбрани и поръчани лично от генералния секретар. Най-дългата стена се състоеше от множество плоскости от тиково дърво. В нея бяха вградени две невидими за окото плъзгащи се врати, които се отваряха с миниатюрни сонарни устройства.

Дясната врата водеше към командния център на ЮНАКО, обслужван денонощно от анализаторски екипи, които регистрираха всички заслужаващи вниманието промени в световен мащаб. Огромни многоцветни електронни карти и диаграми отчитаха колебанията в известни точки на напрежение, компютърни разпечатки актуализираха наличния материал, а само с натискане на един бутон можеше да се извика подробна информация за криминално проявени лица от централната база данни. Тук се събираха в гигантски възел всички нишки на изключително сложната дейност на ЮНАКО от целия свят.

Лявата врата можеше да бъде отворена само от един човек — тя водеше към личния кабинет на директора.

Малкълм Филпот оглавяваше ЮНАКО от момента на учредяването му. Последните седем години от предишната си кариера той беше прекарал като шеф на Специалния отдел на Скотланд Ярд.

Беше около петдесет и пет годишен, с изпито лице и чуплива червена коса, започнала да оредява.

В ЮНАКО работеха двеста и девет служители, трийсет от които бяха действащи агенти, изтеглени от полициите и разузнавателните служби от цял свят. Бяха сформирани десет екипа, всеки от по трима души, които можеха да пресичат международните граници без страх от нарушаване на законите и договореностите. Такъв беше и случаят с трети екип. От всички свои оперативни работници Филпот познаваше най-добре и от най-дълго време Уитлок, защото лично го бе вербувал за сътрудник на британските тайни служби МИ-5 още по времето, когато амбициозният тъмнокож младеж учеше в Оксфорд. По-късно Филпот беше пряк началник на Уитлок в службите до прехвърлянето му в отдел „Планиране на операциите“. Свръхинтелигентният кениец с британска кръв така и не можа да се разбере с новите си ръководители и използва първата възможност, за да работи отново с Филпот. Всъщност К. У. Уитлок беше олицетворение на търпението, сякаш нищо не можеше да наруши равновесието му, а това беше много добре, като се има предвид кипящото напрежение между Сабрина и Греъм.

Когато досието на Сабрина кацна на бюрото му, изпратено от директора на ФБР, Филпот първоначално бе изпълнен със скептицизъм относно нейните способности. Бързо промени мнението си, след като лично се срещна с нея. Тя се държеше дружелюбно и беше умна, лишена бе от каквато и да било суетност, тъй често присъща на красивите жени. След това Филпот имаше възможност да се увери и в нейните способности като стрелец — както по неподвижни, така и по подвижни цели. Тя безспорно беше най-добрият стрелец, който беше виждал. Малкълм Филпот благославяше деня, в който Сабрина Карвър бе постъпила в ЮНАКО.

Майк Греъм обаче насмалко не изпадна през ситото. Командирът му от „Делта“ се беше свързал направо с генералния секретар, вместо с Филпот, за да предложи Греъм за работа в ЮНАКО. Генералният секретар отхвърли Греъм въз основа на психиатричното му досие. После Греъм, посъветван от шефа на „Делта“, се обърна лично към Филпот. Филпот кипеше от гняв, че е бил пренебрегнат и след няколко срещи с Греъм отмени първоначалното решение и прие кандидата с условието, че го назначава на пробен срок. Греъм все още носеше в душата си белези от раните, причинени от личната му трагедия, но от

друга страна притежаваше качества на прекрасен оперативен работник и Филпот нямаше никакво намерение да го изпусне.

Филпот натисна копчето на интеркома и каза на секретарката си:

— Сара, покани ги да влязат. — Макар да бе напуснал родната си Шотландия още като момче, лекият акцент все още издаваше келтския му произход.

Той насочи миниатюрното дистанционно устройство към вратата и натисна бутона. Вратата се отвори, всички влязоха и отново я затвори. Посочи към черните фотьойли край стената и Колчински веднага седна, палейки цигара в движение.

— Ако желаете кафе или чай, моля заповядайте — каза Филпот и махна небрежно към масичката за сервиране в дясно от бюрото му.

— За мен мляко в кафето, но без захар — обърна се Греъм към Сабрина, после се отпусна на дивана до Колчински.

Сабрина го изгледа гневно, с ръце на хълбоците:

— Слушай, аз да не съм ти личната камериерка!

Уитлок забеляза раздражението в очите на Филпот и се устреми към масичката с помирителна усмивка:

— Оставете Чичо Том да свърши тази работа! Моите прадеди достатъчно дълго време са слугували, това вече ми е втора природа.

— Няма нищо, К. У. Аз ще му сервирам — промърмори Сабрина.

Филпот ѝ посочи място на дивана до себе си. Тя седна безмълвно и отказа кафето, което Уитлок ѝ предложи. Потомъкът на Чичо Том наля две чаши, подаде едната на Греъм, а с другата в ръка също се настани удобно. До него седна Колчински.

Филпот отвори папката, която бе взел от писалището си.

— Както вече ви казах по телефона, тази операция е с кодов сигнал „червено“. Всички разбирате, че времето не е на наша страна и затова веднага ще ви запозная с известните факти. Вчера в Линц са намерили някакъв скитник, кожата на лицето и ръцете му е била сериозно обгорена, сякаш е минал през буен пожар. Когато го прегледали по-късно в болницата, открили, че е загубил почти всичките си зъби и цялата си коса и че има тежки увреждания на стомаха и червата, както и на централната нервна система. Диагнозата на лекарите е била поставена единодушно — соматично радиоактивно

отравяне. Дори само една-единствена доза от 5 грей^[1], приет еднократно, води до фатален изход в период от две седмици, а при аутопсията установили, че скитникът е поел тройно по-голямо количество радиация.

— Какво значи грей? — попита Греъм.

— Единица мярка за радиация — отвърна Уитлок, втренчен в пространството.

Филпот кимна и продължи:

— Човекът успял да даде на представителите на властите бегли подробности, преди да умре. Метнал се на товарен влак във Висембург, на френско-германската граница, и открил в едни от вагоните шест контейнера, подобни на бирените, покрити с платнище. Когато отворил единия от тях, отвътре изригнал фин бял прах и се посипал върху лицето и дрехите му. После покрил отново контейнерите с платнището и слязъл от влака в Страсбург. Два дни по-късно го намерили в Линц в безпомощно състояние.

— Разбрали ли са какво е това вещества? — попита Уитлок.

— Плутоний IV.

— Аха, използват го за производство на ядрено оръжие — мрачно вметна Уитлок.

— Значи контейнерите биха могли да бъдат навсякъде в Европа — каза Сабрина.

Филпот натъпка с тютюн лулата си и грижливо я запали, после каза:

— С едно уточнение — не само в Европа, а и навсякъде по света. Трябва да ги намерим, и то бързо.

Колчински скочи, прекоси стаята и се обърна с лице към останалите.

— Отвореният контейнер е бомба със закъснител. Вие чухте какво се е случило, след като само няколко частички са влезли в съприкосновение с онзи скитник. Представете си последствията, ако цялото му съдържание излети в атмосферата. Абсолютно наложително е да се направи всичко възможно, за да се избегне ново, по-голямо нещастие.

Филпот мълчаливо изслуша Колчински, дръпна от лулата си и каза:

— Майк и Сабрина ще работят заедно за откриването на контейнерите. И, за бога, заровете томахащите!

Двамата кимнаха мрачно.

— А как ще разберем кой стои зад тази пратка? — попита Греъм.

— Единствената ви грижа е плутоният. Във всеки случай К. У. ще си опита късмета да открие отговора на този въпрос. Прехвърлихме много файлове през компютрите на командния център и почти можем да кажем, че плутоният е излязъл от завода за преработка на радиоактивни материали, разположен край град Майнц. Това е единственият завод в Западна Европа, специализиран в производството на плутоний IV. — Филпот посочи Уитлок с лулата си. — Уредих ти обичайното прикритие като репортер на свободна практика и виж какво ще изровиш там. Първоначалните проучвания не донесоха нищо. Няма регистрирана никаква експедиция на плутоний, нито пък кражба, така че очевидно работим с организирана група от професионалисти.

Колчински взе от бюрото на Филпот три плика и им ги раздаде. Те съдържаха пакет от документи, необходими за всяка операция на ЮНАКО — резюме на задачата, което трябваше след прочитане да се унищожи, самолетни билети, подробни карти на крайното местоназначение, писмено потвърждение на хотелска резервация, лица за контакти, ако има такива, и парична сума в съответната валута. Нямаше лимит за средствата, които ще се изразходват по време на изпълнение на мисията, но след приключване на операцията всеки изпълнител беше длъжен да отчете пред Колчински своите разходи, подкрепяйки съответните цифри с документи. Педантизмът на Колчински по отношение на разходите беше станал повод за шеги между оперативните работници, които казваха, че е по-добре да изгубиш живота си, отколкото някоя разписка.

Греъм пое своя плик и попита:

— Значи К. У. ще пътува за Майнц, а ние къде отиваме?

Филпот изпусна кръгче дим от лулата си и отвърна:

— В Страсбург.

[1] Грей (Gy) е единица за измерване на погълната доза йонизиращо лъчение, приета в системата SI. Наречена е в чест на британския физик Луис Харолд Грей (1905–1965). — Бел.ел.кор. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Страсбург, главният град на френската провинция Елзас, се намира близо до границата с Германия на остров между два ръкава на река Рейн. Градът е живописен, с калдъръмени пешеходни зони, много от старите къщи са облицовани с дърво, а над всичко се извисява кулата на катедралата — готическа сграда от червен пясъчник с височина над сто метра. Елзасци се гордеят с този символ на своето богато историческо наследство, който се вижда отдалеч.

Сабрина стоеше пред хотела на гаровия площад, съзерцаваше острия връх на катедралата, чиито силует се очертаваше на фона на мрачното небе, и мислеше за часовете на трескава подготовка преди отпътуването им от нюйоркското летище „Кенеди“. Полетът до Париж беше мъчителен, самолетът попада на няколко пъти във въздушни бури, така че никой не можа да подремне дори за минута. Преди да се приземят, стюардесата напомни на пасажерите, че трябва да преместят часовниците си шест часа напред, за да бъдат в крак с времето на европейския континент, което прибави към умората и объркване.

Организаторите от ЮНАКО се бяха погрижили Сабрина и Грeъм да стигнат бързо от парижкото летище „Орли“ до Страсбург. И двамата бяха много уморени, но отпъдиха каквато и да било мисъл за сън и отдих. Настаниха се в хотел „Вандом“, който избраха поради близостта му с гарата, взеха по един освежаващ душ и се уговориха да се срещнат за късна закуска в ресторанта на хотела.

Извървяха пеш късия път до гарата, попитаха на гише „Информация“ къде е кабинетът на началника на гарата. Сабрина така и не можа да научи елзаски диалект, доближаващ се много до стария високонемски, затова пък говореше безупречен модерен немски език. Информаторът дори я попита от коя част на Германия идва. Тя му отговори, че е от Берлин, с годините беше опознала добре този град.

Кабинетът на началник-гарата беше разположен така, че от него можеше удобно да се наблюдава кипящата от живот чакалня.

Сабрина почука на вратата.

— Влез! — каза на немски глас отвътре.

Тя отвори и видя просторна стая с мокет от край до край, писалище от тиково дърво и три кресла от изкуствена кожа покрай стената. Етажерките по стените бяха препълнени с папки, разписания и указатели.

— Извинете, вие ли сте хер Брумер? — обърна се тя на немски към човека с побеляла коса, който стоеше до прозореца.

Той се извърна към тях:

— Да. С какво мога да ви бъда полезен?

Греъм вдигна умолително ръка.

— Говорите ли английски?

Брумер кимна:

— Разбира се. И така, какво обичате?

— Да ви се представим. Аз съм Майк Греъм, това е Сабрина Карвър.

— А, да, предупредиха ме, че ще дойдете. Извадил съм фактурите, от които се интересувате.

Той посочи петте дебели папки, струпани върху бюрото му. Това бяха документите за цялата товарно-разтоварна дейност на стоки в Страсбург през последните десет дни.

Греъм огледа учудено купчината от папки.

— Както изглежда, имате доста работа.

— Да, господин Греъм. Поради своето благоприятно стратегическо положение Страсбург се превърна в железопътен център на Европа. Разполагаме и с голям пристанищен комплекс, който постоянно се разширява, така че повече от половината трудоспособно население на града си изкарва поминъка в транспорта. Жизнена необходимост за нас е непрекъснато да увеличаваме приходите от превоз на хора и товари.

Сабрина отвори най-горната папка и прелисти първите няколко фактури.

— На френски ли са всичките?

— Да, заради инспекторите, които идват от Париж да ни правят ревизия два пъти в годината. Те не говорят елзаски.

— Как са подредени документите за натоварени и разтоварени стоки — заедно или поотделно?

— Поотделно. На всяка фактура е отбелязан и крайният адрес на товара, заради застраховката.

— Благодаря ви за отзивчивостта — каза Сабрина с усмивка.

— Ако имате нужда от нещо, не се притеснявайте да си кажете.

— Кафе — рязко каза Греъм.

— Ще поръчам веднага да ви донесат.

— И местенце, където ще можем да работим спокойно — добави Греъм.

— Ако имате въпроси към мен, ще ме намерите по вътрешния телефон.

Сабрина изчака Брумер да излезе, после взе химикалката от бюрото и написа нещо на лист хартия, който подаде на Греъм.

— Какво е това? — попита той с подозрение.

— Написала съм ти на френски „контейнери за бира“, за да можеш да ги различаваш по-лесно във фактурите. Не може да се каже, че говориш много добре френски, нали?

Внимателната проверка на фактурите се оказа досадна и бавна работа, особено за Греъм, който не разбираше почти нищо от това, което минаваше през ръцете му. Той се задоволи да запомни думите, преведени му от Сабрина на листчето, като се надяваше, че ще срещне някоя от тях из документацията.

Успяваха да се преборят с умората, правейки на всеки час кратки почивки за чаша кафе. По обяд им сервираха направо в кабинета няколко вкусни блюда, изпратени по заръка на хер Брумер. Обядът се състоеше от гъста зеленчукова супа, телешко по лесничейски и фин шоколадов крем. Сабрина с мъка потисна изкушението от великолепния десерт. С усилие на волята тя се отказа от него и го предложи на Греъм. След почивката и чудесния обяд и двамата с неохота се върнаха към папките.

В 15:20 часа Сабрина най-после затвори последната от своите три папки. Стана, протегна се, отиде до прозореца и погледна към претъпканата чакалня.

— Свърши ли вече?

Той вдигна снопче фактури:

— Остават ми още петдесетина.

— Дай ми ги, ще свършим по-бързо, а ти иди долу да вземеш оръжието.

Предишната нощ служител на ЮНАКО беше оставил оръжието им в заключена багажна клетка на гарата, а ключът от нея беше предал на рецепцията на хотела. Това беше стандартната процедура на ЮНАКО.

— Защо е това бързане? — присви очи той. — Да не би да си открила нещо?

Тя сви рамене:

— Може би. Подай ми папката си, за да приключа с нея.

— Наредено ни е да работим двамата заедно.

Сабрина разтърка уморените си очи:

— Имаме си причини да не прибързваме. Трябва да прегледаме абсолютно всички фактури, независимо какво сме намерили. Ако ти бях казала по-рано, можеше да се самоуспокоиш, а това е опасно. Нали в края на краищата именно ти ми проглуши ушите за опасността от липсата на концентрация и последователност, докато закусвахме.

— Твоето доверие към мен е трогателно — каза Греъм рязко.

— Каквото повикало, такова се обадило, Майк — отговори му тя.

Греъм я изгледа втренчено, потисна яда си и напусна кабинета.

Чакалнята беше пълна със забързан народ и Греъм едва успяваше да се промъква между блъскащите се пътници, притичващи с багажа си към изхода на перона. Под пронизващите звуци на радиоуредбата, съобщаваща за пристигащите и заминаващите влакове, той се добра до стената с вградените в нея багажни клетки. Цялото свободно пространство пред нея беше изпълнено от тълпа студенти, нахвърлили сакове и раници върху почистения под.

Греъм извади от джоба на якето си залепен плик, отвори го и извади ключа. Отключи съответната багажна клетка и взе от там светлосин сак с марка „Адидас“, а когато се обърна, се сблъска с красиво младо момиче с одърпани джинси и широка тениска на цветя. Замъгленият поглед на очите ѝ му подсказа, че е дрогирана. Момичето му предложи фасата си, но той гневно го изби от пръстите ѝ и забърза към чакалнята.

В този миг зърна приближаващия се полицай, помисли си, че пазителят на реда е видял инцидента с момичето и инстинктивно стисна по-здраво дръжката на сака. Щеше да се наложи да дава доста обяснения, ако го накарат да го отвори.

Полицаят спря пред разхвърляния багаж и подритна най-близката чанта, след което нареди на студентите да подредят всичко на спретната купчинка покрай стената. Младежите се заеха със задачата, а полицаят ги оглеждаше внимателно и от време на време се спираше на някой по-подозрителен, за да му поиска паспорта и билета за проверка. Греъм забеляза страха в очите на дрогираното момиче, което се беше свило до стената и нервно се озърташе. Отиде при нея и я изправи на крака.

— Говориш ли английски?

Тя кимна утвърдително.

— Сложи си ги — каза той и пъкна слънчевите си очила в ръцете й.

Тя погледна плахо към полицая.

— Нали няма да му кажеш?

— Слагай очилата! — прекъснал рязко Греъм. — Къде ти е багажът?

— В онзи сак ей там, оранжевия.

Греъм метна на рамо оранжевия сак и забеляза, че полицаят го наблюдава.

— Този багаж е на дъщеря ми — каза му той. — Има ли някакъв проблем?

Греъм така и не разбра дали полицаят е проумял думите му, но изпита огромно облекчение, когато пазителят на реда им махна с ръка да продължат пътя си.

— Кой си ти? — попита момичето, след като той я отведе в централния салон на чакалнята.

— Не е важно. На колко години си?

Тя сведе глава.

— На осемнайсет.

— Студентска ли си?

— Да, в Принстън.

— Млада, хубава и очевидно умна, но защо се мъчиш да си съсипеш живота? Само ти трябва една присъда за притежаване на наркотици и край, вече си престъпничка. Ще носиш цял живот това клеймо, а не си струва. — Той протегна ръка: — Вече не си в опасност, върни ми очилата.

Тя ги свали и му ги подаде.

— Благодаря, много съм ти задължена.

— Задължена си към себе си. — Той пхна очилата в джоба на ризата си и изчезна в кипящата тълпа от следобедни пътници.

Сабрина го посрещна с упрек:

— Не може да се каже, че се връщаш бързо.

Той направи гримаса на отегчение:

— Навън е джунгла. — Посочи папката в скута ѝ. — Намери ли нещо?

— Само една отметка.

Той сложи сака на масата и мина зад стола ѝ, за да надникне през рамото ѝ в отметката, която Сабрина бе подчертала с нокът.

— Но тук пише девет — каза Греъм.

— Не забравяй, че скитникът е бил силно упоен, когато е разговарял с представителите на властта. Дори и да е изброил шест контейнера, кой може да каже, че не имало още в другия край на вагона?

— Къде са били натоварени? — попита той.

— В Мюнхен. Разтоварени са тук преди пет дни. Посочен е адрес в града, за който са били предназначени.

— Това съвпада горе-долу с времето, по което скитникът се е качил на влака. Може да е фалшива следа.

— Може, но е единствената следа, с която разполагаме.

Греъм отвори сака, извади два комплекта кожени кобури с ремъци за през рамото и ги хвърли на масата, после измъкна и двата пистолета, грижливо увити в зелено платно. Оръжията бяха марка „Берета 92-С“ официалният пистолет на армията на САЩ. Беретата беше любимият пистолет на Сабрина, но Греъм тайничко предпочиташе колт, първото му оръжие през войната във Виетнам. Започна да използва берета едва когато постъпи на работа в ЮНАКО. Всички агенти на ЮНАКО имаха право сами да подбират оръжието си и въпреки първоначалната си любов към колта Греъм все пак предпочете беретата. Основната причина за това беше, че пълнителят ѝ побира петнайсет куршума вместо седем като колта. Осем куршума в повече могат да се окажат решаващи за живота ти, когато си поставен натясно.

Сабрина намести добре кожените ремъци на рамото си, сложи пълнителя в беретата и надникна в сака, за да провери дали не са

забравили да сложат вътре оборудването за откриване на радиоактивно излъчване. То беше там — портативен гайгер-мюлеров брояч, едно от най-надеждните устройства, предлагани на пазара. Беше и едно от най-евтините, поради което Колчински го беше купил. Тя се усмихна. Колчински отнасяше доста шеги от страна на агентите, които го обвиняваха, че цепи стотинката на две, но когато ставаше въпрос за истински риск за живота им, бюджетът минаваше на заден план. Той издирваше и купуваше най-доброто, разбира се, на най-изгодната цена, като разиграваше производителите и ги насъскваше един срещу друг.

— Готова ли си? — попита Греъм.

Тя кимна.

— Имаш ли вече план?

— Още не, хайде най-напред да огледаме мястото.

Адресът, посочен във фактурата, се оказа триетажна сграда на брега на реката, в чиито спокойни води се оглеждаше. Беше измазана с бяла боя, а многобройните ѝ прозорци бяха затворени с черни капаци. Дори прозорчетата на мансардата под ламаринения покрив бяха плътно покрити с тежки завеси. Всичко това правеше сградата да изглежда непристъпна като вражеска крепост.

— Личи си, че крият нещо — каза Греъм, слизайки от взетото под наем рено.

— При тези обстоятелства според мен трябва да потърсим съдействие от нашия агент на място — каза замислено Сабрина.

Той я изгледа под покрива на колата и сви въпросително вежди.

— Какви обстоятелства?

— Не можем да влезем и да поискаме да разгледаме всичко, сякаш сме някакви туристи и обикаляме с екскурзозовод. Трябва да имаме официално разпореждане за обиск.

— Знаеш правилата, Сабрина, търсим контактите си на място, само ако е абсолютно необходимо. Сега можем да се оправим и сами.

— Как? Не можеш да се развъртиш отново като слон в стъкларски магазин, нали си спомняш колко се ядоса Колчински последния път, когато получи сметката за причинените от теб поразии.

— О, не, този път имам много по-изискано решение — девойката в бедствено положение. Девойката си ти.

— Трябваше сама да се досетя. Добре, да чуя какво си намислил.

Минута по-късно Сабрина паркира реното на тясната алея край къщата и влезе пеша в калдъръмения двор, опасан отвсякъде с високи зидове, чиято бяла боя се бе олющила, разкривайки сива мазилка.

Тя изкачи стъпалата пред входа и потропа с чукчето по черната дървена врата. Отвори се малко прозорче, през което надникна младежко лице. Сабрина обясни на френски, че е изпаднала в неприятна ситуация, посочвайки от време на време към реното. Докато тя говореше, младежът кажи-речи се провря през решетката, за да я огледа по-добре — впити джинси, напъхани в кафяви кожени ботуши, страхотна фигура. Момчето не можеше да повярва на късмета си.

Той я пусна да влезе, но щом се озова в дългия, слабо осветен коридор, тя извади фотокопие от фактурата и му го подаде. Мръсничката му усмивка замръзна и изчезна от лицето му, той я изгледа кръвнишки, бесен на самия себе си, задето се бе хванал толкова лесно на въдицата. Започна гръмогласно да спори с нея за валидността на оригиналната фактура. Несръчният му опит да отклони вниманието ѝ беше предупреждение за Сабрина, че нещо се готви зад гърба ѝ.

Тя изчака до последния момент, преди да се завърти рязко и да пресрещне връхлитащата фигура. Нападателят се вкопчи във врата ѝ, но тя провря юмруци между ръцете му, напрегна се и успя да поразхлаби хватката му. Яростно стовари юмруци върху носа му и чу как костта изпука. Човекът изкрещя, свлече се на колене и закри разбития си нос с окървавените си ръце.

Младежът, който я пусна да влезе, се опита да намери опипом скрития зад вратата нож в калъф, но Греъм го изпревари, притискайки беретата в гърба му. Момчето се вцепени от ужас и отчаяно пусна дръжката на ножа. Греъм го блъсна, извади ножа от калъфа и го насочи предизвикателно към младежа. Сабрина се намеси, отне ножа от Греъм и го мушна в ботуша си.

— Забеляза ли някакви отклонения от външната страна на сградата? — попита тя и извади гайгеровия брояч от сака, който носеше Греъм.

Той поклати глава:

— Чисто е.

Тя включи брояча и започна да опипва с кръгови движения пространството около вратата и пода. Стрелката на чувствителния уред

не помръдна. Сабрина се приближи до младежа, който страхливо отстъпи назад, но заплашителният поглед на Греъм го накара да замръзне на място. Тя се опита да открие някакви следи и по неговия стенещ от болка по-възрастен съучастник. Броячът отново не отчете нищо.

— Говориш ли английски, момче? — попита Греъм.

Младежът притисна гръб към стената с разширени от ужас очи. Сабрина му преведе въпроса. Той поклати отрицателно глава. Тя го попита за бирените контейнери и момчето посочи дървеното стълбище в края на коридора.

— Какво ще правим с този? — попита Греъм, сочейки към ранения мъж.

— Като го гледам, няма да излезе скоро по бърза работа.

Дървените стълби ги отведоха надолу до тесен коридор, осветен от гола крушка. Единствената врата беше в края на коридора и бе заключена със солиден катинар. Сабрина включи брояча около вратата — отново нищо. Накара младежа да отключи, но той отказа. Греъм схвана смисъла на разговора им по жестовете на Сабрина, грубо бльсна младежа и тикна беретата в лицето му.

Момчето напипа с треперещи пръсти връзката ключове на колана си, откачи я и отключи катинара. Хвърли го на пода, отвори тежката врата и запали лампата. Сабрина го последва с гайгеровия брояч, който все още не отчиташе никаква радиация.

В обширното помещение стотици каси с бутилки бира бяха наредени една върху друга, опасвайки три от варосаните стени. Четвъртата стена, най-дългата, почти не се виждаше зад множеството рафтове, по които бяха наредени бутилки с вносни и местни вина. Младежът ги преведе през тухлена арка до второ помещение с кашони, много от които бяха отворени, за да се вижда съдържанието им. Бяха пълни с уиски. В средата на помещението имаше девет контейнера с бира.

Сабрина грижливо мина с брояча около тях, но стрелката отново не трепна. Изключи уреда и приклепна до контейнерите, за да прочете етикетите.

— Четири контейнера със светло и пет с тъмно пиво, произвеждат се в Мюнхен, контрабандна стока.

— Натъкнахме се на свърталище на долни мошеници, но не напредваме по нашия въпрос — каза злобно Греъм.

— Е, много шум за нищо...

— Така е, сега едничката ни надежда е К. У. да се обади с нещо по-конкретно.

Уитлок наистина беше открил нещо далеч по-конструктивно и се надяваше, че е на прав път.

Самолетът му потегли от Ню Йорк три часа след полета за Париж, бурята над Атлантическия океан беше стихнала и Уитлок успя да поспи през по-голямата част от пътуването. След пристигането си на летището във Франкфурт той взе под наем един пъргав „Голф Корбио“, с който измина бързо 38-те километра до Майнц. Там се настани в хотел „Европа“ на „Кайзерщрасе“.

В заключената клетка на багажното отделение на централната градска гара Уитлок също като Греъм и Сабрина намери сак, съдържащ гайгеров брояч и предпочитания си пистолет, марка браунинг. Без да бърза, той прекара три часа на гарата, проверявайки старателно фактурите на всички товари, които бяха преминали през нея за последните десет дни.

Една фактура отговаряше на всички въпроси. Шест метални контейнера с бира са били натоварени на влак, пътуващ към Швейцария, който е имал спирка в Страсбург същия ден, когато скитникът е бил там. Нямаше стопроцентови доказателства, че става въпрос за същите контейнери, които бе открил скитникът, но това едва ли беше просто съвпадение. Истината можеше да се установи със сигурност само по един начин — като отиде на посочения във фактурата адрес и провери степента на радиоактивност там.

Вече беше късна вечер, когато Уитлок подкара голфа по един от мостовете над Рейн, откри търсения квартал и зави по „Рампенщрасе“. С очи, присвити зад тъмните очила, се взираше в номерата на сградите, повечето избледнели и нечетливи. Сред върволицата от постройки покрай реката най-после откри склада, който отговаряше на посочения във фактурата номер. След като спря, взе сака от задната седалка и слезе. Единствените коли на уличката бяха четири-пет скромни автомобили, паркирани пред крещящо осветен италиански

ресторант отсреща. Заведението изглеждаше долнопробно, от кухнята му се разнасяха неприятни миризми.

Уитлок приближи до склада, чиято дървена врата беше заключена с катинари, а отгоре едва се четеше надписът „Щраус“, направен с избеляла, олющена боя. Той се огледа, извади от джоба си пила за нокти и се захвана с катинара. След няколко минути успя да отключи, откачи веригата, свързваща двете крила на вратата, и откряна едното крило, за да се вмъкне вътре. Завъртя ключа на осветлението и запали слаба крушка в далечния край на склада.

Прозорците бяха с изпотрошени стъкла, от тавана се спускаха ръждиви куки, а захабените стени бяха издраскани с непристойни изрази. Дори бетонният под се беше пропукал от старост, а в пукнатините растяха бурени. Цялата обстановка говореше, че това място е изоставено, че никой не се грижи за него. Уитлок отвори сака, извади брояча и го включи. Стрелката веднага подскочи и отчете доста висока степен на радиация, която постепенно намаля, докато Уитлок обикаляше склада. Той изключи уреда, доволен от намереното доказателство, че по някое време контейнерите са били тук.

— Какво обичате, моля? — попита някой на италиански зад него.

Уитлок се обърна. Човекът, застанал на входа, беше около тридесетгодишен, със сплъстена руса коса и мръсна престилка, препасана небрежно върху дебелия му шкембе. Уитлок се сети за италианския ресторант отсреща и тръгна към мъжа, за да го разгледа по-добре. Човекът изглеждаше нерешителен, боязлив, слабохарактерен. Уитлок вярваше в първото впечатление от личността, когато по физиономията и изражението се съди за характера на човека и инстинктът му рядко го лъжеше.

— Говорите ли английски? — запита той.

— Да, слабо. Налага ни се, защото тук идват много англичани.

Уитлок си помисли, че „тук“ вероятно значи в Германия, а не в мърлявия ресторант. Едва ли някой турист би влязъл в него. И все пак, знае ли човек...

— Доколкото разбирам, работите в отсрещния ресторант?

Човекът кимна.

— От кога?

— Близо две години.

Уитлок бръкна в джоба си и извади няколко сгънати банкноти, които започна да премята бавно в ръцете си. Знаеше, че най-лесно се подкупват слабохарактерните. Мразеше да действа по този начин, защото разходите за подкупи се обясняваха и отчитаха много трудно пред Колчински.

— Трябва ми информация, за която плащам добре.

— Кой сте вие? От английската полиция ли сте?

Уитлок се усмихна:

— Засега ми позволете аз да задавам въпросите.

— Какво искате да знаете? — попита човекът, бършейки ръце в омазнената си престилка, а очите му не се откъсваха от банкнотите в ръката на Уитлок.

— Какви хора сте виждали да се навъртат около този склад през последните шест месеца?

Мъжът облиза сухите си устни и кимна:

— Те са трима и понякога идват да се хранят в моя ресторант. Единият дойде в заведението само веднъж, сигурен съм обаче, че той е шефът. Другите двама се страхуваха от него. Жена ми каза, че бил красавец. — Той сви рамене, за да покаже, че не обръща внимание на женски приказки.

— Как изглеждаше шефът?

— Едър, с черна коса, очите му са различни на цвят — едното кафяво, другото зелено. Забелязах това, когато дойде да плати сметката. Говори немски добре, но не е германец.

— А другите двама?

— Единият е дребен, с къса червена коса. Другият е американец, рус, с мустаци.

— Да са споменавали имената си?

— Те винаги сядат в ъгъла — поклати глава човекът. — Обичат да бъдат насаме.

— Нещо да ви е направило впечатление около склада?

— Понякога виждам да спира камион, това е всичко.

— Имаше ли надпис на него.

— Не видях.

Уитлок му подаде няколко банкноти, мъжът алчно ги грабна и ги напъха в джоба си.

— Какво е това? — попита той, сочейки гайгеровия брояч, който Уитлок се канеше да прибере в сака.

Уитлок дръпна ципа на сака и се изправи:

— Плати ми и ще ти кажа.

— Брей, много си хитър!

Двамата напуснаха склада. Уитлок затвори отново с веригата и катинара.

— Заповядайте да хапнете в моя ресторант, ще ви направя хубава лазаня — покани го човекът.

— В Англия имаме поговорка: „Когато си в Рим, прави каквото правят римляните“. Сега сме в Германия, нали?

— Не обичате ли лазаня?

Уитлок погледна към ресторанта и уклончиво отвърна:

— Както казахте, аз съм хитър.

Върна се в голфа и отново разгледа фактурата. Местоназначението на стоката беше написано ясно с печатни букви в долния ляв ъгъл. *Лозана*.

Уитлок се обади по телефона на Греъм и Сабрина веднага, щом се прибра в хотела, но когато Сабрина се свърза с гарата, оттам ѝ отговориха, че следобедният влак за Лозана вече е отпътувал. Обсъдиха с Греъм ситуацията и бяха единодушни, че тази вечер нищо повече не може да се направи. Греъм телефонира в централата на ЮНАКО и докладва какво бяха свършили до момента. От централата му казаха, че в шест часа сутринта на следващия ден служебен самолет „Чесна“ ще ги откара до Женева, а от там ще се придвижат до Лозана. Успокоени, те си легнаха рано.

ПЕТА ГЛАВА

„Чесната“ кацна на летище Куантрен край Женева в седем и половина сутринта. Греъм избра най-бързата кола, която можеше да предложи фирмата за коли под наем, „БМВ-735“, и потегли към Лозана. Сабрина настояваше тя да шофира, защото имала зад гърба си много луди надбягвания с лимузини, но Греъм без заобикалки ѝ напомни за почти фаталната ѝ катастрофа преди време. Не беше подходящ момент за спорове, затова тя преглътна яда си и го остави да шофира.

След час спряха пред гарата в Лозана. Началникът беше предупреден и ги очакваше. Той проведе няколко разговора по вътрешния телефон и с облекчение им съобщи, че е открил работника, който отговаряше за разтоварването на интересувания ги влак предишния ден. Греъм го помоли да не вика служителя в канцеларията си. Той вярваше в психологическото въздействие на собствената територия, когато свидетелят се отпуска, заобиколен от познати неща, и започва да си припомня дребни детайли, които лесно биха били пропуснати в непознато, плашещо обкръжение. Виждаше този ефект по време на работата си в „Делта“.

Човекът ги чакаше на перона с ръце в джобовете.

— Говориш ли английски? — попита го Греъм.

Работникът кимна боязливо.

— Искаме да ти зададем няколко въпроса — започна Сабрина.

— А аз какво ще спечеля от тази работа?

— Ще си запазиш службата — тросна му се Греъм.

— Е, щом така поставяте нещата... — отвърна младежът с нервен смях.

— Позната ли ти е тази фактура? — попита Сабрина, показвайки му товарителницата, която бе взела от началника на гарата.

Работникът посочи с пръст в горния ляв ъгъл:

— Ето името ми, това съм аз, Дитер Тойфел. Тойфел значи дявол, Дитер Дявола — такъв съм аз, особено с жените.

— Не ме интересува личният ти живот — сръза го Греъм. — Ти ли пое въпросния товар след пристигането му вчера?

— Това е моето име, казах ви, нали?

— Запази си сарказма, момче!

— Да де, бях тук, но...

— Но какво? — намеси се Сабрина.

— Вижте, може да си загубя службата — каза Тойфел, вперил поглед в мръсните си обувки. — Знаех си аз, че така ще стане.

— Може и да я загубиш, ако не отговаряш смислено на въпросите ни.

— Чакай малко, Майк — каза Сабрина и се обърна към стоящия с наведена глава младеж. — Виж какво, не ни интересува дали си нарушил служебната дисциплина, искаме само да разберем какво стана с товара.

— Не знам точно — отговори младежът, потропвайки с обувки по циментовата настилка.

— Обещавам ти, че никой няма да научи за това, освен нас тримата — продължи Сабрина.

— Обещаваш ли?

— Обещавам, честна дума — отвърна тя с подкупваща усмивка.

— Четиридесет минути преди пристигането на влака при мен дойде някакъв мъж и попита дали не искам да изкарам петстотин франка. Естествено, веднага се възползвах от тази възможност.

— Какъв мъж? Виждал ли си го преди това? — попита Греъм.

— Никога не бях го виждал. Беше строен, с черна коса, говореше добре немски. Знаеше отнякъде, че отговарям за този сектор, и ми даде серийния номер на един от вагоните като заръча да не се доближавам до него. Каза ми, че в него бил личният му товар, искал да си го разтовари сам. Бях наясно, че е против правилата, но не възразих — при такава сума...

— Какво стана след това? — настоя Сабрина.

— Докараха цял камион до вагона.

— Какви други хора му помагаха? — попита Греъм.

— Видях само шофьора на камиона, но във вагона може да е имало и други.

— Можеш ли да опишеш шофьора? — попита Греъм.

Тойфел сви рамене.

— Не му обърнах особено внимание, помня само, че имаше мустаци. Случи се обаче нещо странно — след като натовариха камиона, го закараха до втори вагон на друг товарен перон. Трябва да е стоял там поне един час. После пак го върнаха до първоначалния вагон. Двата влака потеглиха почти по едно и също време.

— Провери ли товарните вагони, преди да тръгнат?

— Не, господине, но после си проверих фактурите. И двата вагона от двете композиции бяха отбелязани като празни.

— За къде потеглиха влаковете? — попита Греъм.

— Този от Майнц е за Рим. За другия не съм сигурен, но мога да проверя, ако желаете.

— Провери — каза Греъм.

Тойфел изчезна в кабинката си и се появи след минута.

— Другият е за Цюрих, през Хрибург и Берн. В момента е спрял във Фрибург, имало някакви технически проблеми. Записал съм серийните номера на двата вагона, ако това ще ви помогне.

— Знаете ли дали товарът е прехвърлен на друг влак във Фрибург — попита Сабрина, поемайки от него листчето с номерата на вагоните.

— Не, по разписание влакът тръгва днес следобед, а товарът остава на него.

— Значи не си се приближавал до нито един от товарните вагони?

— Стоях колкото може по-далече от тях. Държах да взема парите.

— Благодарим ти за помощта. Не се притеснявай, нищо няма да кажем на началника за вчерашния случай.

— Много ви благодаря — промърмори Тойфел и се усмихна разбиращо на Греъм. — Голям късметлия сте, че имате такава красива асистентка!

— Партньорка — отсече остро Сабрина.

Тойфел сконфузено докосна фуражката си:

— Извинете ме, но имам работа.

Сабрина го проследи с поглед как се връща в кабинката си.

— Изглежда, че престъпните наклонности понякога носят добри пари. Щеше да му бъде много по-трудно да откаже подкупа и да

провери товарния вагон. Да не говорим, че подкупността вероятно му е спасила живота.

— Така е — отвърна ѝ Греъм и се разсмя.

— Какво ти става?

— Асистентка! Харесва ми...

— Не се съмнявам — отвърна тя и посочи към гаровото кафене.

— Ела да закусим.

Той си поръча бекон, яйца и кренвирши, а тя се спря на обичайната европейска закуска с меки кроасани, конфитюр и рожко яйце.

— Какво мислиш за последните разкрития? — попита Греъм.

Тя замислено разбърка кафето си.

— Разбрали са за счупения кран и се е наложило да поправят тайно повредения контейнер. Сигурно затова са разкарвали камиона между двата товарни вагона.

— Да, би направило впечатление, ако техни хора с бели предпазни дрехи сноват между композициите — добави Греъм.

— Трябва да са наясно, че има изтичане на информация, иначе за какво беше примамката с отклоняването ни към фалшив адрес?

— Това не е задължително. Мисля, че при всяко положение щеше да има примамка, в крайна сметка имаме работа с професионалисти. Естествено е да се опитат да прикрият следите си след такъв фал.

Греъм огледа околните маси, преглътна последната хапка и попита:

— В кой влак е примамката според теб?

— В първия, който пътува за Рим — отговори тя без колебание.

— Грешаш!

— Така ли? Защо си толкова сигурен?

— Интуиция.

— Интуиция ли? Да бе, как не се сетих! — каза саркастично тя.

Греъм беше готов да удари ядосано по масата, но се овладя, наведе се към Сабрина и тихо каза:

— Слушай, момиченце, имал съм шестгодишен опит с най-заплетени криминални случаи, когато ти си завършвала Сорбоната, разглежено зверче такова!

— Разглезено зверче, значи. Чудех се кога ли ще си дойдем на думата. Хайде, изплюй камъчето докрай! Кажи и за „бедното малко богато момиче“, което се е набутало във ФБР благодарение на влиятелния си баща и което сега щеше да е омъжено за някой богаташ от Маями, ако не беше навременната намеса на полковник Филпот, който бил натиснат да ѝ даде работа в ЮНАКО. Трябва да си размърдаш мозъка, Майк, тази плоча вече е изтъркана.

— Е, от истината боли.

— Би трябвало и ти да знаеш това. — В същия миг усети, че е прекалила. — Извинявай, Майк, казах го, без да мисля.

— Нямахте да го кажеш, ако не го мислеше. — Греъм разтърка лице, за да се съсредоточи. — Не е ли по-добре да се върнем към случая?

— Знаеш ли, това може да е за добро.

— Кое?

— Различието в мненията ни. Ще трябва да проверим и двата влака.

— Така е, но ще ни трябва втори гайгеров брояч, а нямаме време да чакаме, докато ни изпратят още един.

— Ти го вземи, аз ще се опитам да намеря друг.

— Да не си губим времето — каза той и стана.

— И да помним какво ни каза шефът — кодов сигнал „червено“, ние се надпреварваме с времето.

Голяма табела на разклона на аутобана недалеч от Майнц предупреждаваше, че всеки опит за влизане на външни лица в територията на завода за ядрени материали ще бъде наказан най-строго. Уитлок влезе с голфа си в разклона, мина покрай табелата, изкачи възвишението и съзря завода. Той се простираше на голяма площ и беше заобиколен от висока ограда с няколко реда бодлива тел отгоре, по които протичаше електрически ток. Над множеството правоъгълни сгради се извисяваха три комина, всеки от които бълваше дим към надвисналите дъждовни облаци. Уитлок намали скоростта, приближавайки къщичката на охраната, и си помисли за невероятните количества токсични отпадъци, които множество химически предприятия изхвърляха всекидневно в атмосферата, без някой да се

разтревожи особено за живота и здравето на бъдещите поколения. Техните шефове решаваха проблема с постепенното унищожаване на озоновия слой така, както Ватикана беше решил проблема с корупцията — измиташ го под килима и полека-лека забравяш, че съществува. Уитлок винаги се възмущаваше от факта, че и Западът, и Изтокът щедро финансираха развитието на едно зло — ядрената индустрия, докато милиони хора умираха от глад в Третия свят. Искаше му се да зададе доста остри въпроси на шефовете в завода, но твърдо реши да не се поддава на личните си чувства.

От къщичката зад бариерата излезе пазач и тръгна към колата му. Уитлок забеляза кобура на колана му, а също и черния доберман, вързан на каишка. Свали стъклото на прозореца и си спомни за своя приятел Еди Крюгер, който го беше понаучил на разговорен немски. Не беше много, но щеше да е достатъчно за случая.

— Добро утро, казвам се Уитлок, от „Ню Йорк Таймс“. Имам уговорена среща с... — направи малка пауза, за да надникне в писмото, което бе намерил в оставения му сак на гарата, — с господин Шендел, в девет часа.

Пазачът погледна в списъка си, откри търсеното име, поиска документите на Уитлок и се върна в кабинката си, за да телефонира. След малко излезе, вдигна бариерата и Уитлок подкара към паркинга за посетители.

Приемната очевидно бе обзаведена с желанието да впечатлява — американски мокет в бежово, пищни кристални чешки полилеи, кафяви кожени кресла, кадифени пердета, красиво надиплени около големите прозорци с изглед към парка. Уитлок се насочи към дъбовото бюро и каза на усмихнатата служителка в приемната:

— Имам уговорена среща в девет с господин Шендел.

— По-точно госпожица. Наричайте ме Карен — чу се женски глас зад гърба му.

Той се обърна и първата му мисъл беше, че и тя също като приемната е създадена, за да впечатлява — костюмът на малки райета подчертаваше великолепната ѝ фигура, събраната на тила черна коса разкриваше нежните черти на лицето и великолепната шия. Движенията ѝ бяха елегантни и грациозни, а ръкостискането — нежно и сърдечно.

— О, извинявайте — каза Уитлок.

Нейният английски определено беше по-добър от неговия немски.

— За какво? — попита тя.

— Не предполагам, че сте жена.

— Не се притеснявайте, така би постъпил всеки мъж. Заповядайте в кабинета ми. Тъкмо мислех да поръчам кафе.

Кабинетът, разположен в началото на коридора край приемната, беше просторен и излъчваше женственост и деликатност. Стените, боядисани в пастелни цветове, бяха отличен фон за окачените репродукции на Сара Муун, в кристална ваза имаше свежи цветя, а розовият абажур на настолната лампа създаваше почти домашен уют. Карен посочи на Уитлок бялото кожено кресло, седна на въртящия се стол зад бюрото си и посегна към телефона.

— Чай или кафе?

— Каквото вие предпочитате.

— Защо мъжете винаги са толкова пасивни? Не е трудно да се направи избор — чай или кафе?

— Кафе — отвърна той и се загледа в снимката на луничаво момченце, поставена в единия ъгъл на бюрото. — Много е сладък.

— Това е синът ми Руди — каза тя и затвори телефона. — Двамата с баща си се удавиха край Коста Брава преди четири години.

— Моите съболезнования — каза Уитлок.

— Благодаря ви.

— Колко време бяхте женени?

— О, ние не бяхме изобщо женени. Първата любов! Бях петнайсетгодишна, когато се запознах с Ерих. Тази година щеше да е деветнайсетата от съвместния ни живот.

— Никога не бих ви дал повече от двайсет и пет години.

Тя се засмя:

— Имам чувството, че ще се разбираме добре, господин Уитлок.

— Наричайте ме К. У., моля ви.

— Какво означават инициалите?

— Нищо, просто инициали. — Той така и не можа да прости на родителите си, че са му дали помпозното име Кларънс Уилкинс.

Донесоха кафето, Карен наля и подаде захарта и сметаната на госта си.

— Каква статия възнамерявате да пишете?

— Иска ми се да добия представа за хората, които работят тук. Толкова много е изписано вече за продуктивната мощ на ядрената промишленост, че се забравя другата страна, работната сила, човекът, чиито знания и умения правят възможно всичко това.

— С други думи, хуманната гледна точка, човешкият фактор.

Уитлок кимна.

— Смятам да покажа, че работниците в ядрената сфера са хора като всички нас, имат семейства, изплащат заеми за жилище, страхуват се от ядрена авария колкото всеки друг здравомислещ човек.

— О, дори повече! При една ядрена авария ние не само ще останем без работа, но и ще бъдем първите, поели жестокото радиационно облъчване. — Тя отпи от кафето си. — Защо дойдохте в Майнц?

— Затрупани сме със статии за американската ядрена индустрия — през последните години читателите се наситиха на тази тематика. Хората искат да прочетат нещо по-различно, да разберат какво става в Европа, а вашият завод е тема на дискусии. Евентуална авария в него би довела до радиоактивно заразяване на целия континент.

— Драматизирате нещата като всички журналисти — усмихна се тя. — Колко време смятате да останете тук?

— Два-три дни — колебливо отвърна той.

— В такъв случай ще имаме възможност лично да ви запозная със стриктните ни мерки за безопасност. За жалост през по-голямата част от днешния ден съм заета. Имам лекция пред група японски бизнесмени, така че ще ви оставя на асистента си. Той ще ви придружи във вашата първа обиколка, за да се ориентирате и да решите кое по-специално ви интересува.

— Чудесно — зарадва се Уитлок.

— Ще ви осигуря дозиметрична значка — добави тя и посегна към телефона.

— Каква значка? — учудено попита Уитлок, демонстрирайки невежество.

— Дозиметрична — повтори тя. — Това е значка, съдържаща отрязък от фотографска плака, която се носи от целия персонал в завода. Когато филмът се прояви, по степента на потъмняване на лентата се отчита приетата доза радиация. — Тя остави слушалката и

му се усмихна. — Съжалявам, че трябва да ви оставя толкова скоро, но обещавам утре да съм свободна.

— Дългът зове — промърмори той с крива усмивка.

Тя написа нещо в тефтерчето си и му подаде откъснатото листче. Уитлок прочете: „Поканете ме на вечеря довечера!“. Погледна я и с почуда отбеляза, че самоувереността се бе изпарила от очите ѝ. Видя му се доста уплашена.

— Чудех се дали случайно не сте свободна тази вечер?

— Да — отвърна тя, влагайки колебание в гласа си.

— Ами дали не можем тогава да излезем и да хапнем заедно? — Уитлок сгъна листчето и го прибра в джоба на самото си.

— О, това би било чудесно. Имате ли предвид конкретно заведение?

— Оставям избора на вас.

— Грилът в хотел „Хилтън“ е може би най-добрия в града.

— Добре, в осем става ли? — попита той.

— Ще бъда там. А сега ме извинете, но имам още малко работа, преди да дойдат японците за лекцията. Асистентът ми ще бъде тук всеки момент и ще ви разведе из завода.

Карен Шендел излезе енергично от кабинета, а Уитлок се отпусна уморено в бялото кресло и се замисли. Какво, по дяволите, ставаше тук?

За четиридесет минути Сабрина измина пътя от Лозана до Фрибург, още петнайсет ѝ трябваша, за да намери отдалечената гарова магазия, където според служителя Тойфел се намираха товарните вагони. Тя паркира взетото под наем ауди и взе чантата с гайгеровия брояч, който успя да закупи след безброй телефонни разговори с различни лозански производители. Леден вятър я блъсна в лицето веднага щом подаде глава от колата, тя закопча до горе анорака си и стегна качулката му.

Голямата двукрила порта беше заключена с катинар отвътре. Сабрина метна чантата през рамо и със завидна лекота прескочи оградата. Приклепна зад редицата от товарни вагони и се огледа. Вдясно тъмнееше сградата на склад, а вляво имаше глуха линия с

ръждясал товарен вагон, чиито колела бяха почти скрити от избуващите бурени. Целият район беше запуснат, изоставен.

Сабрина премести своята берета от чантата в джоба на анорака и тръгна покрай вагоните, вирайки се за номера, който ѝ бе дал Тойфел. Намери го — беше изписан с тебешир върху четвъртия вагон отдясно. Извади брояча, но стрелката не показва отклонение извън вагона. Промуши пръст в цепнатината на плъзгащата се врата, за да провери за кабели, в случай че някой беше сложил експлозив, което беше малко вероятно. Опасенията ѝ бяха напразни, тя приплъзна леко вратата и с периферното си зрение долови движеща се сянка. Все още посягаше към беретата, когато върху рамото ѝ се стовари неочакван удар и тя изпусна гайгеровия брояч. Той се разби на парчета и полетяха стъкълца, а стрелката му се огъна безпомощно.

Червеникав уличен котарак въртеше гневно опашка и мятеше искри към натрапницата, нарушила спокойствието му. Сабрина си отдъхна, събра отломките от брояча и ги пусна в чантата си. С триумфална усмивка надникна в отворения товарен вагон — единственото му съдържание бяха шест метални контейнери за бира. И шестте кранчета бяха добре запечатани, нямаше никакъв признак някое от тях да е повредено. Дори и най-големият майстор оксигенист би оставил поне драскотинка. Да, това трябва да беше лъжливата следа.

Куршумът улучи най-близкия контейнер. Сабрина се хвърли на пода и се претърколи зад спасителното полуотворено крило на вратата, стискайки здраво беретата в защитената си с ръкавица ръка. Непознатият стрелец я бе хванал на тясно, но в момента не той беше най-голямата опасност. Сърцето ѝ биеше учестено, тя предпазливо погледна през рамо. Куршумът беше пробил назъбена дупка отстрани на контейнера, но нямаше и следа от смъртоносния плутониум, който очакваше да види.

Сабрина въздъхна с облекчение — Майк беше прав, тези контейнери се оказаха примамка за отклоняване на вниманието от правилната следа. Съдейки по ъгъла, под който куршумът проби контейнера, стрелецът трябваше да е някъде около склада. Пътят ѝ през вратата на товарния вагон беше отрязан, снайперистът щеше да я следи зорко. Забеляза на отсрещната стена на вагона отвор с размерите на футболна топка, очевидно котаракът се бе промушил именно през

него. Сабрина долепи гръб до стената и започна бавно да се придвижва към отвора, а очите ѝ шареха непрекъснато към отворената врата, за да се увери, че маневрите ѝ не се виждат от склада.

Дървените летви, опасващи стената, бяха изгнили и тя успя да отчупи парче, сякаш беше мокър картон. Горната летва беше по-здрава, но и тя се разклати, щом Сабрина я ритна по-здраво със солидните си обувки. Отново я ритна, летвата се откачи и падна, образувайки широк отвор. Доволна, Сабрина въздъхна и погледна навън, където се виждаше само тъмната складова постройка.

Без да се колебае тя се промъкна през отвора, скочи на земята и бързо се скри под товарния вагон. След миг тя започна да пълзи между релсите. Сигурна беше, че стрелецът не я вижда, лошото беше, че и тя не виждаше нито склада, нито него.

Сабрина беше пропъзляла няколко метра, когато нещо скочи върху нея. Тя рязко отметна глава, но мокра опашка я перна през лицето, после едрото животно изчезна в тъмнината. Сабрина прехапа устни, за да спре надигащия се вик, и усети как кожата ѝ настръхва. Плъх! Къде беше тази проклета котка, когато ѝ трябваше най-много? Гордееше се с твърдостта си, но така и не успя да се пребори със страха от плъхове, дължащ се на инцидент от времето, когато беше тригодишна.

Възрастните я бяха заключили по невнимание в неизползвано мазе и докато седеше свита в един тъмен ъгъл, малката Сабрина чуваше само злоещото драскане на ноктите на плъховете, препускащи по цимента около нея. Два часа по-късно я намериха трепереца и с наръфан край на рокличката.

Примигна от парещата болка по бузата — несъзнателно бе разтъркала с длан кожата на мястото, където се бе допряла опашката на животното. Отново запълзя, вглеждайки се в релсите и повтаряйки си, че плъховете също като зайците са много плодовити. Стигна до края и се претърколи изпод вагона, сигурна, че стрелецът не може да я открие. Лошото бе, че складът беше твърде далече, а тя нямаше никакво прикритие.

Сабрина пое дълбоко въздух, изправи се и затича на зигзаг през откритото пространство. Първият куршум удари земята зад нея, разпръсквайки парченца пръст. Почти веднага последва втори, който попадна непосредствено пред нея. Тя се хвърли рязко напред и се

стовари тежко върху ламаринената врата на склада. Разтри грижливо ударената си ключица и се опита да успокои учестеното си дишане. Куршумите се сипеха с твърде голяма бързина и тя разбра, че по нея стрелят поне двама души. Сабрина имаше приблизителна представа за местоположението на първия стрелец, но той можеше да се е преместил, а вторият би могъл да се намира къде ли не.

Тя знаеше, че опитът да влезе през отворената врата би бил равносилен на самоубийство, затова заобиколи предпазливо постройката, навеждайки се под продънените прозорци достатъчно ниско, за да не я забележат. Складът имаше и задна врата, едното ѝ крило бе леко открехнато, а рамката беше изкривена и изметната. Сабрина се долепи до стената и отвори още повече вратата с парче проядена метална тръба. Дъжд от куршуми се изсипа върху тясната ивица от пода точно отгатък прага, потвърждавайки най-мрачните ѝ опасения. Тези хора бяха въоръжени с автомати и покриваха с тях вътрешността на склада. Но надеждите ѝ се възвърнаха, когато видя стара, ръждясала вагонетка на няколко крачки от вратата, първият ѝ късмет от началото на акцията.

Хвърли се зад вагонетката и успя да се подслони зад нея, преди да завалят куршумите. Чу се яростна ругатня на немски, после настъпи тишина. Стрелецът беше някъде в другия край на склада. Вторият стрелец се беше скрил зад обърнатата маса близо до главния вход.

Два черни мотора бяха паркирани недалеч навън и първата мисъл на Сабрина беше да ги извади от строя, но едва ли можеше да стреля по тях, без да издаде прикритието си. Тя дочу стъпки наблизко и напрегна очи, мъчейки се да различи движението на човека в полумрака. Беше прекалено тъмно, за да може да види каквото и да било, затова пък силуетът ѝ вероятно се очертаваше идеално, така че мъжът можеше да я различи от двайсетина метра разстояние.

Сабрина прехапа тревожно устни и отчаяно зашари с очи, опитвайки се да долови някакво движение. Тя съзря стрелеца едва в последния момент — той беше коленичил с автомат в ръце, дулото на който сочеше право към нея и внезапно я обсипа с порой от куршуми. Без да има време да се прицели точно, тя също стреля последователно четири пъти. За щастие един от куршумите удари ръката на мъжа с автомата и той изкрещя, като изпусна оръжието си, което изтрака шумно на циментовия под.

Тя очакваше яростна стрелба, която да я принуди да се скрие, така че раненият да може да се оттегли, но вместо това вторият стрелец насочи оръжието си към нищо неподозиращия си партньор и го застреля. След това изпрати масиран откос по предната част на вагонетката, бързо стигна до един от моторите навън и продължи да стреля, докато потегляше.

Сабрина затича след него, но той вече беше далеч извън обсега на стрелбата ѝ. Тя се върна и тръгна предпазливо по пътеката, стигна до убития и провери пулса му. Човекът беше мъртъв. Сабрина прибра пистолета в джоба на анорака си, обърна го по гръб и смъкна черната му маска. Беше към четиридесетгодишен, с оредяваща кестенява коса и грапаво, обветрено лице. Претърси джобовете му, но не откри нищо, освен резервен пълнител. Тя избърса пълнителя в анорака си, свали кожените ръкавици на мъртвеца и стисна пръстите му, докато обхванаха отвсякъде лъскавата му повърхност. После внимателно прибра пълнителя в джоба си и за по-сигурно дръпна ципа. След това се наведе и вдигна оръжието на убития. Извади от него пълнителя, захвърли го върху изоставените дървени каси в ъгъла и скри автомата му под куп камъни в надупчената вагонетка.

Внезапно почувства, че някой я наблюдава. Обърна се рязко към вратата, стискайки беретата, но веднага свали пистолета — там стояха две момченца на не повече от шест години, зяпнали уплашено оръжието ѝ.

— Филм ли снимате? — попита на френски едното.

Тя прибра пистолета в джоба си, а ръцете ѝ още трепереха при мисълта колко близо беше до прибързаната стрелба. Приближи се до децата и ги изведе от склада.

— Да, снимаме филм — отговори тя на френски и приклепна пред децата, сложила ръце на раменете им. — Как се казвате?

— Аз съм Марсел.

— А пък аз Жан-Пол. Ами ти как се казваш?

— Сабрина.

— Наистина ли си филмова звезда? — попита Марсел.

Тя кимна и постави пръст на устните си:

— Само не казвайте на никого, снимаме тайно.

— Къде са камерите? — озърна се Жан-Пол.

— Ще дойдат по-късно, сега само репетираме.

— Тебе ще те дават ли по телевизията? — попита Марсел.

— Догодина — усмихна се тя.

— Видя ли, казах ти, че снимат филм. — Жан-Пол палаво бутна Марсел.

— Не си ми казал. — Марсел на свой ред бутна Жан-Пол.

— Онзи ден видях тук един чичко, каза, че и той е от филма. — Жан-Пол погледна Марсел. — Тебе те нямаше, нали беше болен.

— Какъв мъж? — попита Сабрина.

— Каза да не казвам на никой, но сигурно всичко е наред, дето ти казах, щом и ти си от филма. Само че не беше толкова мил.

— Как се казва?

Жан-Пол вдигна рамене.

— Не знам, обаче се хващам на бас, че играе от лошите.

Сабрина реши да блъфира:

— Май знам кого имаш предвид. Висок мъж с черна коса, нали?

— Да. От лошите ли е?

Тя кимна и попита:

— Какво правеше?

— Заедно с още един чичко слагаха едни контейнери в онези вагони. Каза, че така трябва за филма.

— От кога са тук тези вагони? — попита Сабрина, опитвайки се да откъсне момченцето от увлекателната тема за киното.

Марсел сви рамене и погледна Жан-Пол.

— Ами... от когато започнахме да си играем тук.

— Какво ще рече това?

— От няколко дни.

— Утре ще дойдеш ли пак? — попита Жан-Пол.

— Още не знам — излъга Сабрина, — а вие?

— Ние си играем тук всеки ден — отговори Жан Пол, удари приятелски Марсел и побягна.

Марсел се намръщи и го последва.

Сабрина изчака момчетата да се отдалечат достатъчно и се върна в склада. Убитият беше доста тежък, за да може да го пренесе навън, затова реши да го скрие някъде наблизо.

Заоглежда склада в търсене на подходящо скривалище. Забеляза край стената редица ръждиви варели, но веднага отхвърли идеята да скрие убития зад тях — децата или някой друг веднага щяха да го

намерят. В ъгъла видя също прокъсан кафяв брезент, захвърлен небрежно, но това би било първото място, където биха проверили за нещо скрито. Освен това не й се искаше дори да помисли какво ли живееше под него. Сети се за гадния плъх и инстинктивно докосна бузата си. До вратата имаше и един голям шкаф, тя отиде до него, клекна, и рязко отвори двете му врати, в очакване да открие леговище на плъхове. Видя обаче само гъста паяжина. Шкафът беше разделен на две с метална преграда, която Сабрина успя да извади. След това тя примъкна тялото до шкафа и го набута вътре. Мястото беше достатъчно да побере трупа, с изключение на лявата ръка — колкото и да се опитваше да я натика вътре, тя отново се измъкваше и тупваше на пода.

С много усилия Сабрина затвори едното крило на шкафа и го залости, избута лявата ръка върху трупа и насили второто крило, за да прикрие най-сетне неестествено изкривеното тяло, а накрая провря пилата си за нокти през двата отвора, в които навремето е имало дръжки. Струпа пред шкафа купчина камъни, взе оръжието от вагонетката и го скри в кухня тръба над пътеката.

Тя се огледа и видя останалия мотор. Машината бе твърде голяма, за да я скрие в склада, затова Сабрина я прибута навън и я прибра в товарния вагон при металните бирени контейнери. Намирането на мотора беше въпрос на време, но в момента не й идваше на ум нищо друго. Клекна край надупчения контейнер и надникна през малкия отвор. Контейнерът беше празен. Провери останалите пет и по теглото им установи, че и те са празни. Скочи от вагона, затвори вратата му, взе чантата си и забърза към колата си. Щом се върна в хотела докладва на Филпот.

Влакът за Рим изостана от разписанието си в Монтрьо поради снежна лавина, изсипала се на пътя му. Очакваше се да пристигне с петдесет минути закъснение в Мартини, южно от Монтрьо. Греъм бе предвидил толеранс от десет минути между своето пристигане и пристигането на влака по разписание, така че се оказа свободен цял час, който трябваше да убие на гарата. Реши да го прекара в бюфета и вече пиеше третата си чаша кафе, когато по високоговорителя съобщиха за пристигането на влака.

Греъм взе двата си черни сака и излезе на перона, за да наблюдава навлизането на влака в гарата. Спирачките проскърцаха,

вагоните забавиха ход и композицията най-сетне се закова на място. Майк мислено си отбеляза броят на пътническите и товарните вагони — шест пътнически, осем товарни. Отиде до един от железничарите и го потупа по рамото:

— Какъв престой се предвижда тук?

— Двайсет минути — отговори човекът и се завтече да помогне на слизаща възрастна дама с много багаж.

Греъм долови някакво движение зад гърба си, озърна се внимателно и видя някакъв мъж на стъпалата на последния пътнически вагон. Мъжът беше около четирийсетте, със сресана назад гарвановочерна коса, подчертаваща злюбното, заплашително изражение на лицето му, а физиката му издаваше, че се занимава с културизъм. Той слезе от вагона, без да обръща внимание на заобикалящия го свят и закрачи покрай товарните вагони, докато стигна до последния. Отключи огромния катинар и избута плъзгащата се врата. От товарния вагон излезе втори мъж, малко по-висок от първия, с характерно грапаво лице, небръснат и с боядисана коса, прибрана на тила в опашка. Чернокосият затвори вратата, но не я заключи.

Майк Греъм изчака двамата да се настанят в бюфета и приближи до товарния вагон. Огледа се, за да се увери, че никой не му обръща внимание, рязко отвори вратата и надникна вътре. На пода точно пред вратата бе разстлан спален чувал, вонеше на застояла урина и пот, но Греъм преглътна надигащата се погнуса и присви очи, за да огледа на спокойствие вътрешността на вагона.

Откри запечатан дървен сандък с надпис „Вернер Фрахт, Ерхардщрасе, Мюнхен“, нанесен грижливо с черна боя. Греъм извади гайгеровия брояч от сака си включи го и уредът издаде силен звук. Вагонът беше радиоактивно заразен.

— Какво обичате? — прозвуча въпрос на италиански зад гърба му.

Греъм чу едва в последния момент стъпките по чакъла. Появи се мъж с червендалесто лице, с гъсти посивели мустаци и очила с кръгли рамки, кацнали небрежно на месестия му нос. Беше облечен със светлосини панталони и куртка с червен кант по ръкавите и реверите.

— Моля, какво казахте? — попита небрежно Греъм, докато закопчаваше ципа на сака си.

— Попитах ви какво търсите тук. Това е частна собственост.

— Така ли? Аз път си мислех, че влаковете са обществени.

Човекът се помъчи да подреди мислите си и да ги преведе на английски.

— Обществени са, но този вагон е частна собственост.

— Сега ми става ясно. — Греъм посочи сандъка. — А това чие е?

— Не отговорихте на въпроса ми. И така, какво търсите тук?

— Гледам.

— Гледате ли? Пътник ли сте?

— Да — кимна Греъм. — А вие какъв сте?

— Аз съм кондукторът. Моля, покажете билета си.

— Разбира се, но само ако съм във влака. — Греъм вдигна саковете си и отиде в бюфета, където развали няколко франка на дребни монети и се обади по телефона на Филпот. Описа му двамата мъже, наблюдавайки ги зорко през стъклото на телефонната кабина. Получи нови нареждания и затвори.

Трябваше на всяка цена да остане в този влак.

По високоговорителя обявиха предстоящото му отпътуване, двамата непознати скочиха и напуснаха бюфета. Чернокосият атлетичен мъж отново затвори своя съучастник в товарния вагон, заключи катинара, огледа се и видя приближаващия се с бързи крачки кондуктор.

— Извинявам се, господине, но нали ме помолихте да ви съобщя, ако някой се навърта около вагона, докато сте в бюфета — избърбори кондукторът на италиански.

— Е, и? — попита равнодушно чернокосият.

— Появи се един човек, господине, американец.

— Я гледай ти! Е, и какво направи?

Кондукторът свали кепето си и се почеса замислено по темето.

— Имаше нещо скрито в сака му. Не можах да видя какво е, но издаваше такова едно чудновато пиукане...

— И къде е сега този човек?

— Качи се във влака, господине. Ако пожелаете, ще го държа под око — каза угоднически кондукторът.

— Ти само ще посочиш този американец на приятеля ми във влака. Кажу ми, че вече си говорил с мен.

— Слушам, господине.

Чернокосият извади от джоба си две банкноти и ги подаде на кондуктора.

— Благодаря, господине — каза възрастният мъж и забърза покрай влака.

Чернокосият остана замислен на перона, докато влакът бавно се изнизваше от гарата. Стръвта си бе свършила работата, отключеният вагон бе привлякъл вниманието на преследвачите. Предстоеше известна промяна на плановете, но най-напред трябваше да се свърши една работа на гарата в Лозана.

Перспективата за интимна вечеря на свещи с последното му завоевание — английска медицинска сестра, пристигнала на екскурзия в Лозана, караше Дитер Тойфел непрекъснато да поглежда часовника. Времето се точеше мудно, а двацет минути преди края на смяната си той вече бе решил какво ще облече за специалния случай. Син ленен костюм марка „Росер Марс“, съчетан с кремава риза „Кристиан Диор“. Не би могъл да си купи такива маркови дрехи с мизерната заплата, която вземаше, но получи добри пари, за да отклони американеца и красивата му асистентка от пътя им, така че поне веднъж в живота си реши да бъде разточителен. Нямаше никаква представа за какво става въпрос, просто се придържаше към дадените му указания, пък и за какво му беше да се замисля, след като плащаха така добре? Според чернокосия мъж щяха да паднат още пари...

Дитер Тойфел наблюдаваше пристигането на пътническия влак от Интерлакен, с който пътуваха любимите му пътници — фукльовци със скъпа скиорска екипировка, шумни и пъстри като папагали. Мина покрай групичка посрещачи — така и не можеше да разбере защо им е да ръкомахат, когато влакът е още толкова далече, и неволно се блъсна в някакво момиче, което без да иска го удари болезнено по гърба. Тя се усмихна извинително и продължи да ръкомаха ентузиазирано.

Локомотивът приближаваше все още с висока скорост, когато нечии ръце тласнаха Дитер Тойфел напред. Той се препъна и полетя върху релсите, а викът му бе заглушен от скърцането на смазващите го колела.

Точно в осем Карен Шендел влезе във фоайето на „Хилтън“. Уитлок, който през последните десет минути наблюдаваше входа, отпуснат в удобно кресло, стана и стисна протегнатата му ръка.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза усмихнато тя. — Страхувах се, че може да ме приемете за психиатричен случай след сутрешното ми изпълнение.

— О, не, но трябва да призная, че съм смаян и заинтригуван. Позволете ми най-напред да отбележа, че тази вечер сте прекрасна.

Карен носеше копринена рокля в тюркоазен цвят, а пухкавата ѝ коса падаше меко върху крехките ѝ рамене.

— Благодаря ви — отвърна тихо тя, докато нервно подръпваше перлената си огърлица.

— Да тръгваме ли за вечеря или предпочитате да изпиете едно питие на бара?

— Нека да седнем в ресторанта, там ще си поговорим на спокойствие.

Оберкелнерът я посрещна с усмивка:

— Добър вечер, госпожице Шендел.

— Добър вечер, Франц. Господин Уитлок е резервирал маса. — Карен премина от немски на английски.

— Моля ви, не обръщайте на английски заради мен! Всъщност говоря немски, но имам нужда някой постоянно да ме поправя, за да съм на ниво — каза Уитлок.

— Немският ви беше перфектен, когато разговаряхме за резервацията, господин Уитлок — отбеляза Франц.

— Надявам се, че сте искрен, доста се упражнявах в колата на идване — усмихна се Уитлок.

— Значи имате скрити таланти? — засмя се Карен.

— Някои таланти е по-добре да си останат скрити — отвърна той, докато следваха Франц към подредената маса за двама в уютен ъгъл на ресторанта.

— Редовна клиентка ли сте на това заведение? — попита Уитлок, след като келнерът им взе поръчката.

— Идвам само когато фирмата плаща. Не си падам много по храненето в заведения. Може да не ви се вярва, но аз съм от онзи тип хора, които предпочитат да се мотаят из къщи по дънки и риза и да си

хапват домашно приготвени спагети. В някои отношения изглежда още съм си останала малко палаво момиче.

— Къде научихте толкова добре английски?

— В Англия. След като се дипломирах в университета в Майнц, заминах на специализация, най-напред като лабораторен асистент в Доунрей, после в Калдер Хол. Запалих се по международните отношения и връзките с обществеността едва след като се завърнах отново в Германия.

— От кога работите в тази сфера?

— Вече от пет години, а през последните две ръководя отдела за връзки с обществеността тук, в Майнц. Освен това отговарям за наемането на помощния персонал — охрана, шофьори, чистачки.

Появи се келнерът, отговарящ специално за вината, който показва на Уитлок бутилка вино и след одобрителното кимване на госта се отдалечи, за да я отвори на бара. Карен го проследи с поглед и попита:

— От колко време сте в „Ню Йорк Таймс“?

— От близо четири години.

— В такъв случай сигурно познавате един мой приятел, казва се Джон Марш?

— Май не го познавам, но не забравяйте, че работя на хонорар. Никога не съм бил назначаван за постоянно там.

— О, да, в писмото, с което уредихте срещата, се споменаваше, че сте на свободна практика. Значи сте „външна опора“, както се изразявате вие, журналистите.

— Точно така — усмихна се Уитлок.

Келнерът се върна с отворената бутилка и наля в чашата на Уитлок малка доза за дегустация. Уитлок кимна отново, келнерът напълни чашите им и остави бутилката в кофичка с лед край масата.

— Всъщност не сте никакъв журналист, нали? — каза тя тихо.

Уитлок се почувства притиснат до стената, стомахът му се сви, но се опита да запази спокойствие, защото знаеше, че само така ще пресече съмненията ѝ.

— Каква загадъчна личност сте вие, Карен! Тази сутрин ми подхвърляте мистериозна бележчица да ви поканя на вечеря, а сега казвате, че не съм журналист, въпреки че акредитивното писмо бе надлежно проверено от ръководството на завода ви, преди да ме допусне вътре. До края на вечерта сигурно няма да знам кой съм и

какъв съм, ако продължавате в този дух. Да не би случайно да работите за КГБ?

Тя пренебрегна хапливото му подмятане.

— Ако наистина работите за „Ню Йорк Таймс“, щяхте да познавате Джон. Той води всекидневната рубрика за попмузика и е олицетворение на всезнайно любопитство. Познава всички и всички го познават. Когато узнах, че ще идвате, направих дискретно проучване и установих, че Джон изобщо не е чувал за вас.

Карен замълча, защото келнерът донесе храната, след което продължи:

— И не си въобразявайте, че си измислям всичко това. Ако искате, можем да се обадим на Джон, по това време той довършва рубриката си за утрешното издание, лично ще разговаряте с него.

Уитлок се бе втренчил в чинията си, апетитът му се беше изпарил отдавна.

— Освен това, ако бяхте наистина журналист, щяхте да знаете истинското значение на понятието „външна опора“ — продължи тя атаката. — А вие не го знаете. Това не е просто журналист на свободна практика, а чуждестранен кореспондент, чието седалище е далеч от централата на изданието, а местните му връзки са многобройни и сигурни. Те му гарантират удобен достъп до информация, до която не може да се добере репортерът, командирован от централата.

— От къде знаете толкова много за журналистиката?

— Излизах с Джон, когато работеше в Берлин. Трябваше да изпраща редовно информация като всеки чуждестранен кореспондент, но вместо да отразява всекидневните официални събития, той се вманиачи в преследването на така наречените шпиони и прекарваше по-голямата част от времето си ту отсам, ту оттатък границата между Западна и Източна Германия с надеждата да направи големия удар.

— И направи ли го?

Тя закри устата си, за да не се изсмее с пълен глас.

— Извинявайте — каза тя, след като се успокои, — обаче е много смешно. Джон написа статия, придружена със съответните снимки, за американски генерал, който уж предавал поверителни документи на красива агентка на КГБ на моста „Кенеди“ в Хамбург. „Агентката“ се оказа проститутка от „Реепербан“, квартала на червените фенери, а „документите“ — няколкостотин марки за извършените

професионално услуги. Върнаха злополучния репортер в Ню Йорк и му възложиха рубриката за попмузика, за да не прави повече глупости.

Уитлок се усмихна учтиво на тази история, но чувстваше лек световъртеж от начина, по който Карен бе успяла да разгроми прикритието му. Досега не му се беше случвало подобно нещо, откакто работеше в ЮНАКО. Засрами се, защото бе допуснал да бъде подведен от едно красиво лице, зад което се криеше остър ум. Гледаше я как се храни спокойно и си представяше какво би се случило, ако тя реши да го разобличи публично. Ръката му леко докосна скрития в кобура браунинг.

— Най-много ме озадачава как сте успели да принудите не някой друг, а главния редактор на „Ню Йорк Таймс“ да ви осигури прикритие с писмо и подпис.

Можеше да ѝ отговори с една дума — Филпот. Уитлок тайничко подозираше, че част от служителите на Филпот бяха натоварени със задачата да издирват факти за неблагоприятни постъпки на личности, които впоследствие биха могли да бъдат от полза на ЮНАКО, и да ги шантажират, за да постигнат желаното от тях. Това беше само теория, но и Уитлок, и останалите оперативни работници не можеха да не се замислят как Филпот успяваше да намери сигурни прикрития за толкова кратко време. Сигурни, досега...

— Да не би да сте недоволен от свинското печено, господине? — попита загрижено Франц, навеждайки се леко през рамото на Уитлок.

— Напротив, чудесно е, предайте поздравленията ми на вашия готвач! Струва ми се, че имам проблем със стомаха, може би киселини.

— Да ви донеса ли някакво лекарство?

— Не, благодаря ви, Франц, само вдигнете чинията.

— Ще желаете ли още нещо? — попита Франц, вземайки неохотно почти недокоснатата порция на Уитлок.

— Кафе и коняк — бързо каза Карен.

— И за двамата ли? — попита Франц.

Уитлок кимна.

Тя изчака да останат отново сами и опря лакти на масата, облягайки брадичка върху дланите си.

— Знам как се чувствате, но искам да съм сигурна, че не сте просто поредният журналист, търсещ сюжет за статия.

— Надявам се, че сте доволна.

— Доволна съм, че не сте журналист. Не знам за кого работите в действителност, но трябва да е доста влиятелна организация, щом може да хване натясно главния редактор на „Ню Йорк Таймс“.

След като им поднесоха кафето и коняка, Карен бръкна в чантичката си и извади сгънат лист хартия, който подаде на Уитлок.

— Какво е това? — попита той, поемайки листа.

— Погледнете!

Той разгъна листа — беше рисунка на миниатюрен микрофон, пресъздаден с голяма точност, макар в действителност да не бе по-голям от бучка захар.

— Микрофон? Какво общо има това с мен?

— Този микрофон е прикрепен под бюрото ми. Забелязах го случайно преди два месеца и затова ви написах бележка сутринта — трябваше да говоря с вас насаме. — Тя докосна лицето си, очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Вие сте последната ми надежда, К. У.

Той ѝ подаде носната си кърпа и се взря в нея, докато си попиваше сълзите. Напористата, самоуверена жена бе изчезнала и на нейно място сега срещу него седеше плахо дете. Тя или беше искрена, или беше много добра актриса. Уитлок реши, че трябва да има предвид и двете възможности.

— Извинявам се — каза тя, мачкайки кърпичката, — чувствам се толкова безпомощна...

— Искате ли да разговаряме за това?

Тя взе чашата си и го погледна право в очите.

— Чували ли сте термина диверсия?

Той се напрегна:

— Нещо като МБО?

— Има разлика. Диверсията е другото име на кражбата, докато МБО, „материали без обяснение“ е специфичен термин за разликата между писмения опис и действително наличния инвентар.

— Какво точно се опитвате да ми кажете?

— От завода са изчезнали ядрени материали, без този факт да е отразен в инвентарния отчет.

— Докладвахте ли за случая?

Тя се облегна назад:

— Не мога да докладвам за съмнения, а в момента нямам факти.

— Защо ми казвате всичко това, какво ви кара да ми имате доверие?

— Имам нужда от външна помощ и вие сте единствената ми надежда. Не мога да се доверя на никого в завода, нито да бъда сигурна, че някой вътрешен човек не е замесен в аферата. Вече се опитаха да ме убият.

— Как са разбрали за съмненията ви?

Келнерът се върна с кана прясно кафе и допълни чашите им. Карен си сипа мляко и го разбърка.

— Имах дневник, в който си записвах разни мисли, изразих и тревогата си от изчезването на ядрените материали. Една нощ дневникът ми бе откраднат, а два дни по-късно някой бе повредил спирачките на колата ми.

— Съобщихте ли за това?

— Разбира се, но шефът на завода беше сигурен, че някой фанатизиран еколог, член на дружеството „Приатели на природата“, ми е погодил номер. Нито за миг не повярвах на тази теория, вижданията на еколозите за ядреното производство може да са крайни, но тези хора не са саботьори, нито убийци. Не, работата беше свършена от вътрешен човек. — Карен отпи от кафето си. — Освен това са успели да влязат в дома ми, докато съм била на работа. Нищо не е откраднато, само са разместили мебелите. Вероятно по този начин искат да ми намеKNат, че могат да се доберат до мен когато си поискат. Страх ме е, К. У., много ме е страх.

Уитлок бе смутен от резките изблици на Карен, от неуравновесеното ѝ поведение. Чувстваше се като боксьор, когато са притиснали до въжетата и изведнъж му хвърлят кърпа от ъгъла на съперника, а треньорите на противника, досега крещели „размажи го!“, започват да го масажират и да изтриват кръвта от лицето му. В бокса никога не се случваше подобно нещо. Преструваше ли се Карен? Дали тя не бе част от бандата, откраднала плутония? Дали не бе стръвта, която да го примамва в клопката? От друга страна, може би говореше искрено? Може би протягаше ръце към него като към единствения човек, от когото можеше да получи помощ? Наистина ли се страхуваше за живота си, или разиграваше театър? Нахлулите в главата му въпроси го объркваха и измъчваха, но в същото време

Уитлок бе наясно, че Карен Шендел е ключът към разкриването на мистериозната диверсия в завода.

— Не ми вярвате, нали? — попита тя, сякаш отгатнала мислите му.

Уитлок избърса устни със салфетка:

— Не съм казвал, че не ви вярвам.

— Класически пример за увъртане! Пристигате в завода като журналист, но всъщност изпълнявате задача, възложена ви от могъща организация, може би дори от някое правителство. Едва ли сте поели такъв риск заради някаква дреболия. И двамата сме наясно защо сте тук. Мислех, че ще ви помогна, като ви разкажа моята история. — Тя се приведе и го хвана за ръцете. — Аз много искам да ви помогна, К. У., нима не виждате? Ако плутоният попадне където не трябва, резултатът ще бъде катастрофален, освен това случаят ще даде чудесни козове срещу нас на някоя антиядрена групировка. — Карен пусна ръцете му и се усмихна извинително. — Аз искрено вярвам в голямото бъдеще на ядрената индустрия, но не желая шепа умопобъркани да компрометират усилията на толкова много учени и специалисти.

— Ще ми дадете ли списък с имената на хората, които по ваша преценка може да са замесени в диверсията?

— Ще го имате утре сутринта.

— Все пак възнамерявам да напиша статията, заради която дойдох.

— Разбира се, трябва да запазите прикритието си.

— Както споменах, аз съм журналист на свободна практика. Материалът ми трябва да се появи в „Ню Йорк Таймс“ два-три дни след завръщането ми в Ню Йорк. Може би вашето приятелче ще ви изпрати въпросния брой, ако го помолите. — Той поиска сметката.

Франц я донесе върху чинийка, но Карен избърза, взе я и вдигна ръка, за да предотврати протестите на Уитлок:

— Това е най-малкото, което мога да направя за вас. Така или иначе плаща фирмата.

Тя го хвана под ръка, двамата мълчаливо прекосиха фоайето и взеха асансьора, за да слязат в подземния гараж. Разликата в температурите беше чувствителна, студеният вятър ги прониза и Карен се загърна плътно в шала си.

— Къде сте паркирали? — попита Уитлок.

— Чак в онзи ъгъл, това беше единственото свободно място, което успях да открия — отговори тя. — Днес е претъпкано, вероятно има някаква конференция.

Двамата не забелязаха черния мерцедес, който потегли зад тях, измъквайки се леко от гъстата тъмна върволица коли. Мерцедесът постепенно увеличаваше скоростта и когато се приближи, засили рязко. Уитлок блъсна с все сила Карен, за да я отстрани от пътеката, а той самият се хвърли върху капака на близката кола. Шофьорът извъртя рязко волана, когато стигна до края на редицата от паркирани автомобили, колата поднесе, завъртя се на място и одраска стената, при което се разхвърчаха искри. Мъжът в мерцедеса овладя бързо положението, спусна се по лекия наклон и като разби бариерата на изхода, изчезна в нощта.

Уитлок забърза към Карен, която се бе свила до един стълб, покрила лице с дланите си. Клекна край нея и внимателно сложи ръка на рамото ѝ. Тя обви с ръце врата му и притисна глава до гърдите му. Уитлок почувства нечие присъствие зад гърба си и понечи да извади своя браунинг, но видя униформата.

— Всичко наред ли е? — попита пазачът на бариерата с тревога в гласа.

— Благодаря, наред е.

Служителят се запъти към телефона, за да информира за инцидента.

— Добре ли си? — попита Уитлок, докато ѝ помагаше да се изправи на крака, отказал се от официалното обръщение.

— Добре съм — отвърна Карен с разтреперан глас, — а ти?

— Ще се оправя — каза той със суха усмивка. — Позната ли ти беше колата?

— Никога не съм я виждала преди. Успя ли да видиш шофьора?

— Не, всичко стана много бързо — излъга той. Не беше видял кой знае колко — кавказка физиономия, отчасти скрита от нахлупената шапка с периферия. Не беше много, но държеше да го запази за себе си.

— Ами номера?

— Беше облепен с тиксо — отговори Уитлок. — Няма смисъл да стоим повече тук, не ни трябва да се разправяме с полицията.

— Заповядай къщи, ще ти сваря кафе — покани го тя, докато вадеше ключовете за колата си от чантата.

— Благодаря ти, но искам да се прибера в хотела и да взема гореща вана. Боли ме рамото, ударих го, когато скочих върху онова БМВ. А и ти трябва да подготвиш списъка. Онзи мерцедес няма да се върне отново тази вечер.

Тя го целуна леко по бузата:

— Дължа ти една почерпка.

— Нищо не ми дължиш. А сега тръгвай, ще се видим утре сутринта.

Вървейки към колата си, Уитлок мислено подготвяше доклада си за Филпот. В него щеше да има настоятелно искане за цялостна проверка на Карен Шендел.

Мерцедесът бе паркиран в сянката пред тъмен вход на съседната уличка. Шофьорът му изчака Уитлок да напусне паркинга, потегли плавно и последва взетия под наем голф на безопасно разстояние.

ШЕСТА ГЛАВА

„Антиквариат Ларго“ беше малък и скромен антикварен магазин на ъгъла на улиците „Бетховен“ и „Драйкъониг“ в Цюрих. Държаха го двама плешиви очилати господи, попрехвърлили четирийсетте, чиито богати познания за антикварните ценности бяха превърнали магазина в един от най-популярните и най-печелившите антиквариати в целия кантон. И двамата работеха в ЮНАКО, а магазинът служеше за прикритие на главната квартира на ЮНАКО в Европа. Беше купен през 1980 година със специално разрешение на ООН, а всички печалби дискретно се прехвърляха на шифрована сметка в швейцарска банка и се използваха за нуждите на УНИЦЕФ.

Над входната врата на антиквариата издрънча звънче, което извести влизането на Филпот, Сабрина и Колчински. Служителят на касата кимна леко и хвърли бърз поглед към вътрешността на магазина, която не се виждаше от входа. Филпот разбра намека и тръгна да оглежда бавно изложените по рафтовете старинни предмети, докато единственият клиент най-после напусна магазина. Касиерът им посочи една врата, отведе ги в друго помещение, опасно с библиотечни шкафове претъпкани с книги, извади дистанционно устройство и го насочи към един от рафтовете на противоположната стена.

Шкафът за книги се завъртя и зад него се разкри бетонен коридор. Сабрина винаги се радваше на този момент, въртящият се шкаф ѝ напомняше старите холивудски филми. Беше много по-вълнуващо, отколкото приплъзването на безличните плоскости в стената на Филпот в седалището на ООН. Тримата тръгнаха по коридора, а касиерът затвори след тях и се върна в магазина.

В дългия коридор имаше шест врати без надписи. Зад всяка от тях се криеше звукоизолирана стая, в която висококвалифицирани служители на ЮНАКО работеха с най-модерните, най-сложните компютърни системи. Тук се водеше част от борбата за пресичане на стремително нарастващата международна престъпност. Филпот ги

отведе до светлосиня врата в края на коридора. Монтираната над нея камера фокусира лицата им, вратата избръмча и се отвори. Тя водеше към луксозния кабинет на Жак Рюс, ръководителя на дейността на ЮНАКО в Европа.

Рюс затвори вратата чрез дистанционното си устройство, задвижи своя механизирани инвалиден стол и се приближи към влезите. Той беше четирийсет и две годишен французин с красиво лице и искрящи сини очи. Имаше вече четиринайсет години стаж във френската служба за външна информация и контрашпионаж зад гърба си, преди да започне работа в ЮНАКО, където постъпи още при формирането на организацията. Първоначално действаше заедно с Уитлок, а по-късно, когато Филпот получи официално разрешение да увеличи оперативните агенти от двайсет на трийсет, към тандема им бе зачислена и Сабрина. Така бе създадена ударната група №3 в нейния първоначален вид. Година след това, когато Рюс и Сабрина проверяваха доковете в Марсилия, банда наркотрафиканти ненадейно откриха стрелба по тях. Рюс беше ранен в гръбнака и това го превърна в инвалид, парализиран от кръста надолу. Дадох му канцеларска работа в командния център в сградата на ООН, но когато ръководителят на европейските операции загина при автомобилна катастрофа, Филпот за изненада на мнозина назначи именно Рюс, а не Колчински, на мястото му. Това беше правилен и разумен избор, връзките между Цюрих и Ню Йорк станаха по-здрави от всякога, а координацията на акциите — съвършена.

— Господин полковник! Очаквах ви най-рано утре — каза Рюс, докато се ръкуваше с двамата мъже. — Трябваше да ми се обадите, че ще пристигнете по-рано, за да ви пратя кола на летището.

Филпот се отпусна тежко в едно кресло и подпря бастуна си на стената.

— Избрахме ранния полет на швейцарските авиолинии и Сабрина ни посрещна на летището. Няма защо да се притесняваш — каза той.

Сабрина разцелува Рюс по двете бузи и прокара ръка по косата му:

— Хей, момче, колко пъти съм ти казвала да не се подстригваш толкова късо! Така повече си личи, че започваш да оплешивяваш.

— Царица на комплиментите, както винаги — отрони сухо Рюс.

— Чакай, имам една загадка за теб. — Тя му подаде пълнителя, запечатан в найлонов плик. — По него има пръстови отпечатъци, твоите хора сигурно ще открият лесно името на собственика им.

Рюс позвъни по вътрешния телефон, за да повика човек от техническия отдел, който да вземе пълнителя. Остави слушалката и ги погледна:

— Някой иска ли кафе, преди да сме започнали?

И тримата отказаха.

— Нещата се развиха по неочакван начин, след като получих телекса ви вчера — каза Рюс. — Лавина е блокирала железопътната линия край Сион и според съобщенията снегът няма да бъде разчистен по-рано от утре сутринта. Така че влакът ще стои там през цялата нощ.

— Защо ми се струва, че това не е просто някакво съвпадение? — попита Филпот, почуквайки с лулата си по пепелника.

Рюс се засмя:

— По това време на годината снеговете по Вилдхорн започват да се свличат от планинските склонове, нали знаете колко малко им трябва на лавините... — Усмивката изчезна от лицето му и той също попита: — Ако съдя по вашия телекс, плутоният е вече открит.

— Вероятно — каза Колчински, включвайки се в разговора. — В един от вагоните установихме повишен радиационен фон, но ние вече знаехме, че въпросните контейнери са били именно в този товарен влак. Сега там има запечатан сандък с надпис „Превозвач ВЕРНЕР“. Не знаем дали контейнерите са в този сандък. Ако действаме прибързано и посочим с пръст Щефан Вернер, без да имаме достатъчно доказателства, този човек ще има великолепната възможност да ни направи за смях във всички европейски вестници.

Върху писалището замига цветна лампичка — знак, че пред вратата има някой. Рюс погледна монитора, отвори вратата и предаде найлоновата торбичка с пълнителя на влезлия лаборант, като го помоли колкото се може по-бързо да му съобщи резултатите от идентифицирането на отпечатъците.

— Не смятам, че би направил подобно нещо — каза Сабрина, след като лаборантът излезе.

— Какво имаш предвид? — попита Филпот, припалвайки лулата си.

— Ами... Шефан. Той не е отмъстителен човек. Сигурна съм, че би ни разрешил да отворим сандъка, ако знае, че става въпрос за международната сигурност.

— Шефан ли? — Рюс повдигна вежди. — Не знаех, че взаимоотношенията ви позволяват да си говорите на малко име.

— Излизах с него няколко пъти, когато учех в Сорбоната.

— Никога не си споменавала, че го познаваш — каза остро Филпот.

— Ходила съм няколко пъти на купони с него, това е всичко.

— Доколко го познаваш?

— Никога не съм спала с него, ако имате предвид това — ядоса се тя. — Бяхме просто приятели и толкоз, не съм го виждала, откакто бях за последен път в Швейцария преди пет години.

— Що за характер има този човек? — попита Колчински.

— Амбициозен — отвърна тя, — изключително амбициозен. Смисълът на живота за него е в бизнеса му.

Телефонът иззвъня и Рюс вдигна слушалката. Изслуша съобщението от лабораторията, затвори телефона и енергично извъртя инвалидния си стол към бюрото. Набра на компютъра личния си секретен код и се свърза с информационната банка, намираща се някъде из сградата.

— Резултатите са готови — каза той, щом на екрана се появи исканата информация. — Отпечатъците са на някой си Курт Рауф.

— Какво имате за него? — попита Филпот.

— Вие в Англия имате подходящо определение за хора като него: „международен крадец на... мляко“.

— С други думи, дребен мошеник — уточни Филпот с лека досада в гласа. — В какви кашии е бил забъркан?

— Все дреболии, има няколко присъди, но всичките са за кратки срокове, за джебчийство, фалшифициране на чекове, изнудване...

— Някак си не се връзва с ролята на зловец стрелец — каза Сабрина.

— Не прибързвай, мила — усмихна се Рюс. — По всичко изглежда, че през последните четири години е напреднал в кариерата. Участвал е в продажби на оръжие за хора като Дофен, Гизела и Умберти.

— Доста нагли типове — каза Филпот и замислено захапа лулата си. — Излезе ли нещо за двамата души, които Майк е видял във влака?

— Засега разполагаме само с предположения. Имаме няколко имена, но повечето от тях съвпадат с тези от списъка, който имате и вие.

— Може ли да видя съобщението за тях? — попита Сабрина.

Рюс ѝ посочи бюрото си. Тя взе листа с имената, прочете го внимателно и погледна Филпот:

— Тук се споменава, че човекът с черната коса има очи с различен цвят.

— Какво? — изненада се Филпот.

— К. У. не ви ли каза?

— Не съм говорил с него, той се е обадил през нощта и е докладвал на дежурния служител.

— Жак, може би ти... — Тя млъкна, виждайки внезапно смръщеното лице на Рюс.

— Едното е кафяво, другото зелено, нали? — попита той.

Сабрина кимна.

Рюс погледна отново екрана:

— Името му е Йоахим Хендрик.

— Ето че се появи и Балашиха — прошепна Колчински, пребледнял като платно.

— Балашиха? Това е школата на КГБ за обучение на терористи за Третия свят, нали? — попита го Филпот.

Колчински кимна утвърдително:

— Да, и което е по-важно — тя се намира под прякото ръководство на Дирекция „С“, ползваща се с най-зловеща слава в КГБ.

— Тук не се съобщава за никаква Балашиха — каза Рюс, след като прегледа внимателно архивната извадка на екрана.

— Това никак не ме изненадва, истинската самоличност на завършилите Балашиха е известна само на ограничен кръг ръководители на Дирекция „С“. Всичко свързано с школата, е обвито в тайнственост.

— А вие от къде знаете за него?

— Хенрих имаше репутацията на най-добрия ученик в цялата история на Балашиха. Информация от такъв род обикновено изтича

неминуемо към сътрудниците на други отдели на КГБ, къде случайно, къде нарочно, ако разбирате какво искам да кажа.

— Имате ли негова снимка? — попита Филпот.

Рюс поклати глава:

— Единственото, с които разполагаме, са няколко неясни кадри, заснети от служители на ЦРУ в Никарагуа. Те са толкова размазани, че няма как да бъдат вложени в паметта на компютъра. Следователно нямаме материал за сравнение.

— И въпреки това ти веднага се сети за него, щом споменах очите му — каза Сабрина и се наведе възбудено напред.

— Веднъж той се опита да ме убие. Това се случи по времето, когато изпълнявах една задача на френските митнически власти. Имахме информация, че голяма пратка кокаин ще пристигне в Ница на борда на кораб от една латиноамериканска страна. Успяхме да заловим дрогата в момента на разтоварването ѝ, хванахме почти цялата банда, която не оказа особена съпротива. Един-двама обаче ни се изплъзнаха, аз се впуснах да преследвам единия, който се скри в някакъв склад и ненадейно ме нападна в гръб. Той избяга с пистолета от ръката ми, блъсна ме до стената и притисна оръжието си в корема ми. Носеше плетена черна маска чак до брадата, така че виждах само очите му. Едното беше кафяво, а другото зелено. Той натисна спусъка, но магазинът му се оказа празен. В такъв момент повечето престъпници изпадат в паника, той обаче започна да се смее. Удари ме с дръжката на пистолета... После не помня нищо, свестих се и видях колегите ми наклевали и разтревожени около мен. Онзи бе успял да избяга, но аз никога няма да забравя тези очи, никога, докато съм жив.

— Но все пак не си видял лицето му... — тихо каза Колчински, но Рюс го прекъсна:

— Човек с две различни на цвят очи е достатъчно рядко срещан феномен. Освен това имаше забележително мускулесто тяло на културист. Казвам ти, Сергей, това е същият човек, готов съм да заложа кариерата си.

— Какво пише там? — попита Филпот и посочи монитора.

Рюс изчете целия текст и преведе най-съществените моменти от френски на английски:

— Роден в Чад през 1947 година. Отгледан от мисионери. Петнайсетгодишен избягва и става моряк, създава си славата на доста

добър борец, прибягващ обаче до садистични хватки. През 1969 година се появява в Амстердам и действа като размирник в лагера на хипитата, като ги подстрекава към сблъсъци с полицията. Не успяват да го заловят. Преминава в нелегалност и нищо повече не се знае за него чак до 1975 година, когато ЦРУ узнава, че подготвя бойците на марксистическата МПЛА в Ангола. След Ангола отива в Никарагуа, където се сражава на страната на сандинистите до падането на Сомоса през 1980 година. От тогава до днес участва в нелегална търговия с оръжие в Европа. Известно е още, че търгува с наркотици в Амстердам. Според слуховете живее в закотвена яхта някъде по каналите около града. Предпочитани оръжия: пистолет „Дезърт игъл 357“, който винаги носи със себе си, и пушка „Франчи Спейс“. Никога не си върши работата сам, наема безмозъчни мускулести юнаци и следи операцията да се движи по план.

— Е, трябва да се възхитим от избора му на оръжие — каза Сабрина.

— Можеш ли да посочиш някои от съучастниците му? — попита Колчински.

Рюс отвори намиращата се на бюрото му папка и проследи с пръст списъка от имена на заподозрени. Нещо привлече вниманието му, той набра някакво име на компютъра и изчака да се появи повиканото архивно досие.

Аккид Милхан, тридесет и седем годишен, висок метър и деветдесет и два. Египтянин, ням. Лицето му е покрито с белези от наранявания при експлозия на борда на либерийски танкер през 1979 година. Милхан също живее в Амстердам и от 1982 година насам често изпълнява задачи, възложени му от Хендрик.

— Сега поне знаем с кого си имаме работа. Жак, ти спомена, че Рауф е бил свързан с хора като Дофен, Гизела и Умберти. Разбери дали някой от тях си е имал работа с Хендрик през последните няколко месеца. Искам освен това да бъде проверен Вернер, но ви моля да бъдете максимално дискретни. — Филпот застава пред картата на Европа, закачена на стената, и се загледа в нея, докато Рюс предаваше заповедите по телефона. — Сабрина, ела, моля те.

Тя скочи пъргаво и бързо отиде при него, пъкнала ръце в джобовете на панталона си в защитен цвят.

— Влакът е блокиран в Сион. — Филпот посочи към картата с дръжката на лулата си.

— И ще остане там до сутринта — прибави тя бързо.

— Точно така — каза Филпот и ѝ хвърли поглед, какъвто някой голям драматичен артист би отправил към палава субретка, изрекла неговата реплика вместо него. — Знам, че днешният ти ден е бил дълъг и напрегнат, но искам тази нощ да отидеш с кола до Сион. Запазено ти е място в спален вагон, така че ще можеш да поспиш, след като пристигнеш. Майк трябва да бъде информиран за развитието на нещата.

— Вие смятате, че Щефан е замесен, нали? — попита Сабрина.

— Не е задължително, но инстинктът ми подсказва, че това е възможно.

Сабрина се разсмя:

— Говорите като Майк.

Рюс енергично задвижи инвалидния си стол, измъкна се иззад бюрото и спря в средата на помещението:

— Има ли гладни? Знам едно великолепно ресторантче наблизо, в което сервират страхотно свинско с кисело зеле и печени картофи.

— Аз лично умирам от глад — каза Филпот и се обърна към Сабрина. — Трябва да хапнеш с нас, преди да тръгнеш.

— Благодаря, но ще си купя нещо по пътя.

— Нима ще се откажеш от пържен костур в масло? Та това е любимото ти ястие, мила, ела с нас и му се наслаждавай. — Рюс целуна връхчетата на пръстите си.

— Друг път, Жак. Искам да стигна в Сион колкото се може по-бързо.

Рюс облече припряно самото си и ги поведе навън, през коридора и през една странична врата, излизаща на улицата, защото антикварният магазин вече бе затворен. Сабрина дръпна до горе ципа на анорака си, за да се защити от студения нощен въздух и затършува в джобовете си за ключа на аудито.

— Хайде, ще те изпратя до колата — каза Рюс.

Филпот ѝ се усмихна окуражаващо и забърза след Колчински към близкото ресторантче.

— Искаш ли да те бутам? — попита Сабрина.

— Също като едно време, когато пазеше гърба ми — отвърна усмихнат Рюс.

— Да, но видяхме какво се случи — каза тя с горчивина.

Рюс я погледна:

— Защо най-после не разбереш, че нямаш вина за случилото се? Ако беше направила грешката да си подадеш главата иззад прикритието, за да ме измъкнеш със стрелба, сега нямаше да буташ този стол. И двамата просто нямаше да ни има. Много добре знаеш, че никога не съм те обвинявал за нищо. Защо трябва да водим този разговор всеки път, когато се видим?

Тя не отговори.

— Как е Майк? — попита Рюс, за да наруши мълчанието.

— Много добре — отвърна разсеяно тя.

— Предай му поздравии от мен — каза Рюс.

— Ще му предам. — Сабрина отключи аудито, прегърна бързо Рюс и потегли.

Той изчака, докато колата ѝ се вля във вечерното движение и изчезна от погледа му, после се насочи към ресторанта.

Филпот и Колчински вече бяха седнали на маса, разположена най-близо до входната врата, край малкия бар.

— Не беше нужно да седате тук само защото сте с мен — каза Рюс и направи знак на бармана. Това очевидно означаваше, че очаква да му наляят обичайното питие.

— Спестяваме ти криволиченето между маси и столове — каза Колчински.

— Защо? Нека и аз да си имам моята собствена състезателна писта „Монца“ — разпери ръце Рюс.

— Колко време ще е необходимо, за да получим желаната информация за Вернер и останалите? — попита Филпот.

— Ще ми бъде предадена веднага, щом пристигне в компютъра — отвърна Рюс. — Вие подозирате Вернер, нали?

— Убеден съм, че неговата компания е замесена по някакъв начин. Ако се окаже, че е ангажиран лично, имам чувството, че дяволски трудно ще можем да го докажем.

— Хер Щефан Вернер — оповести церемониалмайсторът.

Главите на всички присъстващи се обърнаха автоматично, за да проследят влизането на човека, чието име бе съобщено.

Вернер беше към петдесетгодишен набит мъж със среден ръст, оредяваща кестенява коса и отлично поддържани рижи мустаци, които се открояваха елегантно над устата му. Вернер притежаваше някакъв особен, строго индивидуален чар, който го превръщаше в един от най-изтъкнатите ергени на европейския континент.

Той пристъпи в разкошната бална зала и се огледа, мислено преценявайки богатството на домакините. Не обърна особено внимание на пъстрия мраморен под, неодорийските колони и дъбовия таван, покрит с плетеница от сложна резба. Интересът му се съсредоточи изцяло върху колекцията от картини, подредени по облицованите с дъб стени. Една къща може да се изплаща с години, но за картини се плаща веднага, в брой. Вернер бе на мнение, че това е много точен критерий за пресяване на хората с неоснователни претенции за принадлежност към европейския елит.

Домакинята се откъсна от група приятели и с протегнати ръце тръгна към него. Прегърнаха се бегло. Тя бе дъщеря на някакъв отдавна забравен прусашки благородник, заедно със съпруга си навремето живееха в красив замък от XVI век с изглед към китното градче Асманхаузен в долината на Рейн. За жалост го продадоха и предпочетоха луксозната къща в околностите на Берлин, която притежаваха в момента. Бяха убедени, че това е поредното стъпало нагоре към каймака на висшето общество, но Вернер не бе съгласен с тях, макар че се въздържаше да изрази мнението си.

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш, Щефан! Нали знаеш колко живо се интересуват от теб неомъжените дами...

— Ласкаеш ме, Мариза — отговори Вернер, насилвайки се да се усмихне. — За мен е удоволствие да присъствам на твоите сбирки. Съжалявам само, че имах преди това друг ангажимент, иначе щях да дойда много по-рано. — Той отдавна бе усвоил до съвършенство изкуството на неискрената тактичност.

— Но сега си тук и това е най-важното. Доколкото разбрах, ти си бил на театър?

— Всъщност на концерт. Хендел в изпълнение на Берлинската филхармония и хор на момчетата.

— Изглежда обичаш такива неща — каза тя и го поведе през залата.

— Това не е просто удоволствие, това е истински екстаз — отговори той и си взе чаша шампанско от минаващия покрай него келнер с препълнена табла.

Вернер долови края на някакъв проведен шепнешком спор за размера на богатството му и направо се ужаси, когато групичката го определи някъде около 150 милиона лири стерлинги. Ако бяха умножили това число по три, щяха да са доста по-близо до истината. Той не само притежаваше транспортната компания „Вернер“ с изградена мрежа по целия свят, извършваща превози с над сто и четирийсетте си кораба, но през последните няколко години си извоюва сериозни позиции и в транспортната дейност по суша. Вернер иззе значителна част от пазара на конкуренцията, купувайки на безценица множество малки, западащи фирми за товарни превози, като ги обедини под ръководството на съвет от опитни директори, подчинени лично на него. Комбинацията от транспортни линии по суша и море му даваше възможност да подбива цените на конкуренцията, като предлага на клиентите си пакет от услуги с такива изгодни цени, че никой не можеше да им устои. Успешната му дейност се разширяваше успоредно с броя на задъхващите се и в крайна сметка фалиращи конкурентни фирми, които изкупуваше и прибавяше към своята непрестанно разрастваща се империя.

— Щефан, щях да забравя — един човек иска да те види.

Още някоя от нейните приятелки без лични ангажименти, които неизменно бяха сред поканените на соаретата ѝ, за да си опитат късмета със самци като него. Вернер знаеше, че домакинята му желаше най-доброто, но той жадуваше да срещне жената, която ще се интересува от него, а не само от банковата му сметка. Положението му в обществото беше твърде високо, за да се обвърже с алчна съпруга, която би могла да го компрометира с евентуалните си недискретни изневери, неизбежен резултат от свръхзадетостта на мъжа ѝ. Вернер се беше нагледал на драмите на немалко видни европейски индустриалци, паднали от пиедестала поради сензационните разкрития на пъстрите таблоидни вестници за патологичната суетност на жените им, пропиляващи лекомислено семейното богатство по

сексапилни жигола. Ергенският живот го задоволяваше напълно и предпочиташе да запази нещата такива, каквито бяха в момента.

— Той пристигна преди половин час и каза, че се налага да се срещне с теб много спешно. Трябвало да ти кажа „Бразилия, 1967“ и си щял да разбереш.

— Къде е той, Мариза? — попита Вернер, сграбчвайки я за раменете.

— Заведох го в кабинета. Руснак ли е?

— Да, стар мой приятел.

— Сигурно е от КГБ — засмя се тя.

Очите му се присвиха заплашително, но той бързо се овладя и се усмихна.

— Гледаш прекалено много криминални филми след полунощ, мила. Не, ние просто имаме делови отношения.

— Женен ли е? — попита домакинята с игриво пламъче в очите.

— Не е, но се съмнявам, че ще намериш някоя дама, желаеща да замени удоволствията от живота на Запад с примитивна руска дача.

— Дали не можем да го накараме да... потърси убежище, нали така се нарича?

— Съмнявам се, че би успяла да го убедиш.

— Е, добре, ще наредя някой да те отведе при него.

Лакеят го поведе по коридора и отвори богато резбованата врата на кабинета.

— Ще желаете ли нещо, господине?

— Не, благодаря.

Лакеят се поклони леко и затвори дискретно вратата отвън.

Бенин прегърна Вернер, после го отдалечи на една ръка разстояние, за да го огледа добре.

— Изглеждаш чудесно, приятелю!

— Мога да си го позволя — отвърна усмихнат Вернер и отиде до барчето. — Уиски?

— Да, ако обичаш. — Бенин дръпна настрани завесите и погледна към ярко осветената градина. — Безопасно ли е да разговаряме тук?

Вернер наля уиски в две чаши и подаде едната на Бенин.

— Абсолютно безопасно. Имаш ли някакви новини за човека, когото е видял Хендрик? Или за онзи от завода в Майнц?

— Все още нямам, но мой екип работи денонощно по въпроса и се надявам скоро да получа отговор.

Бенин се приближи до писалището, погледна разсеяно подредените на него семейни снимки в рамки и отново се обърна към Вернер.

— Дойдох тук, за да те помоля да ръководиш лично операцията във влака.

— А Хендрик? — попита Вернер.

— Той ще получава заповедите си от теб.

— Нали знаеш колко е независим...

— Ще прави това, което аз му кажа! — прекъсна го остро Бенин, но веднага понижи глас. — Търпял съм досега неговото неподчинение, но му дадох да разбере, че ще му се случи нещо неприятно, ако този път действа на своя глава. Ще видиш, че ще бъде услужлив и няма да си вири носа.

— Гледай ти, та това ще му е за първи път! — каза Вернер с почуда. — Как успя да го постигнеш?

— Изготвих досие за неговите сделки с оръжие и наркотици през последните няколко години. Показах му го и го предупредих, че ако този път премине очертаните му граници, ще се погрижа това досие да попадне където трябва.

— В ръцете на властите ли?

— О, не, той никога не е зачитал законите. Сигурно си чувал за нападението над венецуелски товарен кораб край Амстердам преди две години, когато бандити, преоблечени като пристанищни полицаи, присвоиха канабис за един милион долара?

— Това дело на Хендрик ли е?

— Точно така. Смятал, че канабисът е пратка за дребен холандски гангстер, опитващ се да се наложи над другите наркотрафиканти в Амстердам. Товарът обаче бил собственост на мафията.

Вернер подсвирна.

— Мафията незабавно издаде смъртна присъда за бандата, тя е в сила и днес. — Бенин изчака Вернер да си запали цигара. — Говорих с Хендрик по телефона, преди да напусна Берлин. Влакът трябва да потегли от Сион утре в девет часа сутринта. Следващата му спирка е

Бриг, последната гара преди Симплонския тунел. Трябва да се прехвърлиш на влака там, Хендрик ще те очаква.

— Ще наредя да подготвят хеликоптера на компанията за излитане след един час.

— Има още нещо — каза Бенин и извади иззад креслото си дипломатическо куфарче, което връчи на Вернер.

Вернер знаеше какво съдържа то, въпреки че досега не беше виждал нещо подобно. Той преглътна нервно и отключи куфарчето, като се забави, преди да го отвори с неохота. Вътре имаше сребриста кутия, не по-голяма от джобен калкулатор.

— В капака е вграден миниатюрен компютър — каза Бенин.

Вернер го погледна с присвити очи:

— Какви са координатите?

— Едно-девет-шест-седем — отговори Бенин.

— Трябваше сам да се досетя — каза Вернер и посегна към клавишите с цифри върху тях.

— Не ги докосвай!

Вернер рязко отдръпна ръката си от клавиатурата, като че ли е изпитал токов удар.

Бенин се усмихна извинително.

— Това нещо може да се включи само веднъж.

Вернер почувства как студена пот започва да се стича по челото му и бързо го изтри с длан.

— Ще го използваш само в краен случай — нареди Бенин.

— Няма да забравя — отвърна Вернер и затвори куфарчето, като си повтори наум комбинацията.

Бенин протегна ръка.

— Е, желая ти късмет, приятелю! — Той стисна ръката на Вернер и излезе.

Вернер сложи внимателно куфарчето на пода и си наля голяма доза чисто уиски.

Греъм захвърли книгата с меки корици на отсрещната седалка и се запъти към вагон-ресторанта. Той беше абсолютно празен, като се изключи дремещия келнер, който го изгледа със сънливите си очи така, както се гледа нахълтал посред нощ неканен гост.

— Едно кафе — поръча Греъм и седна.

Келнерът го изгледа отегчено и изчезна зад вратата на кухнята.

Влакът вече беше напуснал Сион, когато дойде вестта за падналата на пътя му лавина, и поради вероятността от нови свличания на снежни маси бе решено той да се върне в безопасното убежище на гарата.

На пътниците бе съобщено, че ще прекарат на гарата остатъка от нощта. Казаха им още, че гаровият бюфет ще работи до полунощ, а вагон-ресторантът до сутринта, като ще се сервират леки закуски и напитки за сметка на железопътната компания.

Греъм погледна часовника си — беше почти един след полунощ. Келнерът сложи пред него димяща чаша горещо кафе, при което разплиска част от течността върху чинийката.

— Дали Господ не ни изпраща природните бедствия, за да ни напомни, че всички сме смъртни?

Греъм се огледа, стреснат от гласа зад себе си. Хендрик, който се беше качил във влака на предишната гара Ветроз, се взираше през прозореца.

— Извинявайте, ако съм ви стреснал. Доколкото разбирам, говорите английски?

— Да — каза Греъм.

— Ще имате ли нещо против, ако седна при вас? — попита Хендрик, сочейки празните столове срещу него.

— Заповядайте.

Хендрик изщрака с пръсти, за да привлече вниманието на дремещия келнер и си поръча капучино на италиански. Келнерът се свлече от столчето си край бара и отново се затътри към кухнята.

— Италианец ли сте? — попита Греъм.

— Не съм, но това е един от езиците, които научих с течение на времето.

— Гледай ти — каза Греъм с едва прикрит сарказъм. — И колко общо езици говорите?

— Колкото пръстите на едната ръка — отговори Хендрик и сви рамене. — Установих, че се сливам с местните хора много по-успешно, ако разбирам езика им. А вие? Интересувате ли се от чужди езици?

— Само от един — американския.

Хендрик изчака келнера да му донесе кафето и да напусне вагон-ресторанта, преди да продължи разговора.

— Приличате ми на човек, който обича борбата.

Греъм беше заинтригуван.

— Може би.

— Измислил съм една игра на маса, която е подходяща за досадни ситуации като сегашната. Целта е да накараш противника да се предаде. Има обаче един номер — играем на болка, а не на пари. Страхливецът несъмнено ще възрази, че това е садизъм, аз обаче го схващам като изпитание на волята и характера. Е, какво, проявявате ли интерес?

— Както вече казахте, приличам на човек, който обича борбата.

— Чудесно. — Хендрик се надигна. — Ще донеса играта от купето си, връщам се след минутка.

Греъм допиваше кафето си, когато Хендрик се появи отново с малко куфарче в ръка. Сложи го на масата и го отвори. Извади съдържанието му, затвори капака и постави куфарчето на пода край стола си.

Играта се състоеше от дъска, дебела 5 см, дълга 40 см и широка 20 см, разделена на две равни половини от хоризонтална скала с отпечатани цифри от едно до десет. От двете страни на скалата имаше по три светещи кръгчета, разположени на равни разстояния едно под друго, и по една метална пластинка, стърчаща успоредно на дъската, която можеше да се притиска надолу. Към долната част на пластинките бяха прикрепени метални гривни, включени към веригата посредством кабел, преминаващ от двете страни на дъската.

Хендрик взе от масата две книжни салфетки и с тяхна помощ отвъртя крушката, висяща над главите им. Разви дълъг намотан кабел и го прикрепи с щипки в гнездото на лампата. Другият край на кабела включи към контакт, намиращ се отстрани на дъската.

— Правилата са прости — всеки от нас вкарва китката на едната си ръка през гривната, а с дланта на другата ръка натиска металната пластинка. Когато пластинката слезе толкова ниско, че нивото ѝ се изравни с това на дъската, се активизира електрическата верига и играта започва. — Хендрик прокара пръст по скалата. — Тук се отчита силата на тока, протичащ по мрежата във всеки отделен момент. Единицата светва автоматически, щом се активизира веригата, с

повишаване на мощността числата нарастват, променя се и цветът. От едно до пет свети зелено, от шест до осем — жълто, девет и десет са червени. Мисля, че цветовете говорят сами за себе си. Побеждава този, който задържи ръката си възможно най-дълго. Играем на серии от по три опита, толкова са и светещите кръгчета. Щом се откажеш и вдигнеш ръка, откъм твоята страна светва кръгче. Това е.

— Колко време има между включването на отделните цифри?

— Пет-шест секунди. Това е един от минусите на играта — тя приключва твърде бързо.

— Добре измислено — каза Греъм.

Хендрик махна покривката и фиксира добре дъската върху масата с помощта на четири самозалепващи се бутони. Всеки надяна своята гривна и я заключи, а миниатюрните ключета сложиха в средата на дъската. Хендрик кимна и двамата едновременно натиснаха металните пластинки. Греъм веднага почувства в дланта си гъдел, който бързо премина през цялата му ръка и достигна гърдите. Хендрик се беше втренил в скалата, където зеленото премина в жълто. Токът се засили рязко и Греъм инстинктивно дръпна ръка от пластинката, преди да успее да си наложи с воля да продължи. Той не очакваше разтърсващия токов удар, който премина през другата му ръка, но късият кабел му попречи да се отдръпне на повече от няколко сантиметра.

— О, извинявай — гласът на Хендрик не звучеше много убедително, — забравих да ти кажа, че ако изгубиш рунда, получаващ допълнително наказание — електрошок чрез електрод от вътрешната страна на гривната.

— Няма полза да узнаеш нещо, след като се е случило — каза Греъм с досада.

— И още нещо — всеки следващ шок е тройно по-силен от предишния. Така че ако имаш проблем със сърцето, трябва да спрем още сега. Електрошок, девет пъти по-мощен от този, който чувства току-що, може да те убие на място. Всъщност това вече се е случвало...

— Хайде да играем! — прекъсна го Греъм.

— В началото не обясних правилата както трябва, затова ще бъде честно да започнем от нулата.

— Нямам нужда от милост — каза Греъм, — ти водиш с един рунд.

— Както искаш — отговори Хендрик и отново хвана пластинката.

Този път Греъм впи очи в очите на Хендрик. Цветът на скалата премина от зелен в жълт, на което Греъм реагира само с леко присвиване на зениците, без да откъсва поглед от противника си. Хендрик не издържа и отмести очи, при което несъзнателно отлепи ръка от пластинката. Шокът разтърси ръката му и той сграбчи гривната, като че ли искаше да я изтръгне, притвори очи, за да притъпи надигналия се в главата му шум, и изтри с длан потта от челото си.

— С това резултатът е едно на едно — каза Греъм с неприкрито задоволство.

Хендрик пое дълбоко въздух, но не каза нищо. Беше отстъпил за първи път, откакто измайстори тази своя игра преди три години. Той премести стола си още по-напред и отново постави ръка върху пластинката, а в дланта му дразнещо пулсираха безброй иглички.

В последния рунд достигнаха осмицата. Греъм вече беше сигурен, че може да изтърпи до десет, без да отдръпне ръката си. Хендрик беше прав, това беше изпитание на волята.

И двамата натискаха яростно пластинките. Хендрик си беше извадил поука от грешката си и се беше съсредоточил върху скалата, вместо да наблюдава изражението на Греъм. Греъм също наблюдаваше скалата. Той раздражено присви очи, когато зелената петица премина в жълта шестица. Ако Хендрик го бе предупредил в началото за засилването на тока при пресичането на цветовата бариера, играта можеше вече да е приключила. Седем. Осем! Греъм стисна зъби, болката се увеличаваше нетърпимо с всяка следваща секунда.

Девет, червено! Сълзи избиха в очите на Греъм и ръката му се разтресе. Той почувства някаква странна близост с Хендрик, но този миг бързо отлетя. С извит в агония гръбнак Греъм събра последните остатъци от волята си, за да не дръпне ръка от пластинката. През пелената от раздираща болка съзря Хендрик, с отметната назад глава и уста, сгърчена в ням вик. За частица от секундата Греъм изпита радост — той бе спечелил, Хендрик беше достигнал предела на възможностите си. Спокоен и доволен, Греъм със сетно усилие на волята се отдръпна. После загуби съзнание.

Майк Греъм остана известно време в безлюдния вагон-ресторант и след като се съвзе разтри слепоочията си с треперещи пръсти, мъчейки се да облекчи туптящата болка в главата. Най-после успя да се изправи на крака, макар че коленете му трепереха и трябваше да се подпира на масите, докато стигне до вратата. Премина през следващия вагон, държейки се за стената и бавно извървя дългия коридор до своето купе. Дръпна рязко вратата и с препъване се строполи на пода.

Междинната врата веднага се отвори и през нея влезе Сабрина, стиснала в ръка беретата си. Тя отиде до вратата на купето, огледа пустия коридор, после затвори добре и въртна ключа.

— Да не си се напил? — беше първата ѝ реакция, когато го видя присвит на пода, обвинил с ръце главата си.

Стреснат от гласа ѝ, Греъм се опита да погледне нагоре и примижа от силната болка, причинена от рязкото движение.

— А ти какво правиш тук?

— Ей, аз съм твоята партньорка, не помниш ли?

— Знаеш какво имам предвид — отсече той и болката отново прониза главата му.

— Шефът ме изпрати — отговори тя троснато, изключвайки възможността за по-нататъшни обяснения, и клекна до него. — Какво се е случило?

— Главата ми... — промърмори той.

Тя отиде до купето си и се върна бързо с чаша вода и два парацетамола.

— Мислех си, че не се докосваш до болкоуспокояващи лекарства — каза Греъм, взирайки се в протегнатата ѝ длан.

— Вярно е, но ги нося заради теб. Хващам се на бас, че си забравил да се заредиш.

Той взе таблетките и ги изпи с глътка вода, облегна се назад и притвори очи.

Сабрина взе романа, захвърлен на отсрещната седалка — отново Джеймс Хадли Чейс, който никак не ѝ допадаше. Тя почти не четеше трилъри, защото ѝ напомняха за всекидневната ѝ работа.

— Остави я, няма да ти хареса — каза Майк.

— Знам — отвърна тя и остави книгата. — Какво е станало с главата ти?

Той ѝ разказа за схватката си с Хендрик.

Сабрина поклати глава, сякаш не вярваше на ушите си.

— Не ти е за първи път да залагаш живота си на карта заради някакво глупаво единоборство, сигурно няма да ти е и за последен...

— Ти не можеш да го разбереш. Само по себе си единоборството няма значение, важна е психологическата схватка, която се крие зад него. В подобни сблъсъци между двама души с приблизително еднаква физическа сила винаги побеждава онзи, който има по-силна воля, който се е подготвил психически. Житейският опит не струва пукнат грош, ако не се стегнеш, преди да излезеш на ринга. Страхуваш ли се, неизбежно ще претърпиш поражение.

— Но ти в крайна сметка си загубил, така че какво става с теорията ти?

— Не съм загубил, просто го оставих той да спечели. Има огромна разлика между тези две неща. Обърнах теорията наопаки.

— С други думи, ако се срещнете някога отново, ти вече ще знаеш, че можеш да го победиш. Докато той само си въобразява, че е в състояние да направи това.

— Точно така — съгласи се Греъм.

— Но какво ще стане, ако аз съм човекът, който се озове насреща му и трябва да го надвие? — попита Сабрина.

Греъм я изгледа изпитателно.

— На този въпрос можеш да отговориш само ти.

Тя се замисли над думите му, стана и помоли:

— Дай да ти видя ръката.

— Ръката ми? Защо?

— Искам да видя мястото, където електродът е бил в контакт с кожата на ръката ти.

— Нищо ми няма — измърмори Греъм, но все пак вдигна ръкава на памучния си пуловер и откри възпалената вътрешна част на китката си.

Докато почистваше раната, Сабрина му разказа за последното състояние на нещата, за разговора в Цюрих, осведоми го за биографиите на Хендрик и Милхан и му предаде инструкциите на Филпот.

— Имаш много поздрави от Жак — приключи тя, прикрепяйки превръзката с ивица лейкопласт.

Греъм се отпусна назад с притворени очи и започна да масажира слепоочията си.

— Ти много го обичаш, нали?

— Винаги е било така, още от самото начало, когато започнахме да работим заедно!

— А имало ли е между... — Той се сепна и отвори очи. — По-добре да говорим за нещо друго.

Сабрина никога не беше виждала тази страна на Греъм — сега той беше по-открит от обикновено и показваше чисто човешки емоции. Сигурно беше някакво временно отпускане, нетипично за характера му, което се дължеше на силното главоболие, но тя реши да продължи разговора, докато е възможно.

— Имало ли е някога нещо между мен и Жак, това ли искаше да попиташ?

— Всъщност не е моя работа.

— Защо? Та ти си мой партньор, за бога — отвърна бързо тя.

Той примигна:

— Не ми викай!

— Извинявай — усмихна се тя и понижи глас. — Не, нищо не е имало между нас. Жак беше за мен братът, който никога не съм имала, довереникът, към когото можех винаги да се обърна за съвет, щом ми се наложеше.

— Имала ли си в живота си някой по-специален мъж?

— Ами да си призная, да — Рутгер Хауер, кинозвездата. — Сабрина се разсмя. — Никога не е имало „специален мъж“. Няколко повърхностни връзки, след като завърших Сорбоната, а сега работата поглъща кажи-речи всичкото ми време.

— Виждаш ли се омъжена?

— Женитбата не е сред първите задачи в моя списък, но мисля, че бих могла да променя схващанията си доста бързо, ако срещна подходящия човек, истинския.

— Там е цялата работа. Истинският човек.

Сабрина се досещаше за какво мисли Майк. Никога досега той не бе говорил с нея за жена си и сина си.

— Кари беше истинският човек — промълви Греъм.

— Къде се запозна с нея?

— В „Илейнс“.

— Какво, в бара на Второ авеню?

— Да, отидохме там с няколко приятели от „Делта“. Бяха ни пуснали в отпуск точно след провала на операция „Нокътят на златния орел“, така наречения опит да бъдат спасени американските заложници от нашето посолство в Техеран през 1980 година. Тя беше в бара с някакви нейни приятелки от фирмата, в която работеше. Успяхме да ги убедим да седнат на нашата маса и тя се оказа до мен. Заприказвахме се и тя прие поканата ми за вечеря на другата вечер. Пет месеца по-късно се оженихме. — Усмивката му беше тъжна. — Тя беше много стеснителна, останало ѝ бе от детството, когато съучениците ѝ се подигравали, защото заеквала. Беше преодоляла заекването си към осемнайсетгодишна възраст, но то се появяваше отново, когато се вълнуваше силно.

— А кога се роди синът ви?

— След година, почти в деня, в който се оженихме дванайсет месеца преди това. Тя все мечтаеше как Мики ще порасне, ще учи в университета, ще стане лекар или адвокат. Аз пък исках само да го видя като професионален играч по ръгби. Когато беше на три годинки, го заведох за първи път да гледа мач, играеха любимите ми „Джайънтс“, а той се пристрасти към бейзбола, както патицата се пристрастява към водата, и от този момент започна по цели часове да ме разпитва за правилата и хватките, особено когато гледахме телевизия. Все си представях как някой ден ще се обърна към съседа си на трибуните на стадиона и ще му кажа: „Ето онзи играч там долу на терена е моят син“. Щях да бъда най-гордият баща в цялата история на спорта.

— Той приличаше ли на теб?

— Беше ми одрал кожата, както казваше майка ми. — Греъм извади портфейла си и ѝ подаде една снимка. — Това е последната, която им направих — лентата беше още в апарата, когато ги отвлякоха. Почти се бях отказал да я проявя, но сега се радвам, че я имам. Увеличих я и я държа на шкафчето край леглото си.

Сабрина внимателно разгледа снимката и веднага разбра какво го е привлякло в Кари — на снимката тя беше крехка, слабичка, висока около метър и петдесет, с млечнобяла кожа. Имаше красиви кафяви

очи, авторите на сантиментални романи биха ги описали като „толкова големи, че човек може да потъне в техните дълбини“. Майк-младши, наричан още Мики, стоеше до майка си, облечен в анцуг с емблемата на „Джайънтс“ и с футболна топка под мишницата. Той имаше хубаво личице с дръзко изражение, а гъстата му руса коса се спускаше до раменете.

— Изглежда като доста палаво дете — каза Сабрина, връщайки снимката на Греъм.

— Да, беше палав като всяко петгодишно момче — отвърна той. — Все още лежа по цели нощи буден и се мъча да оправдая решението, което взех тогава в Либия. Пожертвах семейството си, за да възпра седем терористи, които крояха налудничави планове. Моята заповед за атака срещу убежището им несъмнено спаси живота на безброй невинни американски граждани, но аз все още не мога да намеря покой.

— Както каза преди малко, Майк, всеки сам си знае до къде се простира силата на волята му. И всеки сам трябва да се справя с призраците.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За това, че не се опитваш да се държиш покровителствено с мен. Говориш по-разумно от цяла глутница психиатри. — Греъм погледна часовника си. — Хайде да поспим.

Сабрина стана и попита:

— Как е главата ти?

— Звъни ли, звъни — отговори той и смъкна седалката, за да я превърне в легло.

— Ще се видим утре сутрин — каза тя и се запъти към междинната врата, свързваща неговото с нейното купе.

— Сабрина! — повика я Греъм. Тя спря и го погледна. — Човекът, който отвлече Кари и Мики, е бил обучен в Балашиха.

— Да не е...

— Не, не е Хендрик. — Циничното изражение започна да се връща в погледа му. — Преди малко ти ме попита какво би станало, ако ти се наложи да влезеш в схватката с него. Не се безпокой, това няма да се случи. Той е мой.

Сабрина мълчаливо се усмихна, излезе и тихо затвори вратата след себе си.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин Хендрик закусваше с мъж на име Еди Кайл, набит четирийсетгодишен лондончанин с бледо лице и късо подстригана червена коса. Кайл имаше дълго криминално досие в Скотланд Ярд и фигурираше в списъка на лицата, издирвани за множество престъпления, най-сериозното от които беше ликвидирането на един гангстер от Източен Лондон. Убийството беше поръчано от Хендрик, за когото Кайл работеше през последните пет години. Освен това той беше опитен летец, умееше да управлява и хеликоптери, и малки самолети, но пилотираше изключително по нареждане на Хендрик, превозвайки редовно оръжие и наркотици.

— Във вагон-ресторанта. Това ли е жената, която застреля Рауф?

Кайл се престори, че зяпа безцелно из вагона, задържайки само за миг погледа си върху нея.

— Да, тя е.

— Сигурен ли си? Каза, че лицето ѝ било отчасти скрито под качулката на анорака.

Кайл се ухили:

— Не успях да разгледам както трябва лицето ѝ, но с положителност не мога да забравя фигура като нейната. Тя е, няма никакво съмнение. Жалко...

— Май ставаш сантиментален на стари години — отбеляза презрително Хендрик.

Кайл се втренчи в отражението на Сабрина в съседния прозорец.

— Имах предвид нещо друго, което не може да се нарече сантименталност.

— Тя уби Рауф, можеше да убие и теб, ако не беше такъв късметлия. Имаме си работа с професионалист, а не с някоя от твоите тъпи амстердамски уличници. Запомни това, иначе следващия път може ти да си наред.

Раздразнението в гласа на Хендрик уби у Кайл всякакво желание за спор и изобщо за разговор. Той привърши закуската в потиснато

мълчание.

Карен Шендел вдигна глава и се усмихна на Уитлок, който почука на отворената врата на кабинета ѝ.

— Добро утро — каза дружелюбно тя и посочи към бюрото си, напомняйки му за микрофона.

— Добро утро. — Уитлок направи жест, с който я покани да мине встрани, за да може той да разгледа по-добре микрофона. Карен се дръпна назад, запълвайки паузата с общи приказки, докато Уитлок изследваше долната част на писалището, клекнал в неудобна поза.

Микрофончето изглеждаше точно така, както Карен го бе начертала. Беше една разновидност, която струваше около сто долара на черния пазар, прецизно и компактно устройство. Погледът му се прехвърли на краката ѝ, обути в тънки черни чорапи и прекрасно оформени, по-хубави дори от тези на Кармен. Мисълта за жена му рязко прекъсна всякакви фантазии. Уитлок погледна нагоре — Карен му се усмихваше и той беше почти готов да ѝ се извини, но бързо се опомни, погледна отново микрофона, изправи се и се настани на стола срещу бюрото ѝ.

— Кафе? — попита тя.

— Вече пих в хотела. Бих предпочел да тръгваме, ако не възражаваш.

— Разбира се — отговори Карен и стана.

Когато излязоха от кабинета, тя го попита:

— Как е рамото ти днес?

Той раздвижи ръката си:

— Нищо особено, снощи взех топла вана и мисля, че ми помогна.

— Тревожех се за теб.

Искреността в гласа ѝ го изненада. Щом влязоха в асансьора, тя натисна бутона за желания етаж и му подаде сгънато листче — прегледен списък с четири имена.

— Това са четиримата, които подозирам — каза Карен. — Особено д-р Лейциг. Уредих да се срещнеш най-напред с него.

— Какъв пост заема?

— Той е технически директор на завода. Едно от задълженията му е да контролира целия производствен процес.

— Той ли прави месечната инвентаризация?

— Да, заедно с главния директор и членовете на научния съвет. Контролът е много строг.

— А има ли отношение към съставянето на инвентарните списъци?

Вратата на асансьора се отвори и те се озоваха в празен коридор, покрит с мокет.

— Не, те се попълват от компютър. Както ти казах снощи, става дума за отклоняване на материали, наричано диверсия, а не за „материали без обяснение“ или неотчетени материали. Плутоният е излязъл от завода преди цифрите да бъдат вкарани в компютъра.

Той я хвана за ръката тъкмо когато тя се канеше да почука на врата с бяло матирано стъкло:

— Ти отпрати много обвинения, Карен, досега обаче не си представила дори най-малкото доказателство, за да ги подкрепиш.

— Казах ти, че нямам доказателства...

— На какво тогава се базират тези подозрения?

— Не ми вярваш, така ли? — прекъсна го остро тя. — Не ми вярваш!

— В момента просто не знам на какво да вярвам. Трябва да ми кажеш нещо по-конкретно, от което да започна, разбираш ли?

— Достатъчно е да се обадя на директора и да те разоблича — каза Карен, а очите ѝ мятаха гневни искри.

— И какво ще спечели всеки от нас? — попита спокойно Уитлок.

Тя въздъхна дълбоко и поклати глава:

— Извинявай, К. У., просто не съм свикнала да се доверявам на околните. Ще ти кажа всичко, което знам, но след като се срещнеш с Лейциг. Съгласен ли си?

— Добре — съгласи се неохотно той, макар че искаше да научи още нещо, преди да влезе при Лейциг.

Карен почука на вратата и я отвори, без да изчака отговор. Седящата вътре жена на средна възраст вдигна глава от пишещата си машина и им се усмихна. Двете жени заговориха бързо на немски и от време на време избухваха в смях. Накрая Карен се обърна към Уитлок:

— Извинявай, но тя не знае нито дума английски.

— А Лейциг?

— Знае, но трудно ще го накараш да проговори. Понякога е много упорит. Е, ще се видим по-късно.

Уитлок и секретарката си размениха любезни усмивки, а след като Карен излезе, той взе единственото списание, намиращо се на масичката, и го прелисти — беше специализирано издание за компютърно програмиране, при това на немски и едва ли можеше да събуди любопитството му.

Вратата на кабинета се отвори, появи се около шейсетгодишен мъж с къса побеляла коса и кръгли очила с телени рамки. Уитлок се изправи и стисна протегнатата му ръка, изчакайки да разбере кой език ще предпочете Лейциг.

— Приятно ми е, д-р Ханс Лейциг — изрече домакинът на английски. Уитлок изпита облекчение. — Отивам към зоната за вторична преработка, желаете ли да ме придружите?

— Благодаря, с най-голямо удоволствие — отговори Уитлок.

— В кой хотел сте отседнали?

— В „Европа“.

— Добър избор — каза Лейциг, после набързо нареди нещо на секретарката си.

Уитлок го наблюдаваше с изучаващ поглед. Лейциг можеше да бъде шофьорът на онзи мерцедес край хотел „Хилтън“, както впрочем и почти всеки представител на мъжкото население на града. Всичко беше станало прекалено бързо...

— Карен ми спомена, че проявявате интерес по-скоро към работната сила, ангажирана в завода, отколкото към технологичните процеси тук. Според мен това е добра идея — да се наблегне на човешкия фактор в ядрената индустрия, особено като се има предвид лошата ѝ слава, придобита след аварията в Чернобил.

— Колко сте прав! И аз смятам така — отговори Уитлок, влагайки ласкателна нотка в гласа си.

Лейциг го заведе в една стая за преобличане, където облякоха бели престилки, и напомни на Уитлок да си сложи задължителната дозиметрична значка.

— Какво ви показва Карен вчера?

— Тя беше заета, разведе ме нейният помощник, но той не ме е водил тук долу.

— Имате ли представа от операциите на вторичната обработка?
— попита Лейциг, докато излизаха от стаята за преобличане.

— За жалост само бегла — излъга Уитлок.

— Не е чак толкова трудно да се разбере. Елате, ще ви покажа.

Лейциг го поведе през плетеница от коридори, докато стигнаха до сектор, обозначен като „Басейни-хранилища“. Имаше табела „Влизането забранено“, а под нея с черна боя бе добавено „Само за членове на персонала със специално разрешение“. Лейциг пъхна личната си карта с идентификационния код в малък отвор на една от стоманените врати. Тя се отвори и те се озоваха в сивкаво-зеленикава пещера с дължина около 90 метра и ширина 25 метра, издигната над нивото на водата, която, по думите на Лейциг, бе дълбока 10 метра. Две широки пътеки минаваха по протежението на пещерата, четири по-малки се пресичаха перпендикулярно с тях, отвеждайки по стъпала надолу към входа, а всички пътеки бяха оградени със здрав метален парапет.

Лейциг посочи към редиците от стоманени контейнери, потопени във водата, и описа как са били превозени до тук — в стотонни цилиндри със стени, дебели 35 сантиметра.

— Колко време остават тук? — попита Уитлок.

— Деветдесет дни са на склад тук и още деветдесет в ядрената централа, преди да бъдат транспортирани.

— Предполагам, че водата служи като охладител?

— Точно така, а освен това е и предпазен щит за работниците. Щяхме вече да сме облъчени, ако водата не абсорбираше радиацията, излъчвана от горивото.

— Слава богу, че е така — промърмори Уитлок, взирайки се във водата под себе си. Той последва Лейциг и двамата напуснаха пещерата.

Отидоха в главния корпус, където протичаше част от цикъла на вторичната преработка и наблюдаваха работата през защитна стъклена преграда, предпазваща ги от вредните гама-лъчи. Лейциг обясни, че преградата служи за заглушаване на външните шумове, които биха могли да отвлекат вниманието на висококвалифицирания персонал от неговата деликатна и прецизна работа. Всички операции се извършваха дистанционно и можеха да бъдат проследени на монитори.

— След приключване на карантинния период — продължи Лейциг, очевидно стремейки се да предостави на госта си достъпно един изключително сложен процес, — контейнерите се пренасят в пещера за освобождаване от опаковката през верига от малки басейни, водещи към главния басейн-хранилище. Горивото може да се наблюдава по вътрешната телевизионна система през специални прозорчета, изсечени в дебелите циментови стени на пещерата. Всяко прозорче е двойно, а кухнята е запълнена със смес от цинков бромид, който е прозрачен и има свойството да абсорбира късочестотната гама-радиация. Горивото преминава през механизъм, който елиминира заразената обвивка, и по конвейерна лента се спуска под водата, където се съхранява в циментови силози. От там голите пръчки гориво се прехвърлят в помещение, където се побират 38 пръчки, и се разтварят в азотна киселина. После азотната киселина се смесва с органичен разтворител, при което уранът и плутоният се отделят от остатъчните продукти. Последните се състоят от разложени радиоактивни частици, желязо от инсталациите на завода и химични разтвори от горивото. След съответната преработка остатъчните продукти се свиват до минимални размери и се складираат недалеч от завода в специални резервоари при температура 50°C. Киселинният разтвор се прекарва през друго отделение, където чрез друг органичен разтворител се отстраняват всякакви по-упорити примеси, а после уранът се отделя от плутония при контакт с воден разтвор, при което плутоният се връща във водния разтвор, а уранът остава в разтворителя. Получените продукти под формата на уранов нитрат и плутониев нитрат са готови да участват отново в горивния цикъл.

Изминаха още два часа в разяснения и обиколки, преди да се върнат в кабинета на Лейциг. Ученият поръча на секретарката кафе, затвори вратата и седна зад бюрото си.

— Може ли сега да поговорим за вас самия? — попита Уитлок.

— Питайте — отвърна Лейциг и скръсти ръце.

— Разкажете ми накратко биографията си!

— Доста е безинтересна, за съжаление. Роден съм в малък град близо до границата с Австрия, с едва петнайсет хиляди жители, средище на земеделски район. Спомням си колко бях щастлив, когато ме приеха да следвам в университета в Хамбург, защото най-последно щях да избягам от тежките гозби на майка ми. — Лейциг се разсмя и запали

цигара. — След като се дипломирах, заминах на работа в Англия, най-напред в Колдър Хол, после в Селафийлд. Преди години напуснах ядрената индустрия и се върнах в Германия, за да работя в химическите лаборатории на института „Макс Планк“. Изкарах там няколко години и се върнах в производството, за което не съжалявам ни най-малко.

— От кога сте в ръководството на завода?

— От две години и половина.

— А какво правите в свободното си време?

— Обичам да ходя за риба, няма нищо по-отпускащо от това да подкараш в ранно утро джипа сред природата с мисли за удоволствието край водата.

— Женен ли сте?

— Не — отсече Лейциг, но бързо допълни с извинителен тон, — вдовец съм.

— Извинявайте.

— Смъртта на жена ми беше основната причина за връщането ми в индустрията. Това беше една възможност да се потопя изцяло в работата и да не мисля непрекъснато колко ми липсва тя. Мразех да се завръщам в опустялата ни къща, трудно понасях тишината и спокойствието.

— Защо не се преместихте?

Лейциг изглеждаше изненадан от въпроса.

— Никога не бих могъл да напусна общия ни дом, той е изпълнен с толкова много спомени...

— Разбира се — отвърна съчувствено Уитлок. — Имате ли деца?

— И двамата не искахме да имаме. Сега съжалявам, но...

Уитлок се замисли над собственото си положение — дали и той щеше да се чувства така самотен като Лейциг, ако нещо се случеше с Кармен?

Секретарката влезе с кафето и разчисти единия край на писалището, за да му направи място. Лейциг напълни две чаши и предложи на Уитлок захар и сметана. В този миг на контролния пулт на бюрото запримигва синя лампичка. Лейциг се изправи:

— Ще ме извините, но ме викат в завода.

— Надявам се да не е нещо сериозно.

— О, не, просто искат да се консултират за нещо. — Той посочи червения бутон на пулта. — Ако светне този бутон, това ще означава опасност, сигнал за тревожен инцидент в завода, а заедно с него трябва да се задейства и сирената. За щастие никога до сега не съм чувал нейния оглушителен вой. Моля ви, останете, допийте си спокойно кафето. Надявам се, че по-късно ще можем да си довършим разговора.

— Би било добре.

— Ще кажа на секретарката ми да извика Карен, за да ви придружи. Човек лесно може да се изгуби в тези лабиринти, ако не познава добре завода.

Няколко минути по-късно Карен дойде и двамата тръгнаха мълчаливо към асансьора.

— Мислих за това, което ми каза — промълви тя, когато вратите се затвориха след тях. — Трябва да работим заедно, това е единственият начин да разплетем случая.

Асансьорът спря, влезе някаква секретарка, с която си размениха усмивки и продължиха безмълвно, докато стигнаха целта си няколко етажа по-надолу. Карен подкани с жест Уитлок да я последва.

— Къде отиваме? — попита той.

— В компютърната зала. — Тя размаха папката, която носеше под мишница. — Това са фотокопия от инвентарните отчети за последните две години. Прегледах най-подробно цифрите, но не успях да открия никакви нередности. Може би ти ще видиш нещо, което съм пропуснала.

Огромното помещение напомняше на Уитлок за компютърната зала в главната квартира на ЮНАКО с мъркането на компютрите и непрестанно бълващите хартия принтери. Минаха покрай редица от компютри и се настаниха пред един от тях. Карен инстинктивно прикри с ръка ъгъла на екрана, докато вкарваше личния си защитен код. Беше ѝ даден достъп до мрежата и на екрана се появи меню от осем елемента. Тя избра един от тях и беше препратена към ново меню, където отново ѝ бе поискан защитен код. Карен го набра и на екрана се появиха някакви таблици. Тя включи принтера и той избълва седемнайсет страници, осеяни с цифри, които тя грижливо прибра в папката си.

— Можеш да ги прегледаш в кабинета ми, макар да се съмнявам, че ще откриеш някаква нередност. Както споменах, проверила съм

всичко, цифра по цифра.

Уитлок я хвана за ръка и я дръпна настрана, за да не ги чуват компютърните оператори:

— Още не си ми казала нищо за съмненията си.

— На няколко пъти, когато оставах да работя до късно, виждах Лейциг, придружен от мускулист мъж с гарвановочерна коса. Винаги носеше униформата на нашите шофьори, само че не работеше тук!

— Защо си толкова сигурна?

— Защото аз назначавам шофьорите. Една вечер го проследих.

— Е, и?

— Отиде в някакъв склад на „Рампенщрасе“, на брега на Рейн. Не знам какво прави вътре, но когато най-сетне излезе, беше в компанията на двама мъже, които не бях виждала никога преди това. Тръгнаха си с един ситроен, а аз се опитах да проникна в склада, но не можах да се справя с катинара на вратата. — Тя сви безпомощно рамене. — Знам, че не е кой знае какво...

— Напротив, достатъчно е. А сега хайде да прегледаме цифрите.

Карен и Уитлок се запътиха по дългия коридор към асансьора, без да забележат Лейциг, който надничаше иззад кръглото прозорче на една от безбройните бели врати. Той пресметна действията си съвсем точно, влизайки в залата скоро след като те я напуснаха, и се насочи към най-близкия компютър. Вкара личния си код и избра един елемент от менюто, обозначен като „Протоколи на персонала“. После набра личния код на Карен и извика документацията, с която тя бе работила през деня, включваща и седемнайсетте страници инвентарни описи.

Лейциг разбра що за човек е Уитлок, още когато се запозна с него. Тъмнокожият американец, представящ се за добродушен и невеж журналист, знаеше доста за ядрената индустрия, това личеше по някои от въпросите му, задавани по време на обиколката. Ако беше журналист, за какво му бяха инвентарните описи от последните две години, особено като се има предвид, че щеше уж да пише статия за „човешкия фактор“? И защо Карен Шендел му помагаше? Какво знаеше тя? Крайно подозрителна беше появата на Уитлок тук веднага след като последната пратка замина по предназначение. Това не можеше да е чисто съвпадение...

Лейциг беше наясно, че за да прикрие следите си, трябва да убие Уитлок.

Лек сняг беше навалял през нощта в Централна Швейцария и Вернер насмалко не падна, подхлъзвайки се при слизане от таксито на гара Бриг. Той плати на шофьора, внимателно пресече улицата, поспря пред входа, за да си почисти обувките, и се насочи към перона. Хората се обръщаха след него, чудейки се от къде им е познато това лице. Вернер се бе появявал в много телевизионни предавания, но сега бе нахлупил ниско меката си шапка и се надяваше никой да не се сети за името му.

Той се качи във влака, който потегли след няколко минути, и се запъти към резервираното си място. Вратата на съседното купе се отвори рязко и Хендрик надникна през нея.

— Добро утро — каза Вернер, влезе в купето, хвърли шапката си на отсрещната седалка и съблече палтото си.

Пъхнал ръце в джобовете си, Хендрик влезе след него.

— Да прескочим любезностите и още отсега да си изясним някои неща — каза той. — Не съм особено възхитен от факта, че ще получавам заповеди от човек, който е прекарал живота си зад бюрото, но сигурно знаеш, че старият копелдак здраво ме е хванал за гушата и нямам друг избор. Така че аз и моите хора ще направим всичко възможно стоката да пристигне на местоназначението. За нас това ще е поредната пратка, нищо повече.

— Аз пък никак не съм възхитен, че ми се налага да работя с наркотрафиканти, но обстоятелствата са такива, че и аз нямам друг избор. Предлагам да оставим настрана личните си чувства и да работим в екип. Намираме се от една и съща страна на барикадата. — Вернер запали цигара, мина покрай Хендрик и излезе от купето. — Пие ми се кафе, идваш ли с мен?

Хендрик тръгна пред него по коридора, но на входа на вагон-ресторанта изведнъж спря и посочи с глава седналата на една от масите Сабрина:

— Това е жената, която застреля Рауф.

Вернер зяпна от изненада.

— Не може да бъде!

— Защо, познаваш ли я?

Вернер кимна утвърдително.

— Преди няколко години беше доста популярна сред европейския хайлайф. Сигурен ли си, че не бъркаш?

— Кайл е сигурен.

Сабрина наблюдаваше през прозореца потеглянето на влака, когато Вернер застана край масата ѝ.

— Щефан! — възкликна тя с изненада.

— Не мога да повярвам! — Той я прегърна и я разцелува по двете бузи. — Да се срещнем отново след толкова години... Светът наистина е малък. — Вернер забеляза погледа ѝ, отправен към Хендрик. — А, извинявай, да ти представя Джо Хемингс, мой съветник по въпросите на сигурността. А това е Сабрина... — Той се усмихна смутено. — Прости ми, но имам лоша памет за имена.

— Касиди — каза тя, задържайки пронизващия си поглед върху Хендрик. — Казвам се Сабрина Касиди.

— Приятно ми е — изрече хладно Хендрик и се обърна към Вернер. — Сигурен съм, че имате да си говорите за много неща, затова ще ви оставя, няма да ви притеснявам. Ако имате нужда от мен, господине, аз ще бъда в купето си.

— Ама че веселяк — каза Сабрина, след като Хендрик излезе.

— Просто се отнася страшно сериозно към работата си. Може ли да седна при теб?

— Разбира се.

Вернер си поръча кафе и се настани срещу нея.

— Все още не мога да се съвзема от изненадата, трябва да са минали четири-пет години, откакто те видях за последен път.

— Пет — отвърна тя.

— Последното, което чух за теб, беше, че започваш да си създаваш име в света на автомобилните състезания.

— Специализирах се донякъде в тази област, но всичко свърши бързо-бързо, след като катастрофирах с поршето си в Ле Манс и ми се наложи да прекарам четири месеца в американската болница в Париж. Поглеждайки назад, мога да кажа, че катастрофата беше най-доброто нещо, което някога ми се е случвало.

— Нима? — учуди се той.

— Докато оздравявах, опознах по-добре себе си и разбрах, че животът ми тече без посока.

— С какво се занимаваш сега? — попита той, след като плати на келнера кафето си.

— Преводачка съм в Ню Йорк.

— Омъжена ли си?

Тя протегна ръката си:

— Нали виждаш, нямам нищо по пръстите. Никой не ме иска.

— Виж, това не мога да повярвам!

— А ти? Има ли някоя госпожа Вернер?

— Може и да има, но аз още не съм я срещнал. — Той отпи от кафето и я погледна над ръба на чашата. — Какво те води в Швейцария?

— На почивка съм — каза тя и се извърна към прозореца, който изведнъж потъмня.

— Навлизаме в Симплонския тунел. Когато влизаш в него, си в Швейцария, а когато излизаш, след петнайсетина километра, вече си в Италия.

— По-скоро бих очаквала, че ти, Шефан, човек с такива неограничени възможности, ще пътуваш по въздуха, а не с някакъв си смотан, бавен влак, който май ще се влачи цяла вечност, докато пристигне там, закъдето е тръгнал.

Вернер се озърна, наведе се напред и каза:

— Обикновено пътувам по най-бързия възможен начин, но този случай е по-особен. Моята компания има патент за нов тип товарни контейнери, при чието производство е използван специален материал, по-траен и по-икономичен от всичко познато досега, една истинска революция в нашата област. Контейнерът трябва да бъде пренесен до Рим за по-нататъшни изпитания, но така, че нашите конкуренти да не надушат нищо. Първоначално смятахме да го изпратим по въздуха, но разбрахме, че някои хора от нашия летателен персонал са били подкупени от основните ни конкуренти и се наложи в последния момент да променим плановете. Решихме да изберем най-традиционното, най-небиещо на очи транспортно средство, или, както ти се изрази, смотания бавен влак. Джо Хемингс е във влака от момента на тръгването му от Лозана, имам дори човек, който е затворен в товарния вагон при контейнера, за да следи да не се случи нещо. Не мисля, че това е възможно, но все пак реших да взема всички предпазни мерки, за да не съжалявам после.

— А какво ще стане, ако все пак се случи нещо?

— Ще предприемем необходимите стъпки и ще държим нещата под контрол. Промисленият шпионаж е изключително мръсна работа.

— Значи ще пътуваш с този влак до Рим.

— Така смятам, а ти?

— Аз също. Поне ще се наприказваме, ще си спомним добрите стари времена.

— Ще ми бъде много приятно. Може ли да те поканя на вечеря?

— Чудесно! В осем часа довечера.

— Аз ще запазя маса. — Той отмести стола си и стана. — А сега моля да ме извиниш, мила, но ме чака работа, донесъл съм си пълно куфарче с документи.

— Ти май не знаеш какво е почивка!

— Така е. Довиждане до довечера!

Вернер се върна в купето си и почука на междинната врата, свързваща неговото с това на Хендрик.

— Добре ли си поприказвахте? — попита Хендрик, след като отключи и влезе при Вернер.

— Зарежи иронията! — сопна му се Вернер, извади карта от джоба си и седна. — Тя май не се хвана на приказките за контейнера.

— И това те учудва? Та тя е професионалистка, а не някоя евтина аматьорка, подхвърлена ти от конкурентите в бизнеса.

— Дали Кайл...

— Всичко е направено както трябва — прекъсна го Хендрик. — Ти трябва само да си кажеш думата.

Вернер разпъна картата и проследи с пръст пътя на влака.

— Следващата гара е Домосола, после влакът спира във Верджиате, на около осемдесет километра северно от Милано. Ще трябва да се обадиш от Домосола, защото просто не можем да си позволим повече да губим време.

— Отлично, тогава значи остава само другият. Искам лично да се заема с него.

— Не желая никаква стрелба във влака!

— Кой е споменал нещо за стрелба? — Хендрик протегна ръка.
— Дай ми номера!

Вернер отвори сака си и извади вестник.

— Написан е в горното поле на първа страница.

Хендрик взе вестника и се върна в купето си.

Кондукторът почука на вратата, тъкмо когато влакът навлизаше в гара Домосола, първата му спирка след Симплонския тунел. Хендрик отвори.

— Какво има?

— Говорих с машиниста. Каза, че ще ви изчака пет минути повече от предвидения престой, след което потегля.

Хендрик го сграбчи за реверите, блъсна го силно навътре в купето и го притисна към малкия гардероб.

— Плащам ти добре, но искам да съм сигурен, че малобройните ми желаниа ще се изпълняват без засечка. Ще се погрижиш влакът да ме чака, без значение колко ще се забавя, ясно ли е?

— Но машинистът...

— Не ме интересува машинистът, влакът ще ме чака, разбра ли?

Кондукторът кимна нервно и излезе в коридора.

Хендрик вдигна яката на якето си, слезе от спрелия влак и прекоси перона под сипеция се сняг, за да стигне до телефонната кабина край гаровия бюфет. Набра номера, изписан с червена химикалка в горното поле на вестника и пусна няколко монети.

— Искам да говоря с капитан Фросер — каза Хендрик, когато отсреща вдигнаха слушалката.

— Капитан Фросер е зает...

— Кажете му, че става въпрос за убийството на Рауф. Обаждам се по междуградска линия от телефонен автомат и бързам.

— Един момент, господине.

— Ало, капитан Фросер слуша — каза след няколко секунди един глас отсреща.

— Жената, която търсите във връзка с убийството на Рауф, пътува с влака за Рим, който ще пристигне след час във Верджиате. Името ѝ е Сабрина Касиди.

Хендрик затвори и изхвърли вестника в кошче за боклук на перона, след което се качи пак във влака.

Бруно Фросер погледна озадачено слушалката и неохотно я върна на мястото ѝ.

— Какво има, господин капитан?

Фросер се облегна назад и склучи ръце на тила си. Погледна своя помощник Зеп Клаузен, полицейски сержант, който много приличаше на него самия, когато беше между 25 и 30 години. Амбициозен и упорит, Клаузен обаче имаше доста повече коса от Фросер. Макар че беше на 43 години, капитанът бе почти напълно оплешивял. Редките снопчета коса над ушите му бяха кафяви, а мустаците му — сребристосиви, но това не го притесняваше особено. Фросер не се вълнуваше и от системните закачки на колегите си, които го тупаха по издутия корем и питаха кога ще се роди бебето. Единственото, което го интересуваше, беше работата му и шансовете за повишение.

— Къде, по дяволите, е Верджиате? — попита Фросер с прегракнал глас.

Клаузен не знаеше къде е, но знаеше, че е по-добре да не си признава какво знае и какво не знае, затова безмълвно се пресегна към шкафчето, взе атласа и започна да го търси в указателя на названията, подредени по азбучен ред. Нямаше го.

Фросер приглади мустаците си и се замисли за случая, който определено беше един от най-объркващите в практиката му през последните пет години. Всичко започна с анонимно обаждане — някакъв човек, чиито роден език вероятно бе английският, му събщи на развален немски за трупа в склада. След по-малко от час местното радио и местният телевизионен канал вече съобщаваха подробности за убийството. Две момченца казаха, че са видели трупа и описаха жената, която по думите им се представила като Катрина. За Фросер беше ясно, че са сбъркали и че името всъщност е Сабрина. Той нямаше отговор на много въпроси, например кой е чернокосият мъж, когото децата са видели да товари контейнери с бира в изоставения вагон в деня преди убийството. При огледа на склада там нямаше никакви контейнери. Защо вагонетката беше надупчена от куршуми? Кой беше анонимният глас, събщил му за жената във влака? Дори наистина да е убила Рауф, какво общо имаха с това другите двама мъже?

— Верджиате е в Италия — събщи Клаузен с ръка на слушалката, — на около петнайсет минути от Варезе.

— Това е близо до Милано, нали?

— Горедолу — направи гримаса Клаузен.

— Осигури хеликоптер, искам час по-скоро да пристигна във Верджиате.

— Ще е нужно известно време...

— Ако не ми намериш хеликоптер по най-бързия начин, знай, че шансовете ти за повишение се изпаряват.

Фросер се обади по телефона в Милано на един полицейски служител, когото познаваше от дванайсет години и поиска на гарата във Верджиате да го очаква оперативна група.

— Още едно кафе? — попита Сабрина, сочейки към празната чаша на Греъм.

— Защо не? И без това няма какво да се прави в този проклет влак.

Сабрина поръча и келнерът бързо донесе две нови чаши кафе и каничка със сметана. Доброто ниво на храната във влака ги беше изненадало приятно. Порциите, макар и малки, бяха приготвени превъзходно и напомняха на Сабрина за страхотния ресторант, който бе открила случайно в Ню Йорк. Отвън заведението бе неприветливо, вътре беше сумрачно и зле поддържано, но кухнята му можеше да се състезава с всеки елитен ресторант в града.

Майсторски приготвените разнообразни блюда привличаха като магнит Сабрина и ресторантчето бързо се превърна в едно от малкото места, където тя можеше да избяга дори от приятелите си, когато започваха да ѝ лазят по нервите.

— Верджиате — каза Греъм, когато влакът със забавен ход премина покрай първата табела в началото на гарата.

— Какво? — попита тя, сепвайки се от гласа му.

— Пристигаме във Верджиате — повтори Греъм.

— Ами тези какво правят тук? — Сабрина посочи през прозореца.

— Кой по-точно? — попита Греъм и погледна навън.

— Полицията, ей там на перона!

— Може би във влака има убиец, кой знае? Поне малко разнообразие.

— Сещам се поне за двама души, като изключим присъстващите тук — засмя се Сабрина.

Влакът спря и техният прозорец се озова точно пред четиримата полицаи. Сабрина внезапно забеляза израза на отвращение и враждебност, появил се на лицето на Греъм, който гледаше към тях. Тя знаеше, че Майк не обича да си има работата с полицията, но никога не го беше питала защо. Реши да му зададе този въпрос сега, макар че очакваше бурна реакция.

— Не обичам хора, на които не мога да имам доверие — отвърна й той. — Много полицаи вземат подкупи в днешно време. Особено у нас, в Америка. Най-много от всичко ме вбесява това, че корумпираните полицаи не пазят обществото, което им плаща заплатите, а престъпниците, от които вземат подкупи.

— Но те се броят на пръсти...

— На пръсти ли? — прекъсна я той остро. — Докато полицията не се очисти от корумпираните си служители, аз ще имам еднакво отношение и към престъпниците, и към полицаите.

Двама от полицаите влязоха във вагон-ресторанта и Греъм видя как се насочиха към Сабрина, която седеше с гръб към вратата.

— Сабрина Касиди? — попита единият, който носеше пагони на сержант, след като я огледа и се взря в някакво фотокопие, което носеше.

— Да — отвърна предпазливо тя.

— Имам заповед за арестуването ви — каза сержантът на английски, произнасяйки всяка дума отчетливо със силен италиански акцент. — Бихте ли дошли с нас, ако обичате?

— А къде е проклетата заповед за арест? — сопна се Греъм.

— Майк, моля те! — Тя погледна сержанта. — По какво обвинение?

— Убийство. — Сержантът извади заповедта от джоба на куртката си и я разгъна. — Убийството на Курт Рауф. Ще бъдете върната в Швейцария, където ще ви изправят пред съда. — Той погледна Греъм. — Вие с госпожица Касиди ли пътувате?

Греъм знаеше какво трябва да направи, начинът на действие в подобни ситуации бе описан пределно ясно в инструкциите на ЮНАКО. Успехът на поставената задача трябваше да има първостепенна важност независимо от опасностите, на които може да бъде изложен оперативният работник, докато изпълнява своята мисия.

— Не — отговори той и поклати глава. — Запознахме се едва вчера, нейното купе е до моето.

— Въпреки това искам да видя паспорта ви — каза сержантът.

Той придружи Сабрина до купето ѝ, а помощникът му отиде с Греъм, за да види паспорта му.

Греъм прерови сака си и го измъкна изпод купчина дрехи.

— Мик-кел Грийн — засрича помощникът.

— Майкъл, за бога! — сопна му се Греъм.

Полицаят го избута встрани и започна да рови в двата му сака. Изглеждаше някак огорчен и разочарован, че не успя да намери нищо по-смъртоносно от един обикновен бръснач. Гайгеровият брояч беше в гардероба, а ключът бе в джоба на Греъм. Полицаят хвърли бегъл поглед към гардероба, но не си направи труда да го провери. Докато излизаше от купето, Греъм се молеше наум да не забележи леката издупина под сакото, където беше пистолетът му.

Ръцете на Сабрина бяха оковани с белезници отпред, когато Греъм и помощникът влязоха в купето ѝ. Сержантът бе запечатал беретата ѝ в найлонов плик. Той взе паспорта на Греъм от своя подчинен, прелисти го и го прибра в джоба си.

— Какво правите? — попита Греъм.

— Свободен сте да пътувате из Италия, но ние ще решим кога да я напуснете.

— Аз пък си мислех, че фашизмът е умрял заедно с Мусолини — озъби се Греъм. — Надявам се, че госпожица Касиди ще получи правото на телефонно обаждане, което обикновено се смята за отличителна черта на демократичната правова държава?

— Ще ѝ бъде разрешено едно обаждане — отговори мрачно сержантът.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита я Греъм.

— От пила, може би, да прережа проклетите белезници — усмихна се тя. — Нищо лошо няма да ми се случи. Всичко ще си дойде на мястото, щом се свържа със съответните хора.

Греъм свали шлифера ѝ от багажника и го метна върху ръцете ѝ, за да прикрие белезниците.

— Благодаря — каза тихо тя.

— Къде възнамерявате да се установите в Рим? — попита сержантът.

Греъм сви рамене.

— Нямам конкретни планове, пък и къде ли ще ме приемат сега без паспорт?

— Обадете се в който и да е полицейски участък, щом пристигнете в Рим. До тогава швейцарската полиция ще е наясно дали иска от вас показания, или не. Тогава ще ви върнат и паспорта.

Младият полицаи взе багажа на Сабрина и изчезна по коридора, а сержантът я изведе от купето. Греъм се свлече на седалката и разтърка с ръка лицето си.

Сабрина погледна през рамо, докато слизаше от влака, и видя Хендрик, който стоеше на един от прозорците на вагон-ресторанта, а лицето му излъчваше неприкрито задоволство.

Сабрина за първи път попадеше в стая за разпит и това, което видя във Фрибург, разби на пух и прах представата ѝ, насадена от холивудските филми, за четири варосани стени, гола маса и два груби дървени стола, грапав бетонен под и самотна крушка, висяща от тавана на парче усукан кабел. Тук стените бяха боядисани в кремаво и хармонираха с бежовия мокет, масичката и удобните тапицирани столове. Над главите им светеше луминесцентна лампа, а радиаторът сгръбваше помещението, което бе по-топло дори от купето ѝ във влака.

Сабрина отказа да отговаря на въпросите, зададени от Фросер в хеликоптера на път за Фрибург. Следвайки инструкциите на Филпот, с когото успя да проведе единствения си разрешен разговор, тя запази пълно мълчание и единственият ѝ отговор на потока от въпроси беше едно тихо „да“ в началото, когато Фросер я попита говори ли немски. Оказа се, че той не знае нито дума английски. Сабрина изпитваше съжаление към него — беше очевидно добър полицаи, предан докрай на работата си, но се забъркваше непоправимо в неща, намиращи се извън неговия контрол. Имаше достатъчно доказателства срещу нея, например беретата, но Фросер все още се мъчеше да открие мотива за убийството. Цялата история беше голямо изпитание и за Филпот — за първи път служител на ЮНАКО беше задържан по обвинение в убийство, и то в Европа.

Тук всичко се свеждаше до такт и дипломация, съчетани с необходимостта да се запази тайната за съществуването на ЮНАКО на

всяка цена. Изправянето ѝ пред съд за убийство, съпроводено от неизбежната шумотевица в световната преса би било катастрофално. Само ако някой журналист надушеше нещичко около ЮНАКО...

Влизането на Фросер прекъсна мислите ѝ, той хвърли на масата някаква папка и седна, разхлабвайки вратовръзката и разкопчавайки яката на ризата си.

— Доказано е, че един от куршумите, извадени от трупа на Рауф, е изстрелян от вашия пистолет. Това е много силен коз за прокуратурата и вие никак не си помагате с вашето мълчание.

Тя гледаше съсредоточено стената пред себе си. Фросер отвори папката и потупа паспорта ѝ.

— Изследванията показаха, че е фалшив, изготвен от изключително опитен майстор в тази област. Ще трябва да проследим и тази нишка, защото вече не смятам, че сте извършили престъплението от ревност.

Сабрина изпита облекчение. Тя беше ужасена от първоначалната приумица на Фросер, че се е срещнала с Рауф в изоставения склад и го е застреляла в пристъп на любовна ярост. Подмятанията на сержанта по време на пътуването насмалко не я извадиха от равновесие, на няколко пъти бе готова да избухне, но се овладя.

— Другите изстрели са произведени с полуавтоматичното оръжие, намерено в склада, но пръстовите отпечатьци по него са изчистени.

Тя понечи да каже нещо, но стисна устни — Хендрик беше помислил за всичко, дори бе заменил оръжието.

— Какво искахте да кажете? — попита Фросер.

Тя продължи да се взира в стената.

— През всичкото време съм ви подценявал — продължи полицаят. — Когато ви видях, най-напред си помислих, че красива жена е извършила престъпление по любовни причини. Дори се поддадох на изкушението да повярвам, че анонимните телефонни обаждания са част от някакъв любовен триъгълник. Но вече не съм на това мнение. Вие, американката с подправен паспорт, и Рауф, престъпен тип, свързан с най-големите рекетърски групировки в Европа? Не, не е било убийство от ревност, било е част от някаква операция.

Сабрина предпочиташе той да мисли така, вместо да вярва, че е била в състояние да застреля от ревност онова влечуго.

Фросер продължаваше да гадае:

— Беше разчистване на сметки, нали?

Тя допи кафето си, скръсти ръце и продължи да гледа в стената.

На вратата се почука, влезе Клаузен, помощникът на Фросер.

— Всичко е уредено.

Фросер се изправи и я подкани:

— Моля, последвайте ме, госпожице... Касиди.

Двамата полицаи я съпроводиха по коридора до една кафява врата, без надпис. Сабрина се досети какво я очаква, щом видя осемте жени, застанали пред черен екран. Щеше да има разпознаване.

Фросер остави Клаузен да подреди жените в редица, отиде в съседната стая и седна, мислейки съсредоточено за най-новите разкрития по случая.

— Готово — каза Клаузен, влизайки в стаята.

Фросер се изправи и погледна през стъклото — силен прожектор осветяваше групата жени, между които беше и Сабрина.

— Доведете първото момче — нареди Фросер.

Клаузен отвори вратата и една полицайка въведе първото дете. Фросер му се усмихна предразполагащо:

— Ти си Марсел, нали?

Момченцето кимна нервно.

— Няма защо да се страхуваш, ние можем да ги виждаме, но те нас не. — Фросер отведе Марсел близо до стъклото. — Искам да огледаш внимателно тези жени и да ми кажеш тук ли е онази, която разговаря с теб в склада. И не бързай.

Марсел посочи с пръст:

— Ето я, онази красивата.

— Кой номер?

— Три.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Благодаря ти — каза Фросер и разроши косата на детето.

Клаузен изведе Марсел и доведе Жан-Пол. Той също посочи веднага Сабрина.

Доведоха и трети свидетел, млад мъж с чорлава руса коса и обица във формата на кръст.

— Това е господин Даан — представи го Клаузен.

— Обадили сте се по повод на портретната скица във вестника.

Даан кимна:

— Сигурен съм, че това е същата жена, която разговаря с Дитер, преди той да умре.

— Дитер Тойфел, нали? Работили сте заедно на гарата в Лозана.

— Обикновено бяхме в различни смени, но случайно бях там онази сутрин, когато жената разговаря с него.

— А сега погледнете през стъклото и ми кажете виждате ли я.

— Да! — каза Даан без колебание. — Номер три.

— Абсолютно сигурно ли е?

— Вижте какво, такава хубавица не може да се сбърка. Беше там с още един мъж, но не помня как изглеждаше той.

— Разбрахте ли за какво разговаряха?

— Дитер каза, че жената го питала за разписанието, но като го знам какъв свалач беше, сигурно се е опитал да ѝ се сложи.

— И повече не я видяхте?

— Не, не съм.

— Благодаря ви за съдействието — каза Фросер и отвори вратата. Даан се откъсна неохотно от гледката през стъклото и напусна стаята.

Фросер и Клаузен освободиха участничките в разпознаването и придружиха Сабрина до стаята за разпит, движейки се плътно от двете ѝ страни.

— Случаят става все по-сериозен, обвиненията срещу вас растат с всяка изминала минута — каза Фросер и седна. — Бяхте идентифицирана стопроцентово от двама свидетели, които твърдят, че сте била в склада по времето, когато Рауф е бил убит. Говори ли ви нещо името Дитер Тойфел?

Фросер беше опитен полицаи и веднага забеляза лекото потрепване на очите ѝ, продължило само частица от секундата, с което Сабрина реагира на произнесеното име.

— Загинал е под колелата на влака на следващия ден след като сте разговаряли с него. Първоначално сметнали, че е било нещастен случай, но вече никой не вярва в това. Дали не е бил блъснат нарочно

под влака? — Фросер замълча, давайки ѝ възможност да осмисли въпроса, отиде до радиатора и намали отоплението. — Разполагам с достатъчно доказателства, за да ви предявя обвинение, но искам да ми отговорите на някои въпроси. Ще помоля моите колеги в Лозана да подхванат отново случая с Тойфел. Ако успея да ви прикача обвинение в още едно убийство, ще останете зад решетките до края на живота си. Уверявам ви, наистина до края!

Тя ухапа отвътре долната си устна, чувствайки как паниката завладява мелите ѝ за първи път след арестуването. Ако ѝ предявят обвинение и я изправят пред съд, което беше реална възможност, в случай че Филпот не успее да се справи със ситуацията, имаха доказателство, че най-малкото е ранила Рауф. Беретата беше намерена у нея, но щеше да бъде по-трудно да ѝ припишат стрелба с намереното в склада полуавтоматично оръжие. Ако Фросер съумее по някакъв начин да убеди съдебните заседатели, че Сабрина е замесена и в смъртта на Тойфел, за която тя нямаше как да бъде обвинена, наличието на това оръжие можеше само да усложни положението ѝ. Съдебните заседатели, веднъж настроени подозрително срещу нея, биха могли да сложат знак за равенство между опит за убийство и убийство. Изпратят ли я в затвора, тя ще бъде извън обсега на влиянието на ЮНАКО.

Сабрина се молеше Филпот да крие в ръкава си няколко силни коза...

— Шефът ще ви приеме веднага, господин Филпот — каза хубавичката русокоса секретарка, след като приключи разговора си по интеркома.

Филпот забодде бастуна си в мекия светлосин мокет и тежко се изправи. Човекът, който го очакваше в кабинета си, греейки се на газовия пламък на изкуствената камина, беше малко над шейсетте, с гъста, срасана назад бяла коса, разкриваща обветрено лице, набраздено с бръчки, които бяха причинени от тежките отговорности като шеф на швейцарската полиция от шестнайсет години насам.

Райнхард Кулман чевръсто пристъпи към Филпот и му подаде ръката си, за да може той да се облегне на нея.

— Стига си ме глезил — каза Филпот с раздражение. — Само ми е малко схванат кракът, това е всичко.

— Не ти създаваше неприятности последния път, когато те видях.

— Защото бяхме в Маями в разгара на лятото. Студът го прави така досадно неподвижен. — Филпот се отпусна на по-близкото кресло.

— Кафе? — предложи Кулман.

— Не, но ако пазиш все още скрит някъде онзи коняк „Хенеси“, няма да се откажа — отвърна Филпот и протегна ръце към решетката на камината, за да се стопли.

— Добра памет имаш, като се има предвид, че не си идвал цели осемнайсет месеца — каза Кулман с усмивка.

— В този живот има някои неща, които човек си струва да запомни и твоят коняк е едно от тях.

— Все едно че слушам гласа зад кадър от някоя телевизионна реклама — каза Кулман и наля коняк в една чаша.

— Ти няма ли да ми правиш компания? — попита Филпот, поемайки чашата.

— Лекарите не ми разрешават никакъв алкохол.

— Какво ти е? — попита гостът разтревожено.

— Язва — отвърна Кулман и махна с ръка.

— Преуморяваш се от много работа.

— Ти ли ми го казваш! — Кулман се настани на другото кресло.

— Защо не се пенсионираш? Имаш прекрасна жена, да не говорим за двамата ти сина и техните семейства. Сигурен съм, че те всички искат да прекарват много повече време с теб.

— Нито ти, нито аз сме от хората, които бързат да се пенсионират, Малкълм, знаеш го много добре. Как е Марлен?

Филпот се втренчи в коняка си.

— Разводът ни влезе в сила в началото на тази година.

— Съжалявам, стари приятелю, тя е добра жена.

— Не споря по въпроса. Тя ми подейства освежаващо след калния ми развод с Каръл. Сега поне нямаше грозни сцени в съда, оставаме си добри приятели.

— Това е най-важното. — Кулман се облегна назад и кръстоса крака. — Направих някои запитвания за случая с твоята агентка. Няма

да бъде никак лесно...

Малкълм Филпот постави с рязко движение чашата върху масичката.

— Което ще рече?

— Което ще рече, че обвиненията са тежки, а офицерът, който води следствието, е един от най-добрите детективи в страната. Вестникарите също са се вкопчили в случая, защото твоята агентка е красива като кинозвезда. Това е идеалната сензация за първа страница.

— Не си въобразявай дори за миг, че съм готов да пожертвам една от най-добрите си агентки, само за да задоволя жълтата преса в тази страна.

— Но тя е убила човек...

— Тя го е ранила, а неговият колега го е убил.

— Стреляла е по него. Слушай, Малкълм, намираме се в Швейцария, в тихата, спокойна, достопочтена Швейцария, а не в някакво ранчо от Дивия Запад.

— Той е насочил право към нея оръжието си. Какво според теб е трябвало да направи тя? Любезно да го помоли да хвърли оръжието? Пак се връщаме към стария разговор, ти си против ЮНАКО още от момента, в който се зароди идеята за създаването му.

— Не приемам чужденци да размахват пищови и да стрелят тук, в моята страна — отвърна ядосано Кулман.

— Разбирам гледната ти точка, в края на краищата твоите сънародници банкери изобщо нямат нужда да размахват пищови, когато перат мръсни пари...

Кулман вдигна примирително ръце:

— Така няма да стигнем до никъде. Трябва да ми влезеш в положението, Малкълм. Не мога да размахам магическа пръчица и да освободя твоята агентка. Дори да накарам Фросер да се откаже от обвиненията срещу нея, как ще се оправдая пред обществеността? Полицията държи в ръцете си твърде много доказателства, а пресата само това чака, за да разпъне на кръст цялата съдебна система. Ръцете ми са вързани.

Филпот погледна часовника си:

— Сега е три часа. Постарай се да ги развържеш до шест.

Кулман се изправи, в очите му се четеше ярост.

— Това заплаха ли е?

— Схващай го както искаш. Ти си главен комисар на полицията, Райнхард, използвай поне част от властта, която ти е дадена.

— Това е Швейцария, за бога, а не Русия! Фросер напълно основателно е арестувал твоята оперативна работничка за опит за убийство. Не мога да отменя действията му, без да изтъкна убедителна причина, а ти не искаш да му разкажа за ЮНАКО, нали?

Филпот отпи глътка коняк и я задържа в устата си, наслаждавайки се на мекия му вкус, после отметна глава назад и бавно преглътна, усещайки как топлината се стича по гърлото му и се разлива по цялото му тяло.

— Доколкото разбирам, искаш да ме принудиш да действам през главата ти, Райнхард. Както вероятно знаеш, аз нося отговорност само пред генералния секретар на ООН, и ако двамата с теб не намерим общоприемливо решение до шест часа тази вечер, възнамерявам да му се обадя и да го помоля лично той да се намеси в случая. Съмнявам се, че ще си направи труд да разговаря с вашия представител в ООН, сигурно ще се обади на президента ви по горещата линия, за да му напомни деликатно, че Швейцария е сред страните, подписали учредителната харта на ЮНАКО. Нещо повече, след успешното приключване на задачата ще трябва да изпратим подробни доклади до ръководителите на всички страни, на чиято територия са действали нашите оперативни работници. Включително и до вашия президент. Когато пиша този доклад, със сигурност ще се поддам на изкушението да отбележа, че една от моите агентки гние в един от вашите затвори, защото се е защитавала срещу престъпник, опитал се да я убие. От теб зависи какво ще пише в моя доклад.

Кулман отиде до прозореца на кабинета си, от който се разкриваше гледка към „Банхофштрассе“, финансовата улица на Цюрих, и към река Лимат, която течеше през самото сърце на града. Когато заговори, в гласа му се усещаше горчивина:

— Натиск, изнудване, заплахи, да не говорим за откровеното ти желание да насилиш закона, само и само да служи на собствените ти цели... Ами че ти си станал един от престъпниците, за борба срещу които бе създадена ЮНАКО!

— Място за избор няма, Райнхард. Единственият начин да се справиш с новото поколение престъпници, е да ги победиш в собствената им игра, използвайки техните средства. Съжалявам, че

днес ми се наложи да прибегна до такива похвати, но моите агенти са нещо повече от служители за мен. Марлен често казваше, че обичам ЮНАКО повече, отколкото съм обичал нея. Беше почти права — ЮНАКО е това, което е, благодарение на хората, които работят в организацията, то не е просто някакво име. За мен моите оперативни работници са моето семейство. Сабрина притежава всички чудесни качества на дъщерята, която бих искал да имам, и сега, когато тя е в опасност, ще преобърна земята, но ще я отърва.

— Дори ако трябва да жертваш нашето приятелство?

Филпот стана и посегна към бастуна си:

— Ще ти се обадя довечера в шест.

— Не отговори на въпроса ми — каза Кулман.

— Не съм ли? — промълви тихо Филпот и затвори безшумно вратата след себе си.

ОСМА ГЛАВА

Греъм огледа изпитателно чакащия на перона свещеник, докато влакът бавно спираше на гарата в Милано. Не можеше да повярва на очите си — отвън на перона стоеше Колчински с библия в едната ръка и с вехта чанта в другата.

Свещеникът търпеливо изчака да слязат всички желаещи, качи се във влака и се насочи право към бившето купе на Сабрина. За негова изненада то беше заключено отвътре, а пердетата му бяха спуснати. Отвори вратата на съседното купе и влезе, доволен, че се е измъкнал от тесния коридор, където качващите се пътници нетърпеливо се блъскаха в надпревара за последните свободни купета.

— Това място свободно ли е? — Колчински посочи празната пейка.

— Заповядайте, отче — усмихна се Греъм, възхитен от дегизировката му. — Да не сте си забравили жезъла?

Колчински хвърли поглед назад и затвори вратата.

— Мога да мина и без саркастичните ти заяждания. Надявах се, че ще мога да се настаня в съседното купе, но то вече е заето.

— Да, от мен. Помислих си, че може да ми свърши работа. — Греъм подхвърли ключа на Колчински. — Ако това беше филм, щях да кажа, че са ти дали крайно неподходяща роля. — Свещеник от КГБ!

— Вече не съм от КГБ — вметна навъсено Колчински.

— А какво ще стане, ако те помоля да благословиш някого? Нали знаеш колко са религиозни италианците.

— Просто ще го направя, това беше основното ми прикритие в КГБ, подготвен съм за всякакви обстоятелства.

— Пълен си с изненади — каза Греъм, после стана сериозен, наведе се напред и попита: — Какво се прави за освобождаването на Сабрина?

Колчински му разказа последните новини, включително за ултиматума на Филпот към Кулман.

— Ами ако Кулман откаже?

— Генералният секретар ще натисне постоянното представителство на Конфедерация Швейцария в ООН и ще го принуди да се съгласи, но не ми се вярва да се стигне до там. Кулман е суперпрофесионалист, неслучайно е най-дългогодишният полицейски шеф в Европа. В момента е поставен натясно и се чуди как да уреди освобождаването на Сабрина, без да си навлече гнева на медиите.

С крайчеца на околото си Греъм зърна позната физиономия.

— Какво, по дяволите, прави този тук?

— Кой? — попита Колчински.

— Полицаят, който арестува Сабрина.

— Пистолета и кобура! — бързо каза Колчински и протегна ръка.

— Какво?

— Лесно е да се предположи, че е тук заради тебе. Не трябва да намерят пистолета и кобура ти. Дай ми ги веднага!

Греъм му ги подаде и Колчински ги пусна бързо в старата си чанта.

— Подчини му се, дори това да означава, че трябва да го придружиш до полицейското управление за разпит. Бързо ще те изкараме оттам, а през това време аз ще наблюдавам онези двамата тук.

— Но ти дори не знаеш как изглежда Вернер — възрази Греъм.

— Знам обаче как изглежда Вернер. — Колчински разтвори библията си. — От този момент нататък не се познаваме.

Сержантът почука на вратата, Колчински вдигна глава и с жест го покани да влезе. Сержантът свали фуражката си.

— Съжалявам, че ви безпокоя, отче, моля четете си, четете си. Дошъл съм заради този господин.

— Сега пък какво има? — тросна се Греъм.

— Станете, моля — каза сержантът.

Греъм се изправи, полицаят го претърси основно, изви назад ръцете му и му сложи белезници. Втори униформен полицай влезе, взе двата му сака от багажната мрежа и излезе с тях навън.

— Какво съм направил?

— Арестуван сте за съучастие в убийство. Ще бъдете съден от швейцарски съд.

Колчински затвори библията и ги погледна:

— Убийство ли?

— Моля, не се притеснявайте, отче, това е работа за полицията.

Сержантът изведе Греъм от купето, поспря за малко на стъпалата на вагона и нареди на двама от своите хора да разчистят пътя им от любопитните зяпачи, които се бяха насъбрали още с пристигането на полицаите малко по-рано. Тълпата се раздели, за да пропусне бяло алфа ромео, чийто шофьор слезе и пъргаво се отправи към сержанта, готвещ се да вкара Греъм в патрулната кола. Сержантът застана мирно, новодошлият го дръпна настрана и тихо му нареди нещо. Сержантът му подаде ключовете от белезниците.

— Господин Греъм, аз съм лейтенант Де Сика от полицейското управление в Милано — обърна се човекът към Греъм. — Съжалявам, но както изглежда, са ви взели за някой друг. — Той му свали белезниците. — Мога само да ви поднеса нашите искрени извинения за случилото се, а виновниците ще понесат съответните санкции. — Подаде му паспорта. — Отново много, много се извинявам за припознаването. Знаете вече името ми, в случай че решите да повдигнете въпроса на по-високо равнище.

Тълпата се разпръсна, след като двете коли потеглиха. Останаха само неколцина зяпачи, които се въртяха около Греъм и шушукаха озадачено.

Греъм се качи отново във влака.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — изръмжа той, след като се озова отново в купето си.

Колчински му върна беретата и кобура.

— Ами бих казал, че Кулман току-що е отстъпил.

Греъм и Колчински се загледаха през прозореца, когато влакът потегли, и не забелязаха преминаващия по коридора край купето им Вернер. Той стигна до своето купе, но вратата му беше заключена, а пердетата — спуснати. Почука ядосано, нечия невидима ръка дръпна съвсем леко едното перде и миг по-късно вратата се отвори. На едната седалка се беше изтегнал Хендрик, който старателно почистваше с парцал разглобения си „Дезърт игъл“, а до него като на тръни седеше Кайл.

— Да не би вече да ми трябва разрешение, за да вляза в собственото си купе? — тросна се Вернер.

— Остави ни сами, Еди — каза Хендрик, без да вдига глава. — По-късно ще говорим с теб.

Вернер заключи вратата след Кайл и седна срещу Хендрик.

— От кога моето купе се е превърнало в място за срещи с твоите главорези? — попита гневно той.

— Няма такова нещо — отвърна Хендрик, вдигна пружината и съвсем внимателно, кажи-речи с любов, почисти всяка нейна извивка.
— Еди дойде само да попита какво става на перона.

— А ти каза ли му?

— Не.

— Бил си прекалено зает с почистването на оръжието си, предполагам.

— Прекалено бях зает да звъня на Бенин — отговори Хендрик.

— Така ли? И какво имаше да ни казва генерал Бенин?

— Неговите хора най-сетне са успели да идентифицират двете ни приятелчета. Синеокото момче е бивш служител на „Делта“, името му е Майк Грeъм. Красавицата се казва Сабрина Карвър, а не Касиди.

Вернер щракна с пръсти:

— Разбира се, Сабрина Карвър! Баща ѝ е бивш посланик на САЩ, името му е Джордж Карвър.

— Майкъл Грeъм, Сабрина Касиди... А онзи в Майнц работи под истинското си име — Уитлок. Действат винаги в екип. За ЮНАКО.

— ЮНАКО ли? Смятах, че това е само някакъв мит.

— Накарали са целия свят да мисли така и полагат големи усилия, за да прикриват следите си.

— Как е разбрал всичко това генерал Бенин?

Хендрик се усмихна студено:

— Дирекция „С“ знае всичко.

— Какво следва по-нататък?

— Продължаваме по плана. За момичето вече се погрижихме. С Уитлок ще се справят в Майнц, което значи, че остава само Грeъм. Вече съм измислил нещо по въпроса.

Вернер наблюдаваше как Хендрик сглобява оръжието си.

— Едно убийство ще разлае кучетата...

— Кой говори за убийство? Ще го наклепаме също като момичето.

— Нали видя какво стана на перона? Това не беше припознаване, заповедта за освобождаването на Грeъм идва от високо място. От сега нататък полицията няма да го пипне.

— Ако действа в рамките на закона. Защо, според теб, беше толкова лесно да подредим онази Карвър? Тя бе нарушила закона, тъй че от ЮНАКО не могат да я измъкнат, без да се лишат от прикритието си. Ще работим по същата схема, но този път с невинна жертва. Италианец, за да се надигне вълна на омраза в тази страна и да искат осъждането на Греъм за убийство.

— А как ще попречим на изпращането на нови агенти от ЮНАКО?

— Не можем да ги спрем, но сега Греъм е непосредствената ни грижа. Моят инструктор в Балашиха обичаше да казва: „Достатъчно е да си само крачка пред противника, за да спечелиш състезанието“. Елиминирането на Греъм ще ни даде няколко крачки преднина. Докато в ЮНАКО инструктират нов екип, докато го изпратят, ние отдавна вече няма да сме тук.

— Ами ако планът ти се окаже несполучлив?

— Тогава ще се наложи да изиграеш последния си коз — отговори Хендрик и погледна нагоре към куфарчето на Вернер, чиято дръжка леко потракваше по стоманената тръба на стената около багажната мрежа.

Вернер нервно преглътна.

— Започваш да се замисляш, нали? — попита саркастично Хендрик.

— Ще направя всичко, което ще гарантира успеха на операцията — каза твърдо Вернер.

— Един мъж, готов да умре в името на вярата си. Какъв трогателен, но лекомислен жест!

— А ти за какво си готов да умреш? За пари?

Хендрик сложи пълнителя в пистолета си.

— Парите са стимул за живите. По-големи суми, по-голям стимул да останеш жив. Каква полза от парите или от вярата, ако си мъртъв?

— Капиталът на фирмата ми възлиза на повече от четиристотин милиона лири стерлинги, вложен в движимо и недвижимо имущество, в различни дейности в много точки по света. Смяташ ли, че този факт представлява за мен стимул за живот? Нищо подобно! Желанието ми да живея идва от целта, от избраната посока. Идеите ми сочат целта, дават ми мотивацията.

Хендрик се изправи и сложи пистолета в раменния си кобур.

— Щом разсъждаваш така, няма защо да се чудя, че си любимец на Бенин.

— И така, как ще се справиш с Греъм?

— Ще ударя с един куршум два заека. После ще ти разкажа подробностите, а засега искам да отидеш някъде, където има много хора. Във вагон-ресторанта, в барчето, където и да е, важното е да бъдеш видян.

— За какво?

— За алиби. В никакъв случай не трябва да те свързват с убийството.

Хендрик изчака Вернер да напусне купето и тръгна да търси кондуктора. Намери го в тясното, разхвърляно служебно купе в края на вагона и отказа предложеното кафе, след като видя мътната течност, наподобяваща меласа, която човекът наливаше в нацърбената си чаша. Кондукторът изслуша плана му и отначало се възпротиви, но рязко промени отношението си, когато Хендрик извади дебела пачка пари от джоба на сакото си. Той отдели пет банкноти по 50 000 лирети и кондукторът дори предложи някои леки промени в плана, които според него щяха да го подобрят. Хендрик го изслуша мълчаливо, доволен, че човекът знае толкова добре кое къде точно се намира във влака.

Двамата преговориха още веднъж уточнения план и Хендрик подаде банкнотите на кондуктора, който бързо ги прибра в джоба на куртката си и тихо напусна купето. Хендрик вдигна от пода някакво захвърлено поизмачкано италианско списание и го прелисти. Фотомоделът, чиято снимка в цял ръст бе поместена на средните страници, му напомни за жена му.

Хендрик се бе запознал с нея малко след като завърши школата в Балашиха през 1973 година. Тя беше танцьорка в един ужасяващо долнопробен нощен клуб в Казабланка, където пиенето беше евтино, а храната — абсолютно негодна за ядене. Когато се ожениха месец по-късно, Хендрик първоначално сметна мъжа, дошъл минути след началото на сватбената церемония, за неин приятел, но истината го блъсна като удар през лицето — оказа се сутеньорът ѝ. Хендрик го смаза от бой, докато сутеньорът изпадна в безсъзнание, и въпреки съзливите уверения на съпругата си, че това са стари работи и че тя

вече е извън играта, напусна Казабланка още същия ден. Повече не я видя.

Извади средната страница и я нахъса на парченца, после яростно захвърли списанието към стената. След като мина достатъчно време, Хендрик тръгна към съседния вагон, където намери кондуктора коленичил да се занимава с едно от вентилационните устройства. Човекът погледна Хендрик и му кимна утвърдително, преди да върне решетката на мястото ѝ. Хендрик сложи табелката „Не работи“ на вратата на тоалетната и се заключи вътре.

Едва бе затворил вратата, когато от решетката на вентилацията заизлиза дим и за броени секунди коридорът бе изпълнен с плътни облаци пушек, стелещ се като непрогледна мъгла в тясното пространство. Кондукторът, който изчака ефекта от намесата си в края на коридора, се гмурна в димната завеса и започна шумно да тропа по вратите на купетата, молейки пътниците да се насочат към съседния вагон, докато се открие причината за аварията. Той ги успокои, че няма нищо страшно, станала е обикновена механична повреда във вентилацията, и обеща лично да се заеме със случая, за да могат всички час по-скоро да се върнат в купетата си.

За трийсет секунди вагонът бе опразнен, кондукторът чукна четири пъти на вратата на тоалетната и Хендрик излезе. Двамата се насочиха към купето, което преди време беше на Сабрина. Хендрик погледна в съседното купе — беше празно. Кондукторът извади връзка ключове, отключи, влязоха и се заключиха отвътре.

— Какво точно очаквахте да намерите, господине?

— Нищо — отвърна Хендрик и бръкна в джоба си.

Учуденият поглед на кондуктора се изпълни с ужас, когато съзря бойния нож с черна дръжка в ръката на Хендрик, чието острие отразяваше светлината на лампата. Хендрик заби ножа в тлъстия, мек корем на кондуктора, и силно го дръпна нагоре, чак до гръдния кош. Садистична усмивка опъна крайчеца на устните му, докато наблюдаваше конвулсиите на тялото секунди преди смъртта. Кондукторът се просна безжизнен на пода, а Хендрик извади ножа си от трупа, взе си парите от джоба му и се запъти към съседното купе, където остави издайническото веществено доказателство. После изчезна сред гъсти облаци дим, които бълваше вентилацията.

Недалеч от него, в съседния вагон, нещо торможеше Греъм, откакто бе напуснал купето си, макар да не можеше да разбере какво. Той се вгледа в дима, виещ се от другата страна на разделителната врата между вагоните и внезапно проумя какво го притесняваше. Хвана Колчински за ръката.

— Казах ти, че има нещо съмнително и сега май знам какво е. Ако причината е механична повреда във вентилационната уредба, трябва да се усеща и миризма на изгоряло.

Колчински бързо отвори вратата и подуши:

— Няма никаква миризма.

— Именно!

— Мислиш, че е капан?

— Да, макар че не се предвижда награда за онзи, който се сети за това. Въръжен ли си?

— Не, пистолетът е в чантата ми — отвърна виновно Колчински.

— Няма значение, аз ще вляза пръв.

Греъм прекрачи в задимения коридор, а Колчински го следваше по петите.

— Може да е поставил нещо на вратата — каза Колчински, когато стигнаха до купето си.

— Едва ли е успял за толкова кратко време. Хендрик е досадно методичен, този кучи син.

Все пак Греъм реши да не рискува и внимателно опипа рамката на вратата, търсейки кабели, но не откри нищо особено.

— Чисто е — извика той към стоящия зад него Колчински.

Греъм отвори рязко вратата и нахълта в купето с берета в ръка. Колчински изплува от димната завеса, затвори вратата след себе си, наведе се и пипна леко петното на пода.

— Какво е това? — попита Греъм.

— Кръв — отговори Колчински и извади своя „Токарев“ от чантата си.

Греъм откри още едно петно кръв на седалката, и още едно, леко размазано, на стената малко под багажната лавица. Чак тогава забеляза полуотворения цип на сака си. Никога не оставяше багажа си отворен. Свали сака, провери за кабели, отвори до край ципа и погледна вътре. Когато извади окървавения нож и двамата с Колчински инстинктивно обърнаха глави към вратата, свързваща тяхното купе със съседното.

Отвориха я и видяха безжизнения труп на кондуктора. Колчински провери пулса му, стана и поклати глава. И двамата знаеха добре какво трябва да се направи.

— Прозорецът! — каза Греъм.

— Дори да успеем да го прехвърлим през прозореца, в което силно се съмнявам, не смяташ ли, че някой пътник от другите вагони може да види падащото тяло? Всички гледат от скука през прозорците. По-добре да го скрием в гардеробчето.

— Няма да се събере там.

— Май изчерпахме възможностите, а щом се разсее димът, Хендрик или някое негово приятелче ще дотича заедно с някой от персонала да търсят кондуктора. Не ми харесва перспективата да обяснявам какво прави този труп тук и как ножът е попаднал в сака ми.

— Има още една възможност. Донеси бинтове от сака си, в моята чанта ще намериш швейцарски армейски нож, донеси го.

— Бинтове?

— Прави каквото ти казвам, Майкъл!

Греъм се върна с бинтовете и армейския нож. В това време Колчински разкопчаваше куртката на мъртвеца.

— За какво са ти тези бинтове, та той е мъртъв, за бога!

— Надявам се да успея поне временно да спра кръвта, няма защо да блика от там. — Колчински посочи издаденото парче шперплат между долната част на седалката и мокета на пода. — Не знам какво се крие зад онази плоскост, но тя е единственият ни шанс. Използвай ножа, за да я извадиш. — Шперплатът беше закован с десетина малки пирончета и Греъм ги извади. Струваше му се, че тази работа ще продължи безкрайно, но всъщност се справи само за деветдесет секунди, като пожертва два пирона, които се изкривиха непоправимо. Погледна в кухнята — тя беше празна. Погледна трупа — щеше ли да се побере вътре? Стана и надзърна през пердетата — димът се разсейваше.

— Е, това трябва да е достатъчно. — Колчински стегна бинтовете в здрав възел. — Да видим сега дали ще можем да го поберем там.

Опитаха се да пуснат трупа в кухнята, но тя се оказа прекалено тясна.

— Избутай краката под тялото — каза Колчински и сложи трупа в зейналия отвор с главата напред.

Греъм изпълни заповедта и почти успя да побере краката на кондуктора в кухнята, но ходилата му продължаваха да стърчат навън. Опита се да ги прибере вътре със сила, но те изскачаха отново и отново, докато Колчински най-после успя да ги скрие, да сложи шперплата и отново да го закове.

— Гвоздеите няма да издържат натиска на тялото — каза Греъм.

— Сигурно — каза Колчински. — Как ли ще се изненада онзи пътник, изпод чиято седалка ще изскочи труп! Никога няма да забрави това пътуване...

Той взе ризата, върху която бе сложен ножът в сака на Греъм, изтри с нея кървавите петна от мокета, сетне я обви около ножа и прибра всичко в чантата си.

Докато разчистваха, димът съвсем се бе разсеял. Греъм излезе от купето и тръгна по коридора, за да провери вентилационния отвор. Без усилие свали решетката и извади иззад нея някаква метална кутийка, върна внимателно решетката на мястото ѝ и се върна в купето, подхвърляйки кутийката на Колчински.

— Това е значи „механичната повреда“ — каза Колчински, разглеждайки димното устройство.

— Обърни внимание къде е произведено.

Колчински прочете надписа:

— „Розенстраат“, Амстердам.

— Холандия, предпочитаната от Хендрик страна.

На вратата се почука, Колчински прибра кутийката в чантата си и отвори. Млад служител се представи като помощник-кондуктор, огледа купето, обърна се към коридора и с жест покани Хендрик да влезе.

— Извинявам се за натрапничеството, но бях помолен да изиграя ролята на преводач — каза той. — Помощник-кондукторът не говори английски, а доколкото си спомням, онази вечер вие споменахте, че не знаете италиански. Ами вие, отче, как сте с английския?

— Английски, италиански, за мен е все едно — отвърна Колчински.

— Както изглежда, кондукторът е изчезнал, а някои от пътниците твърдят със сигурност, че са го видели да влиза в съседното на вашето

купе, докато коридорът беше изпълнен с дим. Може да се е заключил вътре, надявайки се да избегне гъстите облаци дим, а в крайна сметка да е припаднал от отравяне. Вратата между вашето купе и съседното е единственият начин да влезем и да видим какво е станало.

— В такъв случай най-добре ще е да проверим — каза Колчински, преструвайки се на притеснен.

Той отключи междинната врата, отвори я и уж случайно застана върху мокрото петно на мокета. Помощник-кондукторът надникна, огледа се, сви рамене и отстъпи назад. Хендрик мина покрай него и с недоумение се взря в мястото, където бе оставил трупа. С яростно изражение той местеше погледа си от Колчински към Греъм.

— Трябва да се е съвзел и да си е отишъл — каза Колчински.

— Сигурен съм, че по-късно ще се появи отнякъде — добави Греъм, гледайки право в гневните очи на Хендрик.

Хендрик се извърна рязко и си тръгна, без да пророни дума. Помощник-кондукторът се извини за безпокойството и също излезе.

Греъм заключи междинната врата и се обърна към Колчински:

— Не ме интересува какво казва шефът, ще убия Хендрик, ако още веднъж се опита да ни погоди някой номер.

— Много добре знаеш, че не бива да допусках емоциите да вземат връх и да ръководят действията ти — бързо каза Колчински. — От изключителна важност сега е да разберем за къде е предназначен плутоният. Убиеш ли Хендрик, излагаш на риск цялата операция.

— По дяволите, няма да позволя да ме използват като подвижна мишена!

— До два месеца трябва да изготвим кадровата ти преценка, Майкъл. Полковникът ще ме одере жив, ако разбере, че съм ти казал, но той смята този изпитателен срок да ти бъде последен. Тъй че не прави глупости!

Греъм въздъхна и седна.

— Нито аз, нито полковникът искаме от теб да бъдеш жива мишена — продължи Колчински. — Естествено е да се защитиш, когато си в опасност, но в сегашната ситуация напрежението е по-скоро психологическо, а ти си достатъчно силен, за да се справиш с него.

— Като Сабрина ли? — попита Греъм.

Колчински не му отговори.

В 16:27 часа същия следобед Сабрина беше официално обвинена в убийството на Курт Рауф. За нея това не беше никаква изненада и макар да знаеше, че Филпот прави всичко възможно за освобождаването ѝ, тя изпита горчивото чувство на изоставена, докато наблюдаваше как Фросер попълва обвинителния акт. Не беше се чувствала толкова самотна от онова страховито преживяване с плъховете в мазето през детските ѝ години и копнееше да зърне познато лице, да чуе познат глас, който да я увери, че не е забравена.

Ако К. У. беше тук, щеше да ми държи ръката и да ме успокоява с тихия си, деликатен глас, помисли си тя. Усмихна се, като си представи какво би правил Греъм в същата ситуация. *По-скоро щеше да държи горящи въглени в ръката си, отколкото да ме докосне успокоително, а в гласа му нямаше да има и капчица съчувствие.* Греъм щеше троснато да ѝ каже да престане да се самосъжالياва. Сабрина беше наясно кой от двамата би предпочела сега до себе си.

Погледна седналия пред нея мъж — адвокат с червендалесто лице и оредяваща невчесана коса, назначен от полицията да я представлява служебно. В продължение на близо половин час той я молеше да проговори, но тя упорито мълчеше и предпочиташе да гледа в стената. Човекът се мъчеше да създаде впечатлението, че ѝ прави страхотна услуга с присъствието си и тя геройски се съпротивляваше на изкушението да го постави на мястото му, защото знаеше, че този тип е абсолютен въздухар, докаран незнайно от къде. Сабрина беше сигурна, че ако се стигнеше до съд, ЮНАКО щеше да наеме възможно най-добрия адвокат, независимо от цената, който да поеме защитата ѝ. Едва тогава тя щеше да му сътрудничи.

Отсечено потропване на вратата прекъсна мислите ѝ. Сержант Клаузен надникна и помоли Фросер да разговарят насаме. Фросер захвърли ядосано химикалката си, профуча покрай пазещата на вратата полицайка и изчезна в коридора. Върна се след няколко минути ядосан, с лист от телекс в ръка, направи знак на адвоката да се приближи и двамата обсъдиха шепнешком съдържанието на телекса.

Адвокатът се върна край масата и каза:

— Ще бъдете преместена в Цюрих за разпит.

Сабрина инстинктивно почувства, че Филпот трябва да има пръст в този обрат на нещата. Ако смятаха да я разпитват за случая с Дитер Тойфел, щяха да я изпратят в Лозана, а не в Цюрих. Нищо не я свързваше с никакво престъпление в Цюрих, така че вероятно Филпот вече дърпаше конците. Тази мисъл бързо повдигна духа ѝ.

Фросер забеляза леката ѝ усмивка и се наведе през масата, докато лицето му се приближи на сантиметри от нейното.

— Едно нещо ще запомниш — където отиваш ти, там съм и аз! — и излезе от стаята.

След петнайсет минути се върна с папка в едната ръка и дъждобран в другата. Хвърли дъждобрана на масата пред Сабрина и каза:

— Хеликоптерът е тук, обличай се.

Фросер бавно нави нагоре десния ѝ ръкав и сложи белезници на тънката ѝ китка, прикрепил ги към лявата си ръка и я изведе в коридора. Адвокатът взе куфарчето си и забърза след тях.

Сабрина се извърна рязко към него и попита:

— Ти пък къде си тръгнал?

— Я гледай ти, „нямата Грета Гарбо“ проговори — учуди се Фросер.

— Имам си кой да ме надзирава — Сабрина разклати белезниците, — не ми трябва още един настойник.

— Въпросът е много сериозен... — започна адвокатът.

— Точно така, и аз ще го уредя по свой начин — допълни тя. — Уволнен си.

Смутеният адвокат се обърна към Фросер, очаквайки подкрепа, но полицаят само сви рамене.

— Има право да се откаже от услугите ви.

Адвокатът направи опит да я вразуми, но тя му обърна гръб и дръпна белезниците. Фросер я преведе по тесен коридор през аварийен изход надолу към паркинга зад полицейското управление. В средата на паркинга бе разчистено пространство, на което беше кацнал малък хеликоптер. Двигателите му бяха спрени, пилотът разговаряше със служител от паркинга и двамата загледаха приближаващата странна двойка, без да могат да откъснат жадни очи от великолепната фигура на Сабрина. Младокът от паркинга отдаде чест на Фросер и бързо-бързо се прибра в будката си.

Пилотът, капитан от швейцарската въздушна полиция, се усмихна на Фросер:

— Хубава придружителка имаш, Бруно — каза той ухилен и се настани в кабината.

Фросер и Сабрина се качиха след него в машината, настаниха се и затегнаха коланите. Двигателите забръмчаха, хеликоптерът плавно се издигна и се насочи на североизток.

Над Цюрих вече беше паднал мрак, когато хеликоптерът кацна на предварително уговорената писта недалеч от международното летище „Клотен“. Край изоставения хангар беше паркиран черен мерцедес, чиито шофьор изчака витлата да спрат въртенето си, слезе от колата и се запъти към спрелия хеликоптер. Вратата му се отвори и Фросер скочи леко на земята, внимавайки да не прави резки движения с лявата си ръка, за да не повлече Сабрина след себе си. Тя пренебрегна протегнатата му за помощ ръка и също скочи долу.

Мъжът от мерцедеса показва значката си на Фросер и ги поведе към колата. Фросер се обърна и помахна дружелюбно на пилота, който включи двигателите на хеликоптера си. Посрещачът ги настани на задната седалка на мерцедеса, седна зад волана и потегли по един разбит участък от пътя, използван навремето за военни товари, но след това изоставен.

Мерцедесът излезе на магистралата и въпреки натовареното движение достигна за по-малко от петнайсет минути моста „Цол“, по който навлезе в центъра на града. На „Музеумщрасе“ шофьорът забеляза в огледалото за обратно виждане, че зад тях се движи полицейска кола. Не знаеше какво искат от него, но се подчини на неколкочкратното примигване с фаровете и спря мерцедеса край тротоара пред Националния музей.

— Какво става? — попита Фросер.

— Не знам — отвърна шофьорът и залепи значката си до стъклото, за да я видят двамата приближаващи се униформени полицаи.

Единият от тях хвърли поглед към значката и с жест подкани шофьора да свали прозореца. Той изсумтя тихо, но се подчини.

— Превозваме затворничка до участъка на „Банхофщрасе“. Какъв е проблемът?

— Бихте ли слезли, ако обичате?

— Какво има? — ядосано попита шофьорът.

— Искаме да видим багажника.

Фросер протегна ръка и смъкна стъклото на прозореца си.

— За какво ви е да гледате в багажника? Това е полицейска кола и...

— Имаме предвид този факт, господине, но действваме съгласно получените заповеди.

— Отворете го — каза Фросер на шофьора и се облегна отегчено назад.

Шофьорът едва бе успял да слезе от колата, когато двамата полицаи го сграбчиха, обърнаха го рязко и го изправиха до задната врата.

— Какво става, по дяволите? — попита той, правейки опити да се измъкне от хватката, но бе блъснат отново до вратата. Извиха ръцете му зад гърба и им щракнаха белезниците.

Втора полицейска кола спря пред мерцедеса, от нея слязоха още двама униформени мъже, единият от които имаше пагони на лейтенант.

— Капитан Фросер? Аз съм лейтенант Ди Анджелио — представи се той.

— Какво става тук, лейтенант? — зачуди се Фросер.

— Този човек е неин съучастник.

— Какви ги говорите? — изкрещя ядосано шофьорът. — Аз съм от полицейското управление на Цюрих, капитанът видя документа ми за самоличност.

— Които сте отнели от трупа на истинския полицейски служител — вметна лейтенантът.

— На удостоверениеето обаче е моята снимка, можете да проверите.

Лейтенантът не обърна внимание на тези думи.

— От участъка наредиха да ви проследим преди двайсетина минути, когато са открили тялото на изпратения да ви посрещне служител. Радваме се, че пристигнахме навреме.

— Капитане, не знам кои са тези хора, но очевидно са колеги на вашата арестантка — каза шофьорът на Фросер, опитвайки се безуспешно да се измъкне от белезниците.

— Има начин да докажем истината. Днес следобед получихте поверителен телекс от Цюрих, нали?

— Да — отговори колебливо Фросер.

— Аз знам кой го изпрати. — Лейтенантът се обърна към шофьора. — А вие?

— Не, но...

— Беше изпратен от главния комисар лично до вас. Прав ли съм? Фросер кимна.

— Шефът настоя да спомена за този телекс, защото само вие двамата сте запознати със съдържанието му. Той чака да говори с вас по радиостанцията.

— Това е клопка! — изкрещя шофьорът.

— Телексът беше изпратен от личната канцелария на главния комисар. Как бихме могли да знаем за него, освен ако шефът не ни е казал?

— Вярвам ви — каза Фросер.

— Правите голяма грешка... — опита се да го предупреди шофьорът.

— Арестувайте го за убийство. — Лейтенантът прекъсна шофьора и отвори вратата на Фросер.

Шофьорът продължаваше да се съпротивлява яростно, докато го отвеждаха и викаше предупредително през рамо.

— Благодаря ви — каза Фросер и последва лейтенанта до полицейската кола. — Можех да изпадна в опасно положение.

— Точно затова главният комисар лично се погрижи за вашата сигурност. В случая имаме работа с професионалисти.

Фросер изгледа Сабрина с крайчеца на окото си.

— Вече го разбрах от контактите с тази твърдоглава личност.

— Заповядайте — подкани го лейтенантът и посочи радиостанцията.

Фросер се настани на седалката до шофьора, тримата полицаи застанаха плътно пред вратата му, за да го скрият от външни погледи. Лейтенантът извади пистолет и преди Фросер да успее да реагира, се прицели и го улучи във врата с малка приспивателна стреличка, която подежда мигновено. Сабрина прихвана със свободната си ръка тялото на Фросер, което политна напред, и го облегна на седалката.

— Да живее кавалерията! — усмихна се Сабрина.

— Усети ли издайническата ми реплика? — попита лейтенантът, докато пребъркваше джобовете на Фросер, за да намери ключа за белезниците.

— Ти каза, че шофьорът е откраднал личната карта от трупа на истинския полицаи. Един агент на ЮНАКО обаче в никакъв случай не би убил полицаи за такава дреболия, а просто би го извадил от строя. Много тънко предупреждение, „лейтенанте“.

— Наричай ме Ален — отвърна той, свали й белезниците и ги сложи на Фросер. — Хайде, мосю Рюс ни чака. Ще се возим в мерцедеса, с полицейска охрана, разбира се.

— Ами шофьорът от полицейското управление?

— Спи си сладко, също като този приятел тук. Щом пристигнем там, закъдето сме тръгнали, ще ги върнем в мерцедеса и ще ги оставим някъде около участъка на „Банхофщрасе“, така че като се събудят, да се намират все пак близо до целта си.

— Измама, съпроводена от иронична усмивка, това е част от обслужването на ЮНАКО — каза Сабрина и се качи в мерцедеса до него. — Та за къде сме тръгнали?

— За склада, не си ли ходила никога там? — попита Ален, докато следваха полицейската кола по моста „Вилхе“.

— Дори не знаех за съществуването му.

— Малцина знаят. Това е гордостта на мосю Рюс.

Ален насочи мерцедеса по кея „Лимат“, улицата, успоредна на реката и представляваща върволица от всевъзможни ресторантчета, барове за самотници, нощни клубове и тук-там публични домове, макар че „Нидердорф“, кварталът на червените фенери, се намираще всъщност малко по-нататък. Атмосферата й напомняше за Гринич вилидж, един същински рай за бохемите. Минаха покрай бароковата сграда на общината, покрай готическата църква с прекрасни стъклописи, пресякоха кръстовището с „Рамищрасе“ и навлязоха в крайбрежна улица, която следваше меките извивки на Цюрихското езеро.

Трите коли свиха в изоставена уличка, осеяна с отломки от тухли и камъни, нападали от запустелите сгради. В началото на уличката имаше предупредителна табела: „Внимание! Не паркирай!“, а малко по-нататък се мъдреше още по-зловещ текст: „Саморазрушаващи се сгради. Опасно! Не влизай!“.

Водещата полицейска кола намали скорост, когато приближи до края на задънената уличка, спусна се по къса наклонена рампа до последния от редицата пустеещи складове и спря на сантиметри от разкривена желязна врата. Шофьорът се обади по радиостанцията, назова паролата и вратата се отвори, очевидно управлявана от електронна система. Колите влязоха в склада.

Сабрина очакваше, че вътре ще намери кипяща дейност, но помещението се оказа мрачно и пусто. Двамата полицаи, все още в безсъзнание, бяха положени внимателно на задната седалка на мерцедеса, Ален даде заден ход и ѝ махна с ръка. В най-отдалечения край на склада Сабрина видя раздрънкан и ръждясал прастар асансьор, който се движеше. Когато спря, от кабината изскочиха Рюс и Филпот.

— Добре ли си, мила? — попита загрижено Рюс.

— Добре съм, макар че доста се забавихте. — Тя му хвърли шеговит поглед. — Какво точно представлява това място?

— Изпитателен център на ЮНАКО за Европа — отговори Филпот.

— Като онзи в Лонг Айленд?

— Изграден е на същия принцип, само че е по-малък. — Филпот потропа с крак по циментовия под. — Всичко е отдолу.

— Значи вие сте поставили онези табели?

Рюс кимна:

— Нищо им няма на тези сгради, просто са изоставени. Първоначално си имахме проблеми с паркиращи коли, но някои от тях бяха повредени от падащи предмети и из града бързо се разпространи слух, че уличката на саморазрушаващите се къщи е опасна.

— Падащи предмети, или хвърлени? — попита тя.

— Никой не е пострадал, мила, като изключим автомобилните застрахователи, но сега няма да мислим за тях. Трябваше да си гарантираме спокойствието, затова и разхвърляме разни отломки от терена, за да изглежда, че постройките са крайно опасни.

— Художествено разпръснати боклуци — коментира тя с весело лице.

Филпот и Рюс се намръщиха едновременно.

— Е, прощавайте, не издържах на изкушението да ви го кажа — усмихна се Сабрина.

Внезапно на стената край асансьора започна да примигва червена лампичка и пулсирацията ѝ лъч проряза сумрачния склад.

— Това пък какво е? — попита тя.

— Само гледай — отговори Рюс.

Един кръгообразен отрязък от пода започна плавно да се снижава сантиметър по сантиметър, раздели се на две равни половини, а всяка от тях се прибра навътре, така че само за трийсет секунди в пода се появи отвор с диаметър близо двайсет метра.

През отвора в центъра на склада се показаха най-напред витлата, а после и целият корпус на хеликоптер „Линк“, кацнал върху платформа в подземието, задвижвана от мощна хидравлична преса. Платформата се издигна до равнището на пода и спря.

— Впечатлена съм — каза Сабрина. — За какво е този хеликоптер?

— Ще те откара в Италия, за да се върнеш във влака — рязко отвърна Филпот. — А сега се качвай, защото изоставаш от разписанието.

Пилотът протегна ръка, за да отвори вратата на хеликоптера откъм мястото за пътници. Преди да влезе в кабината, Сабрина поспря за миг и се обърна към Филпот:

— Благодаря ви!

— Ще се отблагодариш, като приключите успешно задачата.

Тя кимна, качи се до пилота и си сложи предпазния колан.

Пилотът изчака Филпот и Рюс да се скрият в асансьора и включи двигателя.

Сабрина вдигна глава и погледна към тавана на склада.

— Кога ще се отвори?

— Когато съм готов за излитане. Действа на същия принцип, както подът. — Пилотът посочи чантата, поставена на пода на кабината. — Това е за теб.

Сабрина дръпна ципа и надникна вътре.

— Що за идея?

— Изобщо не знам какво има там, мосю Рюс ми нареди да ви я предам.

— Трябваше да се досетя — каза тя и му показа съдържанието на чантата.

— Да не би да е това, което си мисля? — попита той, без да крие усмивката си.

— Точно то е.

Пилотът се ухили и приближи уста до радиомикрофона:

— „Сиера-Лима-Анкъл 127“ готов за излитане.

— Покрив задвижен — гласеше отговорът.

След малка пауза по радиостанцията прозвуча друг глас:

— Емил, тук е Жак Рюс. Не забравяй багажа!

— Багажът вече е предаден, мосю Рюс. — Пилотът подаде микрофона на Сабрина.

— Ще ти го върна тъпкано, Жак — каза тя.

— С нетърпение чакам този миг, мила. Довиждане.

— Довиждане — отговори с усмивка тя и върна микрофона на пилота. Облегна се назад, докато хеликоптерът се издигаше.

Фросер седеше в канцеларията на полицейския участък на „Банхофщрасе“ и пиеше втора чаша кафе. От събуждането му в мерцедеса беше изминал цял час, но главата му още се въртеше от остатъчния ефект на упойващата стрела, а китките му бяха подпухнали от врязалите се в тях белезници. Най-напред изпрати полицейския шофьор да се прибере вкъщи, момчето беше направило каквото може. Цялата вина падаше върху собствените му рамене, но най-много го притесняваше мисълта, че няма законното право да действа за повторното залавяне на Сабрина на територията на Цюрих.

Някой почука, но Фросер не можа да различи силуета през матовото стъкло на вратата.

— Влез — каза той и протегна ръце, за да се постопли на електрическата печка с два реотана, поставена до краката му.

Щом вратата се отвори, Фросер скочи от мястото си. Влезият Райнхард Кулман изглеждаше уморен и пребледнял, торбичките под очите му, подпухнали повече от всякога, изпъкваха на фона на прежълтялото му лице, разчорлената коса падаше произволно около ушите и челото му. Кулман отмахна кичура, паднал над очите му и разкопча кашмирения си балтон.

— Разрешете да ви помогна, господин главен комисар — каза Фросер.

— Няма да се събличам, Бруно, тук съм съвсем за малко — отговори Кулман и се усмихна насила. — Седни, седни.

Фросер седна угрижено на крайчеца на стола — знаеше, че Кулман ще му съобщи нещо по случая с бягството на онази жена, но никога не бе предполагал, че ще си направи труда да дойде лично. Нещата очевидно бяха много сериозни.

— Току-що разговарях по телефона с капитан Мюсей — каза Кулман. — Неколцина свидетели са видели две полицейски коли да ескортират черен мерцедес по кея „Лимат“, но никой не е разбрал накъде са отишли.

— И това е нещо — оптимистично се усмихна Фросер.

— Вероятно е така — каза Кулман. — Само че всеки полицай, колкото и добър да е той, ще се повърти няколко дни наоколо, след което разследването ще замре постепенно, а след някоя и друга седмица ще го сложат в купчината от папки с нерешени случаи.

Фросер го погледна изненадано:

— Не ви разбирам.

— Искам да се сложи кръст на случая — както тук, така и във Фрибург.

Фросер се втренчи в печката и се сети за телекса, който бе получил от Кулман.

— Вие ме предадохте... — промълви той.

Кулман отиде до прозореца и се вгледа през щорите в светлините на града, блещукащи като на пощенска картичка.

— Нямах никакъв избор.

— Знаели сте, че ще отвлекат момичето и изложихте на риск живота ми...

— Животът ти никога не е бил подлаган на риск. Знаех, че ще отмъкнат жената, но не знаех къде и как ще го направят.

Фросер поклати бавно глава:

— Не мога да повярвам! Та вие нарочно ме предадохте.

— Тя трябваше да бъде освободена, а нямаше как да свалим обвиненията, като се има предвид, че журналистите се бяха нахвърлили на случая като мухи на мед.

— „Тя трябваше да бъде освободена“, така ли?!

— Да, трябваше — повтори Кулман. — И на мен никак не ми харесва тази работа, но понякога се налага човек да преглътне

горчивия хап, да превъзмогне гордостта си.

— Коя е тя?

— Служебна тайна. Мога да ти кажа само, че е агент под прикритие, работила е по важен случай, когато е простреляла Рауф.

— А какво ще стане, ако реша да продължа разследването? — попита предизвикателно Фросер.

— Със сигурност знам, че те готвят за повишение. Решението е взето преди четири месеца, да не си помислиш, че ми е хрумнало в момента да те подкупвам. Не изхвърляй бъдещето си на боклука заради смъртта на някакъв престъпник, Бруно! Не си заслужава.

— Сигурно е така. — Фросер стана. — Е, смятайте случая за приключен.

Кулман излезе.

Фросер вдигна подигравателно чашата с кафе като за наздравица.

— Да живее справедливостта!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Греъм допи кафето си и се облегна доволно на стола.

— Трябва да призная едно нещо на италианските железници — храната им е страхотна.

— Чудесна е — съгласи се Колчински.

Греъм погледна към последната маса в дъното на вагон-ресторанта.

— Вернер току-що плати сметката, ще си тръгнат всеки момент.

— Няма смисъл да ги следим, докато влакът е в движение. — Колчински погледна часовника си. — В колко пристигаме в Пиаченца?

— Според келнера около 8:30 часа.

— Значи след десетина минути. — Колчински довърши десерта си.

Греъм повика келнера и поиска сметката на английски, Колчински преведе на италиански, келнерът кимна и се отдалечи.

Вернер и Хендрик станаха и тръгнаха между двете редици от маси.

— Извинете, не бяхте ли вие господинът, който придружаваше Сабрина? — попита Вернер, вглеждайки се в Греъм.

— Сабрина ли?

— Младата дама, която арестуваха във Верджиате.

— Аз бях, да, но се бяхме запознали едва предишната вечер, дори не й знаех името. Вие познавахте ли я?

— Едно време, много отдавна беше.

— Защо не седнете? — Колчински посочи двата свободни стола.

— Благодаря, отче — каза Вернер и седна до него, представи себе си, а после и Хендрик, под името Джо Хемингс.

— Отец Кортов — представи се на свой ред Колчински и стисна ръката на Вернер.

— От коя част на Русия сте? — попита Вернер.

— Кореняк московчанин съм, но бях принуден да напусна родината си и сега работя в Америка.

— Да, руските власти са заклетни атеисти.

Греъм взе сметката от келнера и пресметна на ум колко дължи, а Колчински доплати своята част.

— Едно питие? — попита Вернер и с жест помоли келнера да изчака.

— Какво се пие след вечеря в Италия? — заинтересува се Колчински.

— Най-предпочитаните ликьори са „Амарето“ и „Самбука“.

— „Амарето“? Това е с вкус на бадеми, нали? — попита Колчински, симулирайки невежество. — Съжалявам, но не съм силен по ликьорите.

— Надявам се, че е така. — Вернер се усмихна. — Но сте абсолютно прав, отче, с вкус на бадеми е.

— Бих опитал, благодаря ви — промърмори Колчински.

Вернер погледна въпросително към Греъм:

— А за вас, господин...

— Греъм, Майкъл Греъм. За мен нищо.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Две „Амарето“ — поръча Вернер на келнера.

— Намерихте ли изчезналия кондуктор? — обърна се Греъм към Хендрик.

Хендрик поклати отрицателно глава.

— Сигурен съм, че има напълно логично обяснение на изчезването му — каза Вернер, нарушавайки настъпилата неловка пауза.

Келнерът дойде с ликьорите. Вернер ги плати и вдигна чаша:

— За бъдещето!

— И аз пия за същото. — Колчински се чукна с него.

Вернер отпи от ликьора си и подхвана:

— Просто не мога да си представя Сабрина да е замесена в нещо толкова долно и гнусно, каквото е убийството. Винаги съм я смятал за олицетворение на изискаността.

— Убийството не познава класовите бариери — намеси се Хендрик.

— Това е вярно, и все пак не я виждам в ролята на убиец.

— Ами може да е шпионка — каза с тънка усмивчица Хендрик.

— Пиаченца, Пиаченца! — провикна се помощник-кондукторът от коридора.

Вернер допи ликъора си и стана.

— Смятам да се оттегля и да почета. Радвам се, че се запознахме. Сигурен съм, че ще се срещнем пак.

— Уверен съм в това. Благодаря за питието — отвърна Колчински и стисна протегнатата му ръка.

Вернер леко се поклони. Хендрик стана и го последва в коридора.

— Ние знаем, че те знаят, и съм почти сигурен, че и те знаят, че ние знаем. — Колчински се засмя и допи ликъора си. — Значи ситуацията е патова. И ако наистина знаят, че ние знаем, със сигурност ще бъдат принудени да променят плановете си. Трябва да сме готови за това.

— Правилно — съгласи се Греъм. Колчински беше поел инициативата още от самото начало на срещата им с Вернер и Хендрик.

Греъм и Колчински влязоха в купето си точно когато влакът спираше на ярко осветената гара Пиаченца. Греъм огледа тълпящите се на перона пътници.

— Отвън има и монахиня — провикна се той през рамо.

— Затвори вратата! — отговори му напрегнато Колчински. — Ако ме зърне, сигурно ще ме заговори.

— Тази игра на изчакване започва да ми лази по нервите — каза Греъм. — Времето лети, а онези копелета могат по всяко време да ни се изплъзнат. Откъде да знаем дали изобщо отиват в Рим? Само да откачат товарния вагон и сме ги изпуснали.

Някой почука на вратата. Греъм извади беретата си от кобура и я скри в джоба на самото си, надзърна през пролуката между двете пердета и каза:

— Монахинята е. Трябва да те е видяла от перона.

— Само това липсваше! Хайде, отвори й.

— Ако искаш, може да не й обръщаме внимание.

— Не може. Отвори й, ще трябва да разговарям с нея.

Греъм сви рамене и се подчини.

— Това купе е заето, сестро — поде той. — Сигурен съм, че... — Монахинята вдигна очи към него и той се встрещи. — Сабрина!

— Бих казала, че имаме един и същи шивач — обърна се тя към Колчински и свали очилата си с рогови рамки. — Някой си господин Жак Рюс.

Греъм заключи вратата.

— Какво става, по дяволите? Как се измъкна от ареста? И как стигна до тук?

Сабрина повдигна умолително ръце:

— Позволете ми да приседна и ще отговоря на всичките ви въпроси.

— Искаш ли кафе? — попита Колчински.

Тя кимна усмихнато.

— По-късно ще хапнеш нещо, вагон-ресторантът работи до десет — обясни Колчински и тръгна да ѝ вземе кафе.

Върна се с поднос, на който освен димящото кафе имаше и парче кестенова торта с бита сметана. Сабрина се отказа от тортата, но Колчински с удоволствие я изяде, слушайки разказа ѝ за случилото се, като се започне от ареста във Верджиате и се стигне до полета от Цюрих.

— Това е за теб, Сергей, от шефа. — Тя подаде на Колчински запечатан пощенски плик.

Колчински отвори писмото, прочете го и го изгори.

— Полковникът иска да се заемем с плутония колкото е възможно по-скоро. Смята, че е прекалено опасно да си играем повече на котка и мишка, особено като се има предвид, че ръцете на Хендрик са развързани, а той разполага с цял арсенал от оръжия. Влакът е малък, вероятно ще пострадат невинни хора, ако Хендрик не бъде спрял.

— Един вече пострада, кондукторът.

Колчински разказа на Сабрина какво се бе случило. Тя погледна към вратата, съединяваща тяхното купе със съседното. След това въздъхна и се обърна към Колчински.

— Имаш ли вече план за действие?

— Само в общи линии и не знам доколко ще е сполучлив.

Греъм и Сабрина го изслушаха мълчаливо, после тримата обсъдиха подробностите и постигнаха съгласие по начина на действие.

Сабрина се отправи към вагон-ресторанта. Докато се хранеше, мислеше непрекъснато за К. У. и за разследването му в Майнц.

Телефонът извънтя. Уитлок се обърна в леглото и в просъница потърси ключа на нощната лампа. Нещо се преобърна и по звука той се досети, че това трябва да е била полупразната чаша с вода, която бе сложил на шкафчето край леглото, преди да си легне. Най-сетне запали лампата и вдигна слушалката, примижавайки от ярката светлина.

— Ало? — промърмори той, опитвайки се да потисне прозявката си.

Отсреща се чу неясен шепот.

— Ало? — извика раздразнено Уитлок. — Говорете по-силно!

— К. У.! — Гласът бе едва разбираем.

— Да, аз съм, с кого говоря?

— Карен е...

— Но сега е... — той погледна часовника, — господи, сега е 2:40 сутринта! Какво има?

— Той е отвън.

— Кой? — Уитлок се изправи в леглото.

— Мъжът с черния мерcedes, който се опита да ни прегази. На площадката пред къщата е. Моля ти се, помогни ми!

В слушалката се дочу шум от чупещо се стъкло. Тя изпищя.

— Карен, Карен! — изкрещя Уитлок. — Там ли си?

— Влиза вкъщи — отвърна през сълзи тя. — Ще ме убие.

— Заклучи се в една от стаите и барикадирай вратата. Ще дойда колкото е възможно по-бързо.

— Моля те...

— Карен, остави телефона и прави каквото ти казвам!

Уитлок прекъсна връзката и веднага набра полицията, обясни накратко случая и те обещаха да изпратят патрулна кола на адреса на Карен по най-бързия начин. К. У. се облече набързо, грабна браунинга и излезе. Нощният администратор на хотелската рецепция му даде кратки, но ясни указания как да стигне до желаното място и Уитлок изтича до колата си на паркинга. Запали я и бързо пое по „Кайзерщрасе“ на юг. Гумите изсвистяха, когато зави рязко по величествената алея успоредно на река Рейн, после прекоси моста „Хойс“ и се насочи към източните квартали на града. По едно време се загуби и му се наложи да се върне на моста, откъдето пое в правилна

посока, покрай извисяващия се вдясно замък, който нощният администратор в хотела специално бе споменал като добър ориентир. Насмалко да пропусне „Хинденбургщрасе“ и едва успя да вземе завоя в последния момент. Голфът се качи на тротоара, но Уитлок бързо овладя положението и с разлюлени нерви удари спирачки зад полицейската кола с примигваща синя лампа, паркирана пред стара католическа църква.

Уитлок изскочи от колата си и тичешком прекоси разстоянието до вратата на Карен, където бе спрял от униформен полицаи. На неуверен, но разбираем немски му обясни, че е повикан от собственичката, полицаят размени няколко думи със своя колега, който се намираше в хола на жилището и Уитлок бе пуснат да влезе през осеяния с натрошени стъкла коридор.

Карен седеше на ръба на дивана в хола, увита плътно в халат и мачкайки нервно носната си кърпичка. Когато вдигна глава, Уитлок видя насиненото ѝ око. Тя се втурна към него и го прегърна бурно, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Съвзе се, отблъсна го лекичко и се усмихна срамежливо. Уитлок стисна окуражително ръката ѝ и я отведе отново на дивана. Полицаят седна до нея, поразпита я за случилото се, зададе няколко рутинни въпроси и на Уитлок. Когато специалистът по вземането на отпечатъци съобщи, че е приключил работата си по входната врата, полицаят се изправи и обеща на Карен, че до края на нощта патрулна кола ще обикаля периодично около дома ѝ. Тя изпрати полицаите и изчака колата им да потегли, после се върна в хола. Уитлок ѝ подаде компрес и тя неохотно го сложи върху окото си.

— Искаш ли кафе? — попита тихо тя.

— Аз ще направя, ти само дръж компреса.

Кухнята беше чудесна, с вградени чамови шкафове, блестящи прибори, чамова маса и удобни чамови пейки, разположени под ъгъл. Карен приседна и започна да наблюдава Уитлок как приготвя прясно кафе. Той взе две чаши, напълни ги, извади мляко от хладилника и го наля в каничка.

— Благодаря ти, че дойде толкова бързо и че повика полицията — каза Карен, когато той се настани до нея.

— Съжалявам, че не съм бил тук, за да предотвратя това — отвърна той, посочвайки окото ѝ. — А сега натискай здраво компреса.

— Неудобно е. — Тя направи гримаса.

— Разкажи ми какво точно се случи.

— Събудих се от шум, идващ отвън, станах и видях мерцедеса пред къщата. Сигурна съм, че беше същият, който се опита да ни прегази пред хотела. Зърнах сянка на площадката, трябваше да повикам полицията, знам, но изпаднах в паника и ти беше първият човек, за когото се досетих. Онзи разби стъклото на входната врата, докато говорехме по телефона...

— Знам, чух — вметна мрачно той.

— Изтичах в банята, но ключалката е много слаба, нападателят насили вратата и тя поддаде, той се нахвърли върху мен и ме удари. После дочу полицейската сирена и побягна. Добре че наблизко из квартала е имало патрулна кола, която веднага се е отзовала на обаждането ти.

— Как изглеждаше онзи човек?

— Беше с маска. Страх ме е, К. У., много ме е страх!

— Искаш ли да остана с теб тази нощ?

— Много! — каза тя и стисна ръцете му.

Той се отдръпна и уточни:

— Като пазач.

— Женен си, нали? — попита Карен.

— От шест години.

Тя се усмихна тъжно.

— Защо най-добрите мъже винаги са женени? Не е честно!

— Сигурен съм, че неженените мъже казват същото за жените.

Поне с мен беше така, преди да се запозная с бъдещата си съпруга.

— Имаш ли деца?

— Никога не сме искали. Може би някой ден ще съжаляваме...

— Нито за миг не съм съжалявала, че родих Руди. Така поне спомените ще ми останат за цял живот. — Карен се вгледа в лицето му, но Уитлок отбягваше погледа ѝ. — Жена ти е голяма късметлийка.

— Късметлийка ли? В какъв смисъл?

— Ами ето, мъжът ѝ не ѝ изневерява дори когато е толкова далеч от нея. Малцина биха пропуснали възможността да преспят с мен.

Уитлок се изненада от арогантността, прозвучала в гласа ѝ, която беше съвсем не на място, като се има предвид какво бе преживяла току-що. Карен забеляза гримасата му.

— Знам, че съм красива, това престъпление ли е? Не го казвам от суетност, просто съм искрена.

— Няма нищо лошо в това човек да вярва в себе си — тактично каза той.

— Искаш ли още кафе?

— Не, благодаря. — Уитлок се изправи. — Отивай да поспиш, а аз ще пазя тук.

— Оставам при теб — възрази тя, докато слагаше двете празни чаши в мивката.

— Не, искам да си легнеш. Ако онзи се върне, само ще пречиш. Не се притеснявай, мен няма да успее да ме изненада.

Карен го целуна леко по бузата:

— Отново ти благодаря. Ако ти потрябва нещо, аз съм на горния етаж, втората врата вляво.

— Ще се видим сутринта — отвърна усмихнато той.

— Вземай си каквото ти потрябва, в хладилника има предостатъчно храна, ако огладнееш, а барчето в хола е пълно, ще ти го покажа.

— Няма нужда, единственото, което ми трябва, е кафе. Сега върви да спиш.

Карен се прозя:

— Изведнъж се почувствах много изморена. Предполагам, че вълненията от последните часове са ме изтозили, направо съм капнала.

Уитлок изчака Карен да се качи горе, после провери всички прозорци и врати — бяха добре затворени. Върна се в кухнята и погледна успокоителните хапчета на един от рафтовете. Таблетката, която разтвори в кафето на Карен, ще ѝ осигури дълбок сън чак до сутринта. Е, като се събуди, ще има леко главоболие, но ще го отдаде на удара и на подпухналото си око.

Уитлок угаси лампите в хола и в кухнята, настани се на дивана и поседя известно време, докато очите му привикнат с тъмнината. Премести се до прозореца откъдето се виждаше улицата, седна и зачака. Ръката му стискаше силно пистолета всеки път, щом по улицата се зададеше кола, и се отпускате, след като фаровете ѝ изчезваха в далечината. Мерцедесът се върна половин час по-късно и направи три обиколки, като всеки път намаляваше скоростта пред къщата на Карен,

за да провери дали вътре има някакво раздвижване. Когато се появи за четвърти път, спря на отсрещната страна на улицата и шофьорът слезе, стиснал малък „Узи“ в ръката си с черна ръкавица.

Уитлок се прокрадна до входната врата и застана на сантиметри от счупеното стъкло. На шофьора щеше да му се наложи да протегне ръка през отвора, за да свали веригата. Уитлок чуваше стъпките му, въпреки че човекът носеше обувки с гумени подметки и долавяше движенията му с абсолютна точност, докато накрая съзря силуета му, очертан върху счупеното стъкло. Сграбчи ръката, която се провря в отвора и с всичка сила я изви върху назъбените остри парчета. Шофьорът изкрещя от болка, когато стъклата се забиха в ръката му. Уитлок бързо свали веригата и рязко разтвори вратата, така че стъклата изпопадаха от рамката и едно от тях удари шофьора на мерцедеса по слепоочието. Човекът политна, но бързо се съвзе, грабна намиращия се наблизо бамбуков стол и яростно го запрати към Уитлок. След това излезе навън, прескочи оградата и изтича към колата, а наранената му лява ръка безпомощно висеше край тялото.

Докато Уитлок стигна до взетия под наем голф, мерцедесът вече бързо се отдалечаваше. Уитлок потегли рязко и пое след черната лимузина, която се отпрати към доковете край Рейн. Мерцедесът не успя да вземе завоя за „Рампенщрасе“ и се заби в паркиран фолксваген. Уитлок спря и зачака, но шофьорът на мерцедеса даде на заден ход, докато разбитият му радиатор бълваше облаци пара и мина на косъм покрай паркираното отсреща рено. Завъртя волана и някак си успя да вземе острия завой без повече произшествия.

По всяка вероятност човекът разбра едва в последния момент, че уличката, по която сви, води право към кея, но когато натисна спирачките гумите се хлъзнаха по мократа настилка, колата се стрелна и изчезна във водата.

Уитлок спря и претича до кея, постоя няколко минути, след като мерцедесът потъна, но от шофьора нямаше и помен. Уитлок се качи отново в голфа и потегли към дома на Карен. Той тихо влезе вътре, увери се, че тя спи дълбоко, свари си пак кафе и с чаша в ръка се настани в хола.

Затвори очи и се замисли какво ли прави Кармен в Ню Йорк. Няколко минути по-късно вече спеше.

Силен тропот по вратата събуди Греъм и Колчински.

Колчински стана от леглото, погледна между пердетата, отвори вратата на купето и се озова лице в лице с помощник-кондуктора, който му се усмихна уморено.

— Добър ден, след петнайсет минути сме в Кореджио — каза служителят на италиански.

— Благодаря — отвърна Колчински и пое от него подноса с кафе и лека закуска.

Помощник-кондукторът затвори плъзгащата се врата на купето и продължи по коридора, подсвирквайки си тихо.

Греъм сънливо разтърка очи.

— Кореджио ли?

— Да, след петнайсет минути сме там — каза Колчински и му подаде чаша с кафе.

— Колко е часът? — попита Греъм.

— Четири без пет.

Греъм приседна и започна да наблюдава Колчински, който се бръснеше над мивката в ъгъла на купето — всяко докосване на бръснача до бузите и брадичката му съвпаднаше с ритмичното поклащане на влака. Греъм разгледа подробно тънкото вълнено бельо на Колчински.

— Това да не е стандартната екипировка на КГБ?

— Не, просто здрав разум — обясни Колчински, срещайки погледа му в отражението на огледалото. — Пази топло и е идеално за такава време.

Греъм се протегна и стана, облече анцуг и вълнени чорапи, скочи леко на пода и без никакви усилия направи трийсет лицеви опори на едната ръка, после още толкова на другата. Продължи с петдесет коремни преси и приключи с двайсет нормални лицеви опори, преди да се измие.

— А на теб това да не ти е всекидневната физическа програма? — попита Колчински.

— Част от всекидневната програма, нямам време за цялата.

Пет минути по-късно двамата бяха облечени подходящо за очакваните ниски температури при слизането им в Кореджио.

— Сабрина помоли да я събудим преди тръгване и мисля, че е по-добре ти да го направиш.

Греъм сви рамене и отвори вратата към съседното купе. Сабрина спеше свита на кълбо, дясната ѝ ръка се бе отпуснала и докосваше мокета на пода, одеялото бе смъкнато до кръста ѝ, а лицето ѝ имаше спокойно изражение, въпреки че очевидно не ѝ беше никак удобно. Греъм понечи да я събуди, но изведнъж промени намерението си и само издърпа внимателно одеялото, за да покрие раменете ѝ. Помисли да прибере ръката ѝ под завивката, но се отказа, защото имаше опасност да я събуди.

Колчински се отмести от вратата, за да пусне Греъм обратно в общото им купе и тихо затвори междинната врата.

— Я гледай ти, значи циничният Майкъл Греъм имал и друга, по-мека страна!

— Какво? — рязко отвърна Греъм. — Защо да я будим сега? Тя не участва в тази част на операцията и е по-добре да се наспи, без друго е имала тежки мигове. Влакът забавя ход, сигурно вече приближаваме Кореджио.

Двамата стигнаха до края на коридора точно когато влакът спря на слабо осветена гара. Перонът беше пуст. Единствените пътници, които слязоха от влака, бяха Колчински, Греъм и жена на средна възраст, водеща подсмърчащо дете. Греъм вдигна двата си черни сака и последва Колчински към празната гарова чакалня.

— Ще се обадя в Цюрих и ще поискам да изпратят хеликоптер колкото се може по-бързо — каза Колчински.

Греъм седна на най-близката пейка в чакалнята и се загледа след тръгналия към редицата телефонни автомати на отсрещната стена Колчински. Откъм улицата в чакалнята влезе проститутка, която веднага се насочи към Греъм. Тя беше на не повече от петнайсет години, приятното ѝ детинско лице бе покрито с твърде много грим, а сочната ѝ фигура се подчертаваше от прилепнало кожено яке и минипола.

Момичето вдигна единия си крак, подпря го на пейката и попита:

— Как си, сладурче? — измърка прелъстително цял куп нежности на италиански и прокара пръст по устните му.

Греъм бутна рязко ръката ѝ и се втренчи в очите ѝ:

— Не ме интересува, изчезвай!

Момичето не знаеше английски, но по тона му разбра, че трябва да се махне, затова забърза към изхода и излезе отново на улицата.

— Каква беше тази, проститутка ли? — попита Колчински, който се върна от телефона.

— Да, бебе професионалист — отвърна небрежно Греъм.

— Бебе професионалист? — Колчински направи гримаса.

— Или казано другояче, капан за глупаци. Непълнолетна проститутка. — Греъм посочи с ръка телефоните. — Успя ли да се свържеш с Цюрих?

Колчински запали цигара и кимна:

— Имаме късмет, един от нашите хеликоптери е в Милано. До час ще бъде тук.

— Къде ще го чакаме?

— От Цюрих казаха, че ще изпратят кола на мястото за кацане, с която пилотът ще дойде да ни вземе оттук.

Греъм погледна към проститутката, която се разхождаше напред-назад по улицата.

— Като видя уличница, разбирам, че би трябвало повече да уважавам Сабрина.

— Мисля, че действително я уважаваш, само че не искаш да си признаеш. Истинското ти отношение към нея пролича преди малко във влака, когато реши да не я будиш.

— Просто я завих, защото точно сега не ни трябва болни от пневмония. Вдигаш много шум за нищо, Сергей.

— Така ли? Тя има много високо мнение за теб, знаеш ли?

Греъм се взря в пода.

— Много сме различни двамата с нея... Тя е олицетворение на преуспяващото, разглежено богаташко момиче. Робува на модата, живее в най-изисканата част на града, храни се в луксозни ресторанти и кара спортен мерцедес, купен от богатия ѝ татко. Точно там е работата, нейното татенце прави всичко за нея — купува ѝ апартамент, натиска генералния секретар, за да я назначи където си е наумила...

— Не е вярно! — прекъсна го остро Колчински. — Тя е тук благодарение на високите си постижения и ти го знаеш много добре. Виждал си я как стреля — тя е направо несравнима. Всички оперативни работници ти завиждаха, когато шефът изпрати тъкмо теб

да замениш Жак Рюс. Даваха мило и драго да бъдат в един екип със Сабрина.

Греъм се изправи.

— В онзи ъгъл отсреща има игрален автомат, ще отида да убия времето.

Четиридесет минути по-късно пристигна пилотът на хеликоптера и Колчински го запозна с Греъм, който все още играеше на автомата.

— Готов ли си?

— Да, можем да тръгваме — отвърна Греъм, привършвайки седмата си гратисна игра.

Излязоха от гарата и се качиха на взетото под наем пежо. Пропътуваха краткото разстояние до импровизираната площадка за кацане, разположена сред равно заснежено поле в края на градчето. Греъм грабна двата си сака и тръгна към хеликоптера, а Колчински поговори с пилота през смъкнатия прозорец на колата и се приближи до чакащия Греъм.

— Защо пилотът не загрява хеликоптера? — попита той.

— Защото ще го управлявам аз — отвърна кратко Колчински.

— Ти ли? — изненада се Греъм. — От кога пилотираш хеликоптери?

— Имам разрешително отпреди двацет години.

Греъм си пое дълбоко дъх и се качи до Колчински.

— В безопасност си, уверявам те.

— Не се съмнявам. — Греъм постави предпазния колан. — Просто не знаех, че можеш да караш тези машини. Предполагам, че са те научили в КГБ?

— Напротив, научих се да карам хеликоптер, когато бях военен аташе в Стокхолм. Тогава скучаех и нямаше какво друго да правя.

Пилотът освети с фаровете хеликоптера, отвърна на поздрава на Колчински, обърна колата и се отдалечи по пътя.

— След колко време ще настигнем влака? — попита Греъм, докато излитаха.

— Седнал си върху картата.

Греъм измъкна картата, разгърна я на коленете си и проследи с пръст черната пунктирана линия, която показваше пътя на влака.

— Ако не ме лъже паметта, трябваше да пристигне в Модена в 4:45 ч., а сега е 5:17 ч. Какъв е престоят в Модена?

— Петнайсет минути.

— Значи сега трябва да е някъде около Каstellфранко.

— С малко изпреварваме разписанието, което значи, че ще настигнем влака преди Андзола Д'Емилия.

— Знаел си го от самото начало, защо тогава не ми каза, когато те попитах?

— Изпитвам те — усмихна се Колчински.

Греъм сгъна картата и я прибра зад седалката. После свали ръчния си часовник и го запремята в ръцете си.

— Кари ми го подари за трийсет и петия ми рожден ден. Отидохме на театър, тя беше запазила местата пет месеца предварително, дори ме накара да облека смокинг.

— Ти в смокинг? Не мога да си представя!

— И аз не можех, но Кари бе решила на всяка цена да направи вечерта паметна. Гледахме една нащумяла постановка на Бродуей, след което отидохме в „Крайст Села“, където ядох най-хубавата пържола в живота си. Свършихме с пиене на ирландско кафе във „Фат Тюздей“ в три часа сутринта. Тя плати абсолютно всичко, един господ знае колко ѝ е струвало, но не ми позволи да докосна портфейла си. Постоянно повтаряше, че тази вечер, тази нощ, е нейният подарък за мен. Това беше последното ни излизане заедно. Десет дни по-късно ме изпратиха в Либия.

— Моята Таня много обичаше театър, ходехме поне веднъж месечно. Не съм стъпвал в театър от седем години, откакто тя почина. Без нея няма да е същото...

— Разбирам какво имаш предвид — каза Греъм и сложи часовника на ръката си.

Колчински провери скоростомера и отчете времето.

— След две-три минути трябва да сме над влака.

Греъм закопча догоре якето и си сложи ръкавици.

— Да не забравиш маската — подсети го Колчински.

— Няма, в чантата ми е.

— Майкъл, не трябваше...

— Знам, че е дяволски опасно, но нали се разбрахме, че е необходимо заради успеха на операцията. Не се притеснявай, ще се оправя. Шефът все повтаря, че инстинктивно съм се бил хвърлял право срещу предизвикателствата, ето че е време да затвърдя реномето си.

— То си е непоклатимо.

— Изглеждаш по-нервен и от мен, Сергей. Божичко, трябва само да държиш в равновесие тази сребриста птица, а аз съм човекът, който трябва да се спусне в тъмнината върху движещия се влак.

Колчински безмълвно му подаде миниатюрно приспособление, състоящо се от слушалки и микрофон, съединени с тънък кабел. Греъм го намести на главата си и си сложи маската.

— Влакът е под нас, на около 90 метра — каза Колчински по микрофона.

Греъм отвори вратата и кабината се изпълни с леден въздух. Той изхвърли навън въжената стълба, която бе здраво прикрепена към пода на кабината, хвана се за специалната дръжка до вратата и се подаде навън внимателно, опитвайки се да види влака. Едва успя да различи очертанията му, осветени от слабите светлини на хеликоптера.

— Ще ми трябва повече светлина — каза той.

— Погледни в черната кутия отзад, там трябва да има халогенна лампа.

Греъм отвори кутията и намери това, което търсеше — лампа с формата на диск, прикрепена към метална лента за главата, която можеше да се стяга и разпуска по желание. Той я сложи на главата си и намести диска така, че да бъде точно по средата на челото му.

— Готов съм — каза Греъм и се приближи до отворената врата.

След кратко мълчане Колчински се обади:

— Височината е подходяща. Излизай!

Греъм се извърна с гръб към отворената врата, хвана се здраво за въжената стълба и излезе полека на режещия студ под открито небе. Нямахме вятър, но стълбата се люлееше силно поради въртенето на витлата над него.

— Как е? — попита Колчински.

— Витлата причиняват малък ураган, не можеш ли да ги спреш?

В отговор дочу смеха на Колчински в слушалките.

Всяка крачка беше част от прецизно планирана маневра — внимателно стъпване на стълбата, търсене на опора, спиране за миг и отново следващото движение. В действията му имаше напрегната предпазливост, но не и страх, защото Греъм отдавна беше осъзнал, че страхът е възможно най-отрицателната човешка черта. Със страха идваха съмненията, глупостта и несигурността, а дори едно от тези

неща можеше да предизвика смъртта. Наблюдавал беше как става това, и то многократно, по бойните полета на Виетнам, където научи толкова много за другите и за самия себе си. Греъм смяташе, че единственият начин да бъде превъзмогнат страха е да се уповаваш напълно на собствените си сили. Той бе използвал този принцип при обучението на племето мео в Тайланд, където го изпратиха след раняването му във Виетнам. Някои негови противници го обвиняваха, че упражнявал психически тормоз върху бойците си, че излагал живота им на опасност, особено след като установиха, че използва истински мунции по време на учения. Отговорът му беше кратък — единственият начин да преодолееш страха е да го погледнеш право в очите и да имаш вяра в себе си. Изнесените след войната статистики показаха, че през двегодишния период под негово ръководство войниците му не само бяха претърпели най-малки загуби, но и бяха спечелили най-много отличия за проявена храброст в сравнение с всички останали батальони. Греъм съжеляваше искрено, че тези данни не бяха публикувани по-рано. Когато станаха известни, повечето критици на методите му вече бяха мъртви — жертви на синдрома на страха, който той се мъчеше да им обясни.

Греъм достигна средата на силно люлеещата се стълба. Виждаше няколко мъждукащи светлинки из вагоните, но началото на композицията беше скрито в мъгла, а на далечния хоризонт вече проблясваха първите слънчеви лъчи. Кари винаги твърдеше, че няма нищо по-красиво от изгрева на слънцето над величествения силует на Ню Йорк, но Майк не беше съгласен с нея. Красотата за него се криеше в идеалната парабола, описана от майсторски подадена топка в бейзбола или в безупречния пас за тъчдаун при американския футбол. Той пропъди тези мисли и съсредоточено погледна под себе си. Влакът беше на броени метри под него и той вече предвкусваше как ще се приземи на покрива му и как ще се справи с катинара на товарния вагон.

— Майкъл, нещо се появи на радара точно пред нас.

Колчински включи за миг мощния прожектор на хеликоптера, с който освети целия влак, и двамата видяха каменния мост, към който приближаваха с шеметна бързина.

— Издигни ме! — изкрещя Греъм в микрофона.

— Слизам още по-ниско — съобщи Колчински и хеликоптерът се гмурна рязко към покрива на най-близкия товарен вагон.

— Прекалено опасно е... — поде Греъм, но в този миг усети как подметките му докосват покрива.

Хеликоптерът се наклони на една страна, стълбата, на чиито край висеше Греъм, се полюшна и се отдалечи от влака, но Колчински направи нова маневра и този път Греъм успя да се спусне тежко върху покрива.

Колчински веднага набра височина, опитвайки се да избегне сблъсък с моста, но не можа да се отклони достатъчно, така че дясната страна на хеликоптера се блъсна в солидното съоръжение. Градушка от камъни се изсипа върху релсите, Колчински успя да овладее хеликоптера, засегнат от мощния удар, но един от двигателите започна да издава стържещи звуци и секунди по-късно забълва облаци черен дим.

Греъм се стовари тежко върху рамото си и се вкопчи инстинктивно в ръба на покрива. Това му спаси живота, защото ако се бе претърколил долу, щеше да падне право върху стоманената подпора, придържаща арката на моста. Той полежа върху покрива леко замаян, с лице сгърчено от пулсиращата болка и лявото рамо.

— Майкъл, Майкъл!

Греъм присви очи, долавяйки мощния глас на Колчински, който сякаш пронизваше мозъка му.

— Майкъл!

— Стига си викал! — кресна Греъм.

— Добре ли си? — загрижено попита Колчински.

— Жив съм, само че лявото рамо адски ме боли.

— Откажи се!

— Я си гледай работата! — отсече Греъм.

— Какви шансове имаш срещу Милхан с това ранено рамо?

— Няма значение, просто ще застрелям този кучи син. Влизам.

— Някой ден страшно ще изненадаш всички, като изпълниш дадената ти заповед.

— Хич не се надявай — отвърна Греъм. — Какво се случи с теб? Чух удар, когато бях под моста.

— Блъснах се, наложи се да кацна на някаква поляна, защото двигателят се повреди.

— А ти как си?

— Дребна работа. Слушай, ако рамото ти е зле, още не е късно да се откажеш...

Греъм не изслуша по-нататъшните препоръки на Колчински, свали слушалките и ги захвърли. После осъзна, че е обгърнат от непрогледен мрак и включи халогенната лампа. Тя обаче не светна. Ако беше повредена, трябваше да изчака до утрото, за да атакува товарния вагон. Почука няколко пъти по лампата и тя най-после светна. Остра болка прониза лявата му ръка и той инстинктивно притисна лакът до тялото си, за да облекчи напрежението. Изчака малко, примъкна се до самия ръб на покрива и се хвана за металната стълба, която се спускаше встрани на вагона. Въпреки нетърпимата болка в рамото той успя да се добере до катинара и да прикрепи към него миниатюрното взривно устройство, след което се върна на покрива. Там свали от колана си детонатор с размерите на кибритена кутийка, издърпа антената и намери честотата на магнитния приемник, залепен за катинара. Чу се лек звук от експлозия и катинарът издрънча. Греъм тъкмо посягаше за беретата си, когато от стълбата се протегнаха две огромни ръце и в следващия миг над ръба на покрива надзърна обезобразеното лице на Милхан.

Милхан сграбчи ръката на Греъм, изви я рязко надолу и куршумът отиде нахалост. Беретата падна и се плъзна бавно към ръба на покрива, Греъм се приведе, за да избегне жестокия удар на нападателя си и се опита да достигне оръжието си. Влакът обаче се разтресе и пистолетът се отдалечи още повече, докато накрая падна от покрива. Греъм изруга и се извърна с лице срещу Милхан. Рамото му туптеше от силната болка, лявата му ръка висеше безпомощно отстрани. Този факт разпали още повече отчаяната му ярост и той с всичка сила изрита Милхан в лицето. Милхан само докосна кървящата си уста и се усмихна зловещо. Греъм се засили за втори удар, но този път Милхан сграбчи ботуша му и с лекота го издърпа към себе си.

Греъм предусети удара, който щеше да му бъде нанесен, но лявата му ръка отказа да му служи, когато се опита да я вдигне и да се защити. След това всичко потъна в мрак.

Някой почука енергично на вратата и изтръгна Сабрина от дълбокия ѝ сън.

— Да? — попита тя и потърси беретата си под възглавницата.

— Добро утро, желаете ли кафе? — попита отвън помощник-кондукторът.

— Не, благодаря — отговори тя, погледна голата си китка и се сети, че часовникът ѝ беше конфискуван във Фрибург. — Колко е часът?

— Осем и петнайсет.

— Господи! — възкликна тихо тя. — Благодаря ви. — Измъкна се от леглото и отвори междинната врата.

Съседното купе беше празно.

— Е, благодаря ви, че ме събудихте, момчета — каза ядосано Сабрина.

Тя се изми набързо и по навик мушна пистолета в джоба си. Отправи се към вагон-ресторанта, влезе и се огледа. За неин късмет Вернер, Хендрик и Кайл вече бяха там и съдейки по препълнените им чинии Сабрина реши, че те ще закусват още доста време. Предлагаше се идеалната възможност да претърси купетата им, преди всичко това на Вернер, защото според нея той беше слабото звено в групата, въпреки че в момента я ръководеше. Кайл и Хендрик бяха закоравели престъпници, докато Вернер беше преди всичко бизнесмен. Сабрина беше убедена, че ако има някакви улики, ще ги намери именно в неговия багаж. Тя отскочи до своето купе, за да вземе връзката с ключове, които Колчински бе намерил у мъртвия кондуктор.

Инстинктът ѝ не я беше излъгал — и двете купета бяха заключени. Сабрина знаеше, че има малко време, затова реши най-напред да провери купето на Вернер. Коридорът беше пуст. Тя отключи вратата, бързо влезе вътре и се огледа. На багажната мрежа имаше малка бежова чанта и дипломатическо куфарче, подпряно до стената. Сабрина стъпи на седалката и притегли куфарчето към себе си. Знаеше, че вероятността да открие комбинацията на ключалката е твърде малка, дори ако я търси цял ден, но не обичаше да се отказва току-така и за всеки случай изпробва механизма за затваряне. Ключалката се отвори веднага с леко щракване. Изненадата ѝ бързо прерасна в съмнение — дори най-безобидният бизнесмен би използвал някаква комбинация, преди да остави куфарчето си без надзор.

Трябваше да е някакъв капан. Сабрина извади пила от джоба си и започна да търси жици по рамката на куфарчето. Нямаше. Огледа се за подходящ предмет, с който да отвори капака, но не намери нищо друго, освен един стар вестник, който нави на руло и го подпъхна под капака.

Нищо не се случи. Тя пое дълбоко дъх, захвърли вестника и отвори куфарчето. Вътре имаше само сребриста кутия и миниатюрно табло за управление. Сабрина посегна към кутията и в същия миг чу, че в ключалката на вратата се пъха ключ. Тя скочи на пода и насочи пистолета си към вратата, която се отвори и на прага се появи Вернер. Той замръзна на място, губейки за момент самообладание при вида на въоръжената монахиня, но бързо се съвзе, усмихна се и прекрачи навътре в купето с вдигнати високо ръце. Последва го Кайл, който обаче не вдигна ръце.

— Затвори вратата и я заключи! — заповяда Сабрина.

— Прави каквото ти казва — обърна се Вернер към Кайл, без да сваля поглед от насочената в гърдите му берета.

Кайл се подчини. Сабрина погледна към съединителната врата.

— Ако Хендрик се опита да нахълта през нея, ти ще си първият, който ще умре.

— Не се безпокой, мила моя — отвърна Вернер, — той няма да влезе тук, но ти сигурно би искала да знаеш какво прави там, нали? — Вернер посочи вратата, леко сваляйки едната си ръка.

— Не мърдай!

— Разбира се, разбира се, само предполагам, че искаш да видиш партньора си. Хендрик има заповед да убие Греъм, ако не му се обадим до две минути след влизането ни в купето. — Вернер погледна часовника си. — Първата минута вече изтича. Може да си мислиш, че блъфирам, но ако се окажа прав, смъртта на Греъм ще ти тежи на съвестта, докато си жива.

— Отвори вратата — каза тя на Кайл, без да сваля очи от Вернер.

Кайл дръпна резето и почука четири пъти на междинната врата. От другата страна завъртяха ключа в бравата и Кайл отвори.

Греъм беше изгубил съзнание, но въпреки това лежеше здраво завързан на една от седалките, а пред него стоеше Хендрик, насочил дулото на пушката си право в гърдите му.

— Какво сте му направили? — попита загрижено Сабрина.

— Просто е приспан, това е всичко — отвърна Вернер. — Беше доста буен дори след като му сложихме белезниците. Имаш трийсет секунди, за да хвърлиш пистолета. Хендрик е изключително точен, особено когато трябва да убие спящ човек.

Иронично присвитите очи на Хендрик бяха пълни с предизвикателство, устните му се разкривиха в зловеща усмивка.

Непоколебимостта ѝ се разклати — ако предадеше оръжието си, щеше да наруши основните принципи на ЮНАКО, подчинявайки се на исканията на престъпни типове. Греъм бе пожертвал навремето семейството си, за да предотврати вълна от терористични бомбени експлозии. Сабрина знаеше съвсем точно какво би поискал той от нея в този момент — да пръсне черепа на Хендрик. Щеше да го направи лесно, но на каква цена, ако онзи убие спящия Греъм? Вернер беше прав, когато каза, че подобно решение ще ѝ тежи до края на живота.

— Двайсет секунди.

Сабрина отстрани Вернер и вдигна пистолета си до слепоочието на Хендрик, в отговор той залепи дулото на пушката си до гърдите на Греъм.

Кайл пристъпи към нея с намерение да ѝ отнеме оръжието.

— Не я пипай! — изсъска Хендрик. — Ще го направим както аз искам.

Кайл се отдръпна.

Сабрина погледна Греъм, чиято глава бе отпусната безжизнено настрани и стисна с все сила пистолета.

— Десет секунди.

Тя преглътна нервно, вперила очи в лицето на Хендрик.

— Седем секунди.

Сабрина докосна спусъка, готова за стрелба, а в отговор Хендрик се усмихна тънко.

— Четири секунди. Три, две, една.

Тя пусна беретата на пода.

Хендрик прокара дулото на пушката си по гърдния кош на Греъм и го притисна в стомаха му.

— Предадох се, какво още искаш? — попита Сабрина.

— Вярно е — отговори Хендрик и натисна спусъка.

Чу се изщракване. Пушката не беше заредена.

— Толкова много неща научаваме за човешкия характер благодарение на блъфовете, пък и така състезанието става малко по-интересно.

— Ти постави на карта... — опита се да възрази Вернер.

— Нищо не съм поставил на карта — срязва го Хендрик. — Знаех си, че няма да посмее да стреля. Има някаква трогателна лоялност между тези специални агенти, особено ако са близки партньори.

— Да я завържа ли? — попита Кайл.

— Първо ѝ вземи пистолета — отвърна Хендрик.

Сабрина избра момента много точно, за да изрита Кайл в слабините, когато той подаваше пистолета на Хендрик. Надяваше се да се възползва от мига на изненада и рязко се извърна към Хендрик, но той вече бе насочил пистолет към нея.

— Всичко е въпрос на бързина. Ще успееш ли да докопаш оръжието си, преди да съм натиснал спусъка на моето?

— Ако изобщо е заредено — отвърна тя.

— Започваш да схващаш, но смееш ли да провериш дали блъфирам?

Сабрина отстъпи назад, а Кайл, с разкривено от болка лице, грубо изви ръцете ѝ зад гърба и я блъсна на седалката до Греъм.

— Как разбра, че съм в купето? — попита тя.

Вернер разгърна сакото си и ѝ показа миниатюрния приемник, закачен на колана му.

— Сигнализира веднага щом някой отвори куфарчето.

— Значи нарочно си го оставил отворено?

— Това беше примамката, макар че бях доста изненадан, когато те видях толкова скоро след арестуването ти. Предполагах, че ще пратят друг агент на твое място, но явно съм подценил силата на ЮНАКО да убеждава.

В очите ѝ се изписа изненада.

— О, да, знаем за кого работите — триумфално каза Вернер. — Доста време ни трябваше, за да го установим, защото ЮНАКО не излага делата си на показ пред широката публика.

— Защо ти е всичко това, Шефан? — попита Сабрина. — Имаш пари, ползваш се с уважението на хората, собственик си на един от най-преуспяващите концерни в Европа. Ами какво ще кажеш за всичките онези гладуващи деца, които разчитат на благотворителната

ти фондация? Помня документалния филм, който Ен Би Си направи за теб миналата година. Малките африканчета те гледаха с възторг, сякаш си някакъв Месия, пратен да им вдъхне надежда в бъдещето. Гордеех се, че те познавам. Да не би всичко това да е било само димна завеса, идеалното прикритие? Кой би предположил, че един от най-големите филантропи в света е търговец на оръжие?

— Търговец на оръжие? За такъв ли ме смята ЮНАКО? — Лицето на Вернер придоби сериозно изражение. — Фондацията първоначално наистина служеше за прикритие, но сега вече се е превърнала в идея фикс за мен. Благодарение на нея чувствам, че върша нещо добро и полезно, докато съм все още тук, на Запад.

— Много дрънкаш — срязва го Хендрик.

Вернер сви рамене и замълча.

Сабрина погледна Хендрик, после Вернер.

— Вие сте от КГБ, нали? — попита тя.

— Правилно. — Вернер потупа куфарчето. — Надявах се, че няма да ми се наложи да прибягвам до това нещо, но ти не ми остави друг избор. Знаеш какво има в куфарчето, но не знаеш какво съдържа металната кутия. Нека да ти покажа.

Той натисна четири бутона и на малкия екран се появиха цифрите 1-9-6-7. Кутията се отвори. Вътре имаше преподавател с големина на запалка, закачен на златна верижка. Вернер облегна куфарчето настрана и се приведе напред с преподавателя в ръка.

— Нямам намерение да се съмнявам в твоята интелигентност, затова ще говоря без заобикалки. Във вагона има шест метални контейнера, както сигурно вече сте се досетили. Те приличат на бирени контейнери, но в пет от тях има плутоний, а в шестия — взривно устройство. Не мога да ти кажа колко е мощно, защото и аз самият не знам. Всичките контейнери са с еднакво тегло, така че никой от нас не знае в кой точно е експлозивът. Той е вакуумиран, така че е в пълна безопасност, стига контейнерът да е запечатан. Дори и най-малкото възможно количество въздух би предизвикало мощна детонация. — Вернер повдигна капачето на преподавателя и посочи малък червен бутон. — Това е друг начин да се задейства взривното устройство. Натискаш бутончето и... — той вдигна ръце, — получава се ядрена експлозия, която може да съперничи на бомбата над

Нагасаки, само че този път в центъра на Европа. Резултатите ще са катастрофални за поколения напред.

Тя го погледна ужасено:

— И ти имаш дързостта да твърдиш, че вършиш нещо добро и полезно?

В погледа му имаше искрено страдание.

— Наистина ли вярваш, че искам да натисна бутона, знаейки много добре какви ще бъдат последствията? Наистина ли вярваш? Ние не бихме спечелили нищо, ако унищожим плутония, като се имат предвид огромните усилия, положени, за да се сдобием с него. Ние искаме да предотвратим катастрофата толкова, колкото и вие. В крайна сметка никой няма да оцелее след нея.

— Е, и какво е цената?

— Искаме само да ни се осигури свободен път до крайната цел.

— И на мен се възлага да предам това искане?

— Това е молба.

— И ако я отхвърлят ти си готов да пожертваш всичко, така ли?

— Не виждам друга алтернатива. — Вернер затвори капачето, надяна верижката на шията си и скри предавателя под ризата си. — Спринцовката!

Хендрик я донесе от съседното купе и я подаде на Вернер, който нави нагоре ръкава на Сабрина, намери изпъкнала вена в сгъвката на ръката и внимателно забодде иглата. После свали монашеското покривало от главата ѝ и разпиля русата коса по раменете ѝ.

— Каква ангелска красота! — каза замислено Вернер и сложи ръка на бузата ѝ.

Тя рязко отдръпна главата си.

— Сбогом, мила моя Сабрина!

— До следващия път — отвърна тя и усети, че езикът ѝ вече започва да надебелява.

— Ти оставаш при тях двамата — нареди Хендрик на Кайл.

Сабрина разтърси глава, опитвайки се отчаяно да превъзмогне замайването, но клепачите ѝ натежаха като че ли бяха от олово. Купето започна да се върти, превръщайки се в калейдоскоп от размазани цветове, после Сабрина се свлече до Греъм и загуби съзнание.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Уитлок можеше да определи настроението си с една дума — униние. Какво беше постигнал през трите дни, прекарани в Майнц? Прикритието му бе унищожено още в самото начало от една красива жена, която случайно беше излизала с известен журналист от „Ню Йорк Таймс“, пишец за шоубизнеса. Насмалко не го бе премазал мерцедес, чиито шофьор впоследствие се беше удавил, или поне така смяташе Уитлок. Макар че беше склонен да се съгласи с Карен, че Лейциг има пръст в отклоняването на радиоактивни материали, нямаше и пращинка доказателства срещу него. Трябваше да открие нещо, и то бързо, но как?

Денят започна лошо! Беше се успал и се събуди едва в девет и половина, а докато потегляше с голфа, заваля дъжд, който бързо премина в порой. Уитлок се отби за малко в хотела, за да се преоблече, и пое по стария път за Франкфурт, препоръчан му от Карен предишния ден. Движението беше слабо, защото повечето шофьори предпочитаха широките платна на магистралата.

Той спря колата пред будката на охраната и свали съвсем малко прозореца, за да подаде пропуска, който Карен му бе уредила в първия ден на пристигането му в завода. Един от пазачите облече дъждобран, нахлупи фуражка и преборвайки се с шибациите дъждовни струи, се приближи до колата.

— Добро утро. Уитлок от „Ню Йорк Таймс“ — представи се К. У. Пазачът опипа картончето, облечено в предпазна пластмасова обвивка и каза:

— Имаме заповед да не ви допускаме.

— Кой е отменил пропуска ми? — попита гневно Уитлок.

— Доктор Лейциг.

— Защо?

— Нямам никаква представа. Може да му се обадите, като се приберете вкъщи.

— Искам да говоря веднага с него!

— Пропускът ви е обявен за невалиден, нищо не може да се направи. Нямате право да влизате без разрешение в обекта, който е държавна собственост.

Уитлок захвърли пропуска си в колата и раздражено поклати глава. Лейциг го бе надиграл. Той несъмнено щеше да изтъкне съвсем основателна причина, в случай че Уитлок се опиташе да оспори заповедта за отмяна на пропуска му, с което блокираше разследването в завода.

Пазачът почука по стъклото:

— Казах ви вече, нямате право да стоите тук.

Уитлок разбираше, че е безсмислено да спори. Трябваше му време, за да обмисли стратегията си, а времето не беше на негова страна. Той обърна колата пред бариерата на портала и потегли обратно.

Пазачът откачи радиостанцията от колана си, включи я и тихо каза:

— Вече е на път.

Уитлок се върна на старото шосе Майнц-Франкфурт — дори дупките по пътя бяха за предпочитане пред дългите върволици по магистралата. Той включи радиото и намери станция с музика. Свиреха някаква безлична естрадна песен, но все пак беше по-добре от скучните дискусии на селскостопански или политически теми на немски език. Петнайсетгодишната му племенница Роузи можеше и да я хареса.

Той все още страдаше по музиката на 60-те години, когато певците, за разлика от днешните, имаха характерни, приятни гласове, а съпровождащите ги оркестри не се надсвирваха с тях, за да видят кой може да гърми по-силно. Роузи постоянно му напомняше: „Колкото повече остарява човек, толкова по-трудно му е да върви в крак с динамичните промени в обществото“. Тя притежаваше изключителната способност да го накара да се почувства двойно по-стар, отколкото беше в действителност.

Уитлок се сепна рязко, когато в огледалото за обратно виждане ослепително проблеснаха два фара, приближаващи все повече и повече. Уитлок промърмори нещо за безпардонната наглост, която демонстрираха някои шофьори, и даде сигнал на задната кола, че може да го задмине. Фаровете ѝ го заслепяваха и Уитлок бе принуден да

извърти огледалото, за да избегне силната светлина. Той отвори прозореца и енергично размаха ръка, отново подканяйки шофьора на задната кола да го изпревари. Дори му даде път, като се изтегли плътно, дори опасно плътно встрани, за да има онзи пълна видимост. В отражението на фаровете успя да зърне бегло червена предница. Колата отзад беше марка „Рейндж роувър“, тя се изравни с голфа, но Уитлок не можа да види шофьора.

— Минавайте, минавайте — провикна се той и с ръка даде знак на човека зад волана на роувъра да продължи напред.

Роувърът сви рязко и удари странично колата на Уитлок.

— Проклет маниак! — извика Уитлок и яростно завъртя волана, за да не излети от пътя.

Роувърът повтори маневрата и отново блъсна голфа отстрани, а Уитлок инстинктивно натисна спирачките, осъзнавайки, че всеки момент може да изгуби контрол и да полети надолу по склона. Роувърът бе несравнимо по-мощен и избутването на голфа от шосето беше само въпрос на време. Задните колела на голфа рязко поднесоха, избягвайки на косъм бордюра и колата застана безпомощно по средата на пътя. Роувърът спря, после направи пълен обратен завой и се обърна с предницата към блокирания голф.

Уитлок протегна ръка, отвори жабката и потърси браунинга си. В момента, в който стисна дръжката му, роувърът нанесе на голфа мощен челен удар, разбивайки десния преден фар. Разхвърчаха се парченца от стъкло, голфът политна, завъртя се обратно и от резкия удар Уитлок блъсна главата си във волана. Изправи се с мъка, ушите му бучаха, опипа удареното място над веждата си и усети как кръвта се стича по пръстите му.

Роувърът се върна назад, готов да удари отново. Голфът стоеше неподвижно на около метър от края на пътя и всеки следващ удар със сигурност щеше да го отпрати надолу по склона. Уитлок направи безуспешен опит да включи двигателя, после посегна към браунинга, който бе отхвъркнал на съседната седалка. Роувърът отново потегли, насочвайки се към предната врата на голфа, възнамерявайки да го удари под нужния ъгъл, така че колата да се преобърне и да се затъркаля по склона.

Уитлок изчака роувъра да приближи на пет-шест метра, стисна браунинга с две ръце и го насочи през прозореца. Избра въображаема

точка в центъра на затъмненото предно стъкло и стреля два пъти. Двата куршума се забиха в стъклото на няколко сантиметра един от друг и облаци влакнообразни частици се разлетяха около кръглите дупчици. Роувърът зави рязко и насмалко не закачи голфа, а шофьорът му изглежда се отказа от нови атаки, продължи по шосето и изчезна зад първия завой.

В този миг Уитлок видя мотоциклета, спрял малко по-нагоре на пътя. Беше черен „Сузуки“, хиляда кубика. Мотоциклетистът, целият в бели кожени дрехи, запали мотора, даде газ и прелетя покрай голфа.

Уитлок успя да запали двигателя и потегли, обмисляйки внимателно случая с роувъра. Не беше ли го виждал някъде? Дали Карен не му беше споменавала за него? Колкото повече мислеше, толкова повече се изпълваше с убеждението, че някой му беше говорил за този джип, макар и между другото. Предишния ден беше разговарял в завода с десетина работници, но не можеше да свърже нито един от тях с роувъра. Щракна с пръсти.

— Лейциг — изрече той на висок глас.

Разбира се, Лейциг имаше рейндж роувър, с който ходеше за риба.

Хиляди мисли се блъскаха в главата на Уитлок, докато търсеше уличен телефон. Подозренията му към Лейциг се засилиха, след като позвъни в завода, откъдето му казаха, че Лейциг ще бъде на работа в следобедната смяна. Откри домашния му адрес в телефонния указател в кабината и забърза към съсипания голф. По-късно щеше да прецени щетите и да уреди въпроса с фирмата за коли под наем „Херц“ с помощта на кредитната си карта, а ЮНАКО щеше да възстанови разходите след завръщането му в Ню Йорк. Е, Колчински със сигурност нямаше да бъде доволен.

Лейциг живееше в занемарена двуетажна къща на „Квинтинщрасе“ с изглед към стария университет на източния бряг на Рейн. Уитлок паркира колата в дъното на улицата, сложи пистолета в джоба си и притича под дъжда до гаража, прилепен до къщата. Той погледна през счупеното прозорче, отмятайки леко парчето зебло, което служеше за завеса, и видя вътре червения роувър. Макар че Уитлок не можеше да види предното стъкло с двете дупки от

куршумите, вече имаше достатъчно доказателства, за да притисне Лейциг.

Уитлок се прехвърли над дървена ограда зад гаража и пъргаво скочи в обраслия с храсталаци заден двор. В дясно от него имаше веранда, която водеше към кухнята и Уитлок тръгна натам през калта и мократа трева. Когато се качи на верандата, вратата на кухнята неочаквано се отвори и пред него застана едра немска овчарка. За радост на Уитлок, вместо да се нахвърли срещу него, кучето само помахна с опашка и се върна обратно в кухнята. Уитлок въздъхна облекчено и безшумно отвори съседната врата.

Лейциг седеше край малък радиатор с гръб към вратата. Уитлок спря и огледа с почуда стаята, превърната в нещо като храм в памет на една жена, покрит с нейни снимки от млади години до зряла възраст. Десетки увеличени фотографии, всяка грижовно поставена в рамка, можеха да се видят по стените, на декоративната камина и върху шкафа. Гневът, който се бе насъбрал в Уитлок, се стопи и гласът му прозвуча сподадено, когато най-сетне продума:

— Доктор Лейциг!

Лейциг скочи и се извърна към него, а в погледа му се четеше ярост.

— Вън отгук! Махайте се!

Уитлок отстъпи назад и отпусна пистолета си.

Лейциг дишаше тежко.

— Това е нейната стая и аз съм единственият човек, който има право да влиза в нея. Аз и никой друг!

— В такъв случай трябва да поговорим на друго място, в кухнята може би?

— Кой сте вие? Какво искате? — Лейциг беше изненадващо неуверен и имаше блуждаещ поглед.

— Уитлок. Преди половин час се опитахте да ме убиете, не помните ли?

— Не знам за какво говорите. Напуснете дома ми или ще повикам полицията.

— Моля, извикайте я, но не забравяйте да споменете за роувъра, който се намира в гаража ви. Полицаяте може да проявят интерес и да сравнят остатъците от боя по бронята му с щетите по моя голф и сигурен съм, ще си направят любопитни изводи.

— Смятам, че и вие нямате по-голямо желание от мен да видите полицията тук.

Уитлок губеше търпение. Хладнокръвието му го напусна, той сграбчи Лейциг и го блъсна в стената. Гласът му бе тих и заплашителен:

— Изморих се да играя игричка с вас! Искам отговор и ви уверявам, че ще го получа!

Лейциг поклати глава:

— Не сте в състояние да ми нанесете удар, по-тежък от този, който вече ми е нанесен. Няма болка, която да не мога да издържа.

Уитлок го отстрани от пътя си и взе най-близката снимка.

— Ще ги изпочупя и накъсам една по една, докато не ми кажете това, което искам да знам.

Лейциг впери тревожен поглед в снимката, която Уитлок се канеше да унищожи, сякаш беше безценна древнокитайска ваза от династията Минг.

— Моля ви, не ѝ причинявайте болка!

Уитлок върна фотографията върху шкафа и седна.

Лейциг взе отново снимката и се настани до радиатора.

— Това е жена ми — каза нежно той, прекарвайки пръсти по контурите на лицето ѝ.

— Така и предположих. Къде е сега тя?

— Преди три години аз я убих.

— Убихте я?

— Тя умираше от рак. Не можех повече да гледам как страда, затова я убих. Направих го само защото я обичах много, твърде много...

— Но това е евтаназия — каза Уитлок.

— Както искате, така го наричайте. Фактът, че аз я убих си остава — продължи Лейциг. — Заведох я в Травемюнде, където години преди това бяхме прекарвали медения си месец. Искан да изживее отново най-щастливите дни в живота си. Последната вечер я напих и я изведох на разходка по плажа. — Той се вкопчи с две ръце в рамката на снимката и с мъка потисна обзелите го чувства. — И я удавих.

Лейциг замълча и докосна челото си с ръка, сякаш искаше да прогони неочаквано появил се призрак.

— Как успяхте да прикриете убийството? — тихо попита Уитлок.

— Следствието приключи с мнението „смърт вследствие на нещастен случай“, ако имате това предвид. Тук обаче не ми се размина, не останах ненаказан. — Лейциг отново докосна челото си. — Чувството за вина е като мигрената, никога не те напуска. Често мисля за самоубийство, но нямам кураж да го извърша.

Уитлок опипа раната над окото си и се успокои, установявайки, че е престанала да кърви.

Лейциг изглежда едва сега забеляза колко раздърпан и мокър е гостът му.

— Искате ли сухи дрехи? Имам много пуловери и панталони.

Предложението беше съблазнително, но Уитлок бързо отказа.

— Не мърдайте от мястото си! — заповяда той на Лейциг.

— Какво ще стане с мен?

— Зависи от готовността ви да сътрудничите. Как бяхте въввлечен в отклоняването на радиоактивни материали?

Лейциг погледна снимката върху коленете си.

— Бях изнудван — въздъхна Лейциг.

— Изнудван? С какво може да бъде изнудван човек като вас?

— Ще ви покажа, ако ми разрешите да стана — каза Лейциг и стана, без да дочака отговор.

— Къде отивате? — попита Уитлок.

— До шкафа.

Лейциг отвори едно от чекмеджетата и извади кафяв плик, подаде го на Уитлок и отново седна.

Уитлок измъкна от вътре шест черно-бели снимки, на които се виждаше как Лейциг държи главата на жена си под водата и как влачи безжизненото ѝ тяло по пясъка. Уитлок върна снимките в плика и го подаде на Лейциг.

— Тези кадри щяха да ме изпратят зад решетките до края на живота ми.

— Кой е направил снимките?

— Не знам, но ги получих два дни преди разследването.

— Какво стана след това?

— В началото нищо особено, но шест месеца по-късно ме потърсиха в института „Макс Планк“, където работех, и ми казаха да кандидатствам за вакантното място на директор по техническата част на завода. Така и направих, а богатият ми опит бе достатъчен, за да ме

одобрят още след първия разговор. По-късно разбрах, че моят предшественик на директорския пост е загинал при неизяснени обстоятелства по време на една почивка в Австрия. Мислете каквото искате, аз обаче съм сигурен, че е бил премахнат, за да вкарат свой човек в завода.

— Някога виждали ли сте хората, които са ви изнудвали?

— Имал съм контакт с двама от тях. По-старшият беше от типа Макиавели, зловеща личност с мощно телосложение, много черна коса и хлътнали очи.

— Как се казваше?

— Хендрик или Хендрикс, нещо такова. Не беше от хората, които можеш да помолиш да повторят името си.

— А другият?

— Канадец, представи се под името Ванер. Руса коса, руси мустаци, винаги с шапка. Возеше насам-натам Хендрик с черен мерцедес.

Уитлок се усмихна — още една частица от загадката дойде на мястото си.

— И така, кога започна отклоняването на материали? — попита той.

Лейциг извади пакет цигари от джоба си и запали.

— Шест или седем месеца след постъпването ми в завода. През този период трябваше да назнача на работа четирима нови техници, и макар че разговарях с десетки кандидати, за да избира най-добрите, бях принуден да взема хората, предложени от Хендрик. Те имаха добра квалификация и никой не се усъмни в решението ми. Така станахме екип от пет души и отклоняването вървеше като по часовник.

— Прегледах купища компютърни разпечатки, но не можах да открия никакви несъответствия. Трябва да сте изтегляли плутония в хода на преработката, но как е било възможно това, когато наоколо е имало толкова много други специалисти? Или и те бяха в играта? — попита Уитлок.

— Освен няколко пазачи и шофьори никой не е в играта, особено пък от моя специализиран персонал. Вземахме плутония не по време на преработката, а след това.

— След това ли? Но цифрите са проверени многократно, преди да бъдат вкарани в компютъра.

— Съгласен съм, че подправянето на големи числа е почти невъзможно, но в списъка с данните има една малка колонка от цифри под наслов „Остатъчни бройки“. Сигурно изобщо не сте я забелязали.

— Видях числата, но Карен ми каза, че се отнасят за преработката на утайките и не представляват интерес.

Лейциг угаси цигарата си.

— Както ви казах, докато ви развеждах из завода, уранът и плутоният преминават през няколко степени на екстракция, с цел да бъдат разделени съответно на ураниев и плутониев нитрат. Естествено, в утайките има уран и плутоний, макар и в много малки количества. На свой ред утаечният материал се подлага на поредица от екстракционни процеси, за да се освободи задържаният радиоактивен материал. Количествата варират при всяка партида, макар и само с грамове, но точно те представляваха интерес за нас.

Той запали втора цигара.

— Покрих следите си от самото начало, като отидох при главния шеф на завода и изразих недоволство от екстракционния процес, на който се подлагат утайките. Той веднага се хвана на въдицата и ми възложи да го надзиравам лично. Така ръцете ми бяха развързани, а в хода на една тридневна смяна бяхме в състояние да отклоним осем-девет грама, без това да се отрази на общостатистическите цифри. Работихме в продължение на две години и получихме шест килограма високообогатен плутоний от така нареченото оръжейно качество.

— За къде беше предназначено това количество?

— Чух веднъж Хендрик да споменава, че ще бъде експедирано за тайна лаборатория в Либия.

— С какво?

— С кораб.

— Спомена ли името на кораба?

— Нищо повече не успях да чуя.

— Не научихте ли поне за какво възнамеряват да го използват?

— В това отношение може да развихрите въображението си! Възможно е да го използват за бойни ядрени глави, но по мое мнение ще послужи за направата на атомна бомба. Шест килограма е идеалното количество.

— Либия с атомна бомба? Боже мили! — Уитлок почувства силно пулсиране в главата си. — Искам да знам имената на всичките

ви конспиративни сътрудници — техници, пазачи, шофьори, всички!

На вратата се позвъни.

— Мога ли да отворя?

— Внимавайте — отвърна Уитлок и се пресегна към една от снимките върху камината.

Лейциг излезе.

Уитлок чу шума от отварящата се външна врата, после долови приглушения звук на задавена кашлица. Мнозина биха го възприели като някакъв страничен шум от улицата, но Уитлок беше наясно от какво е причинен — пистолет със заглушител! Хвърли се към вратата и се претърколи по износения мокет в коридора, стиснал пистолета си с две ръце. От стрелеца нямаше следа. Уитлок скочи на крака и се озова на прага на къщата тъкмо когато мотоциклетистът с бялото кожено облекло потегляше с черното си „Сузуки“.

Лейциг се бе свлякъл до стената и кръвта шуртеше от раната в стомаха му. Уитлок затвори входната врата и изтича в хола, където прерови чекмеджетата, докато намери платнени салфетки, с които се помъчи да спре кръвта му. След това прибра компрометиращите снимки и ги скри под сакото си.

Лейциг беше в полусъзнание и за момента нищо повече не можеше да се направи. Уитлок вдигна телефонната слушалка, обади се на Бърза помощ, без да съобщава името си и напусна къщата.

Отиде право в дома на Карен. Паркира отпред, изтича до входната врата и натисна звънеца, но никой не му отвори. Уитлок протегна ръка през счупеното стъкло на вратата и я отключи.

— Карен! — извика той, влизайки в хола.

Посрещна го тежко тягостна тишина.

Уитлок провери кухнята и трапезарията, после тръгна нагоре по стълбата към спалнята на Карен. Вратата беше открената, както я бе оставил сутринта.

Карен спеше дълбоко, черната ѝ коса бе разпиляна върху кремавата копринена възглавница.

Уитлок излезе и отново заключи входната врата. Докато караше към хотела си, той отново и отново премисляше изпълнения с бурни събития предобед. Трябваше да се свърже с Филпот и да го осведоми за всичко, което беше научил. Преди всичко трябваше обаче да се

отпусне в изпускащата пара целебна вода на ваната и да отдели известно внимание на разцепената си вежда.

След това трябваше отново да започне надпреварата с времето, да се отбие да остави голфа в някой от подземните гаражи на града и да си наеме кола от друга фирма. Разбитият жълт голф с олющена боя биеше на очи, особено пък ако е бил забелязан недалеч от дома на човек, застрелян в стомаха. Щом полицията направеше връзката, късметът му щеше да престане да се усмихва.

Когато влезе в хотела си, Уитлок почувства всички погледи да се устремяват в него. Усмихна се унило и с чувство на неудобство се запъти към рецепцията, за да си вземе ключа.

Когато служителката му го подаде, той бързо се огледа и се наведе към нея. Тя също се наклони напред, за да не пропусне нито дума от това, което той щеше да ѝ каже.

— Може да не ви се вярва, но навън вали дъжд.

Озадачена усмивка се появи на лицето ѝ, докато Уитлок влизаше в асансьора.

Първото нещо, което видя Сабрина, когато отвори очи, беше някакво размазано лице, наведено над нея. Разтърка очи и мъглявият образ взе да става по-ясен.

— Майк! — прошепна тя, усещайки смъртна умора. — Добре ли си, Майк?

— Да, добре съм — отвърна с хрипкав глас той и поднесе чаша към устните ѝ. — Изпий това!

Тя отпи глътка бренди, но течността опари гърлото ѝ и тя отблъсна чашата:

— Знаеш, че това го мразя!

— Човек реагира най-бързо на нещо, което мрази — обади се Филпот от ъгъла на стаята.

Сабрина лежеше в единично легло, а помещението очевидно беше хотелска стая.

— Къде сме?

— В хотел „Франческа“ в Прато — отговори Филпот и стана. — В американското посолство в Рим се е получило анонимно обаждане, че ти и Майк сте били оставени в безсъзнание в малък склад на гарата

в Прато. Човекът, който се е обадил в посолството, казал да се свържат с нас. Откъде са знаели за кого работите? Майк не им е казал нищо — въпросително я погледна той.

— Нито пък аз! — рязко отсече тя и опипа слепоочията си. — Щефан Вернер е агент на КГБ, разкрили са ни чрез него.

— Вернер е от КГБ? — възкликна Колчински от своя стол край вратата.

Сабрина се обърна към него и на лицето ѝ се появи израз на безпокойство — около шията на Колчински имаше дебела гипсова яка, която придържаше главата му под определен ъгъл.

— Какво се е случило? — попита тревожно тя.

— Дълга история. Майкъл ще ти съобщи по-късно подробностите. — Колчински посегна към цигарите си.

Сабрина намести удобно възглавницата и седна.

— Ще ми дадете ли нещо за пиене. Имам чувството, че езикът ми е от щавена кожа.

— Може би кафе? — Филпот посочи подноса, поставен върху телевизора.

— Да, да — каза нетърпеливо тя.

— С мляко, но без захар?

— Да! — Той ѝ наля кафе и тя се протегна да вземе чашата. Отпи няколко глътки, преди да я остави на масичката край леглото. Разказа им подробно и професионално всичко, което се беше случило, като внимаваше да не спомене, че се е поддала на исканията на Хендрик. Този факт щеше да бъде лошо оценен особено от Греъм, но каквото и да беше направила, то беше заради него и тя твърдо знаеше, че никога няма да съжалява за решението си.

— Значи цялата тази операция е финансирана от КГБ — каза Филпот, след като Сабрина свърши. — Ето я твоята гласност, Сергей!

— Не слагай всички под един знаменател, Малкълм — отговори Колчински и се обърна към Сабрина. — Вернер намекна ли по някакъв начин кой може да е неговият ръководител?

Тя поклати отрицателно глава.

— Ще се свържа незабавно с Цюрих и с ООН, за да видя какво ще изровят те по въпроса. — Колчински се изправи предпазливо.

Филпот се отпрати към вратата и сложи леко ръка на рамото му.

— Сергей, ти познаваш добре цялата йерархия на КГБ от горе до долу и сигурно можеш да прецениш колко са екстремистите, които биха прибегнали до подобни средства. Вероятно не са чак толкова много?

— Повече са, отколкото можеш да си представиш — отговори Колчински и излезе от стаята.

— Защо той не се обади от тук? — попита Сабрина.

— Защото чакам важно телефонно съобщение — каза Филпот и седна на стола, освободен от Колчински. — Има ново развитие на нещата през последните часове. Току-що свърших да разказвам на Майк, и ти се размърда.

— Защо не ме събудихте по-рано?

— Нямаше никаква нужда, така или иначе не можем да направим нищо, преди да ни се обадят по телефона. — Филпот извади лулата си и я натъпка с тютюн. — След като ни съобщиха къде се намирате, изпратих един от нашите хеликоптери след влака, за да го следва през останалата част от пътя до Рим. Има само един проблем — когато хеликоптерът настигнал влака, вагонът не се виждал никъде.

— Искате да кажете, че са го откачили?

Филпот запали лулата си и издуха облак дим към тавана.

— Възможно е. Накарах нашите хора да се качат на следващата гара, но Хендрик и Вернер вече бяха изчезнали. Според кондуктора те слезли два часа по-рано тук, в Прато. Вагонът обаче със сигурност не е бил откачен от композицията в Прато, така че трябва да се отправят запитвания до всички гари от Модена до Прато, за да разберем къде е станало това.

— Има ли вече резултат?

— Някакъв носач в Монтепиано, градче на 22 километра северно от тук, смътно си спомнил, че видял вагон, изоставен на една от линиите. Това съвпада по време с пребиваването на влака тук, в Прато. Може да се окаже лъжлива следа, но все пак е единствената, която имаме. Екипът на хеликоптера се отправи към Монтепиано, за да потърси там вагона.

— Значи това е единственият разговор, който очаквате?

Филпот кимна.

— Щом узнаем за къде е предназначен плутоният, вие първи, надявам се, ще се озовете там, за да предотвратите придвижването му

по-нататък. Наш хеликоптер чака недалеч от тук в пълна готовност, а от Цюрих ме увериха, че пилотът познава района като пръстите на ръката си.

— Искате да продължим независимо от заплахата на Вернер?

— Нали знаеш каква е политиката на ЮНАКО? — обади се Греъм.

— Майк, стига си се занасял! Ако ти играеше по правилата, забележката щеше да е справедлива, но тъкмо ти да говориш за политиката и нейните закони, това е... това е все едно Силвестър Сталоун да цитира Макбет!

Сабрина се разсмя, после сложи ръка пред устата си и тихо се извини.

Греъм ѝ хвърли леден поглед.

— Не можем да бъдем напълно сигурни, че Вернер е блъфирал, когато е заплашил, че ще взриви плутония, ако попадне в безизходна ситуация, но ако отстъпим пред неговите искания, бихме поощрили подобен род престъпления. А ЮНАКО беше създадена именно за да неутрализира ситуации като настоящата. — Филпот дръпна от лулата си. — Когато има насреща си бясно куче, човек стреля, за да го убие. Ако кучето е само ранено, то още може да хапе. Мисля, че ме разбирате.

И двамата кимнаха мълчаливо.

Филпот посочи с дръжката на лулата си два бежови сака, сложени край леглото.

— Успях да ги получа снощи от швейцарските власти, сигурен съм, че ще искаш да се преоблечеш.

Сабрина изхвъркна от кревата и грабна саковете си.

— Благодаря ви много, приятно ми е, че ще мога отново да заприличам на себе си.

— Банята е там. — Филпот посочи вратата вдясно.

Сабрина влезе вътре и затвори след себе си.

Филпот стана и се отправи към прозореца в противоположния край на стаята, сякаш близостта му до вратата на банята би могла да бъде погрешно изтълкувана.

— Защо си толкова настръхнал срещу нея и се заяждаш за всичко, Майк? Защото е жена ли? Или защото няма твоя боен опит? А може би умението ѝ да стреля...

— То няма нищо общо — защити се Греъм.

— Виждал ли си я някога на стрелбището? Питам те, защото знам, че обичаш да ходиш там.

— Знам само, че тя е добра, по-добра от мен. — Греъм сви рамене с привидно безразличие.

— Вече от два дни си мисля за вас двамата, затова поисках да ми изпратят от Ню Йорк това. — Филпот отвори куфарчето си и извади една папка. — Поверително е, разбира се, но след като си неин партньор, реших, че трябва да го видиш лично. Това са мишените, по които е стреляла в периода на предварителните тестове. Само две са, естествено, не мога да изискам онези, които са с уголемени размери. Погледни, може да научиш нещо.

Греъм отвори папката и взе първата мишена. В горния десен ъгъл беше написано „Берета 92/15 поредици“. В центъра имаше една-единствена дупка с размер на монета от 25 цента. Втората мишена имаше надпис в ъгъла „Манлихер луксус — 10 поредици“. Само един изстрел се бе отклонил от целта, останалите образуваха правилна геометрична окръжност в средата ѝ, сякаш стрелецът си бе поставил амбициозната задача да опише перфектен кръг.

Филпот посочи единствената ѝ грешка върху мишената:

— Това е бил първият ѝ изстрел, още не се е била адаптирала. Никой не е безгрешен, разбира се.

Греъм затвори папката и я подаде на Филпот.

— Никога не съм виждал толкова добър стрелец.

— Знам, че според някои от вас тя е постъпила в ЮНАКО благодарение на влиянието на баща си — каза Филпот, — но в случая едва ли щеше да има значение дали баща ѝ е президент на Съединените американски щати, или продавач на хотдог на Четиридесет и втора улица. Ето това тук беше решаващият фактор за приемането ѝ в ЮНАКО, защото срещу мишените на стрелбището беше тя, а не баща ѝ.

— Да оставим настрана конфиденциалността! Може ли да ви попитам нещо?

— Зависи от въпроса — отвърна Филпот и прибра папката в куфарчето си.

— Оказа ли баща ѝ някакво влияние върху крайното ви решение?

— Нямах да ми задаваш този въпрос, ако познаваше Джордж Карвър.

Греъм изчака Филпот да продължи, но вместо това настъпи пауза.

— Не ми отговори на въпроса — наруши мълчанието Греъм.

— Няма какво да ти кажа повече...

Сабрина излезе от банята, преди Греъм да помоли Филпот за поясен отговор. Беше облякла широк бял пуловер, плътно прилепналите ѝ джинси бяха напъхани в кафяви кожени ботинки. Косата ѝ бе завързана на опашка с бяла панделка.

— Каква е тази внезапна тишина? — попита тя и се усмихна. — Може би трябваше да остана още пет минути в банята?

— Майк ме питаше за баща ти.

— Какво по-точно?

Греъм сърдито изгледа Филпот.

— Питам шефа дали е виждал някога баща ти.

— Виждали ли сте го? — учуди се Сабрина.

— Да, един път в Монреал. Трябваше да произнеса реч на полицейски конгрес, а вечерта бях поканен на коктейл в дома на американския посланик. Това беше баща ти. Обикновен, безличен, вял посолски коктейл, с изключение на един интересен момент, когато дотича малко момиченце по пижама, решило да докаже на всички златните звездички за отличен успех, които учителят ѝ беше поставил в тетрадката същия ден.

— Нима съм направила такова нещо? — Сабрина направи ужасена гримаса.

— Поразен бях от начина, по който преминаваше от английски на френски и обратно, докато говореше с родителите си. Знам, че майка ти е францужойка, но ти говореше френски също толкова добре като нея, а беше на не повече от седем години. Това се е врязало в паметта ми.

— Така съм отгледана. Винаги съм говорила с мама на френски, а с татко на английски. Може да се каже, че съм взела най-доброто от двата свята, от двете култури. Дотолкова бях свикнала с това положение, че когато останах за първи път да преспя у една приятелка, трябва да съм била деветгодишна, автоматично заговорих на

родителите ѝ, както говорех с моите вкъщи. Смятах, че всички майки знаят френски!

Тя приседна на крайчеца на леглото и се вгледа в ноктите си.

— Какво се чува от К. У.?

— Говорих с него, преди да напусна Цюрих тази сутрин. Много неща се случиха оттогава насам...

Филпот описа подробно събитията от момента, в който Уитлок е бил вдигнат от сън от телефонното обаждане на Карен, до покушението срещу Лейциг осем-девет часа по-късно.

— Жив ли е още Лейциг? — попита Греъм.

— К. У. се обадил в болницата и оттам му казали, че състоянието му е критично.

— А самият К. У.? Как му е окото? — попита Сабрина.

— Зашили разцепената вежда с пет шева. Майк също има травма.

— Какво се е случило? — попита загрижено тя и погледна Греъм.

Той сви мълчаливо рамене, но Филпот поясни:

— Навехнал си е рамото, когато паднал върху покрива на вагона. Лекарят му даде болкоуспокояващо и ще издържи до завръщането си в Ню Йорк, където трябва да се погрижи по-сериозно за травмата си.

Телефонът иззвъня. Филпот отиде до масичката и вдигна слушалката. Лицето му стана напрегнато, от време на време той кимваше леко с глава, без да промълви дори една дума. Затвори и се обърна към двамата:

— Товарният вагон е прикачен към влакова композиция, която е на път за Триест. По разписание се очаква да пристигне в Триест в 4:40 часа. Имате на разположение само петдесет минути, но може би ще успеете да стигнете там преди него. Ще повикам пилота.

Сабрина и Греъм облякоха якетата си, прибраха новите берети, които Колчински им бе оставил и взеха резервни пълнители.

— Пилотът чака във файето — обясни им Филпот.

Без повече приказки двамата бързо излязоха.

Хеликоптерът прелетя разстоянието до Триест за четирийсет минути и кацна на малко поле зад железопътната гара.

Греъм и Сабрина слязоха още преди пилотът да изключи двигателите и се насочиха към входа на сградата. Вътре беше пълно с чакащи пътници и Сабрина хвана Греъм за ръка. Тя го поведе към близкия павилион за вестници.

— Моля те остани тук. Аз отивам отсреща на гишето за информация, за да разбера какво става с влака. Няма смисъл да ходим двамата, лесно ще се изгубим в тълпата. Връщам се възможно най-бързо.

Лицето ѝ бе мрачно, когато се върна няколко минути по-късно.

— Не ми казвай, че влакът е подранил — каза Греъм.

— Пристигнал е преди 25 минути — кимна тя.

— Имали са достатъчно време, за да откачат вагона. На кой перон е композицията?

— Седми.

— Ще трябва да се върнем при хеликоптера и да видим дали можем оттам да стигнем по-бързо до седми перон.

— Ето нещо, което ще ни помогне. — Сабрина извади две пластмасови полицейски карти за самоличност и подаде едната на Греъм. — Взех ги от полицаите в Швейцария. Трябва само да я покажеш набързо и да измърмориш „полия“, а аз ще се справям с разговорите.

— Има моменти, когато бих се заклеял, че зад хубавото ти лице се крие дяволска същност — весело каза Греъм.

— Страхотна похвала, няма що!

Успяха да се промъкнат незабелязано до седми перон. Сабрина посочи локомотива:

— Влакът е „Рапидо“, нищо чудно, че е подранил.

— Какво значи „Рапидо“?

— В Италия има различни категории влакове, „Рапидо“ е експрес, който спира само на големите гари. Много бърз, много сигурен.

— В такъв случай от коя категория е онзи трошач на кокали, в който бяхме ние?

— Той пък би трябвало да е в другата крайност, може би „Локал“ — спира на всички гари.

— Какво обичате, моля? — попита глас на италиански зад гърба им.

— Пригответи си картата — каза тихо Сабрина.

Тя се извърна към приближаващия пазач и вдигна картата, небрежно покривайки с пръст снимката. После заговори бързо-бързо на италиански и само след секунди пазачът вече отговаряше на водопад от въпроси. След като получи желаната информация, Сабрина благодари, изчака човекът да се отдалечи и после каза на Греъм:

— Контейнерът е бил преместен в бял пикап веднага щом влакът е пристигнал на гарата.

— Казали ли са за къде ще продължи?

— Човекът чул един от тях да споменава някакъв кораб, но не уточнил кой.

— Ако плутоният е за Либия, пристанището на Триест е най-подходящо за натоварването му.

— Директно по Адриатическо море, прекосявайки после Средиземно?

— Точно така. Искам обаче да огледам товарния вагон. Нещо нямам доверие на европейските железничари след това, което се случи в Лозана.

Въпреки че не очакваха изненади, когато наближиха товарния вагон, те за всеки случай прехвърлиха пистолетите от раменните кобури в джобовете на якетата си. Сабрина застана до вратата, изчака знак от Греъм и я отвори. Вагонът беше празен.

— Само си губим времето тук — каза Греъм и затвори вратата.

В спускащия се мрак те се върнаха при хеликоптера и две минути по-късно вече бяха във въздуха на път за пристанището.

— Виж! — каза Сабрина, загледана през един от илюминаторите на хеликоптера.

Греъм мълчаливо погледна надолу. Една голяма част от пристанищния комплекс, кейовете от № 9 до № 17, беше оградена и осветена ярко с прожектори, а оградата бе боядисана в характерните жълти и черни цветове на концерна „Вернер“. Името на фирмата беше изписано на стената на всеки склад, върху всеки кран, дори номерата на кейовете бяха в жълто и черно. Поразително впечатление им направи изрядната чистота на кейовете в сравнение с останалите. Докато тези извън оградата бяха осеяни с какви ли не боклуци, изоставени контейнери и метални отпадъци, а стените им бяха изподраскани във всички цветове на дъгата, кейовете на „Вернер“ бяха

чисти и прецизно боядисани. Вернер можеше да има всякакви недостатъци, но едно не можеше да му се отрече — беше истински професионалист.

— На някой от кейовете ли да кацна? — попита през рамо пилотът.

— Не, до канцеларията на началника на пристанището. Знаеш ли къде е? — отвърна Сабрина.

Пилотът направи утвърдителен жест и след няколко минути хеликоптерът се приземи близо до червена тухлена сграда.

Греъм остана пред служебния вход, а Сабрина отиде при дежурния, който прегледа няколко пъти пристанищния дневник, докато разговаряха оживено. Накрая той написа нещо на лист хартия и го подаде на младата жена. Сабрина благодари и се върна при Греъм.

— Един от товарните кораби на Вернер — тя хвърли поглед към листа, — на име „Наполи“ е бил закотвен на единайсети кей до преди час.

— В такъв случай не ни върши работа — отсече Майк.

— Чакай да се доизкажа — продължи Сабрина. — Както изглежда, „Наполи“ е бил изостанал от разписанието с цели шест часа, защото Вернер лично инструктирал капитана да изчака някакъв контейнер, който щял да пристигне в Триест с влак. После обаче капитанът получил заповед да потегли без контейнера, но веднага щом „Наполи“ напуснал пристанището, фирмен хеликоптер марка „Сикорски“ кацнал на единайсети кей. Трябвало да превози контейнера до „Наполи“ веднага след като пристигне от гарата на пристанището.

— И хеликоптерът вече е тръгнал, натоварен с контейнера?

Сабрина мрачно кимна.

— Винаги са на крачка пред нас! — ядосано каза Греъм.

— Има още нещо. „Наполи“ е натоварен със зърно за Етиопия. Не мога да повярвам, че някой би се възползвал от страданието на тези хора в името на политическата си идеология. — Сабрина поклати глава, а в очите ѝ блесна гняв и отчаяние.

— Ще ги пресрещнем навреме — опита се да я окуражи Греъм. — Коя е следващата спирка?

— Дубровник. Трябва да бъде там утре рано сутринта. След това корабът потегля направо за Триполи.

— Значи трябва да го спрем, преди да напусне Дубровник. — Греъм скочи. — Не ми се вярва Вернер да стои много далеч от плутония, тъй че по всяка вероятност ще го срещнем в Дубровник.

— Това не е игра, Майк! — каза Сабрина и двамата тръгнаха към хеликоптера.

— Съгласен съм, това е предизвикателство. — Греъм направи няколко крачки и се обърна с лице към нея. — Ти си стрелецът с най-точния мерник, Вернер е твой проблем. Аз искам Хендрик.

— Това не е и вендета! — каза тя и остро го погледна.

Греъм замълча. Чак когато се качиха в хеликоптера той каза на пилота:

— Трябва да стигнем в Дубровник още тази нощ.

— Дубровник ли? — Пилотът поклати отрицателно глава. — Нямаме никакъв шанс тази нощ.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Свързах се с въздушния контрол, цялото Далматинско крайбрежие е обхванато от много силен вятър. Освен това се спуска такава гъста мъгла, че всички полети в района са спрени.

— Слушай, приятелю! Рискът е част от работата ни, или може би са пропуснали да ти кажат това, когато си постъпвал в ЮНАКО.

Пилотът се втренчи в Греъм, понечи да му отговори нещо, но мъдро преглътна гнева си.

— Аз щях да съм първият човек, готов да рискува, ако имаше поне малко видимост, но ми съобщиха, че мъглата е непрогледна. Така че не става въпрос за риск, а за чисто самоубийство.

— Кога се очаква да се вдигне мъглата? — попита Сабрина.

— Според синоптиците по някое време утре сутринта.

— Тогава ще ни закараш ли до Дубровник?

— Разбира се! Ще поискам от летището незабавно да ми съобщят, щом мъглата започне да се вдига.

Греъм знаеше, че пилотът е прав, но въпреки това го попита:

— Как биха постъпили на кораб в този случай?

Пилотът се вгледа в мастилената тъмнина:

— Ще бъдат принудени да пуснат котва веднага щом падне мъглата. Само някой откачен би се опитал да управлява кораб при такива атмосферни условия.

Греъм и Сабрина си размениха погледи — всеки знаеше какво си мисли другият.

— Ако искате да се върнете с мен на летището, мога да ви закарам в града с колата, която ме чака там, и да си потърсим хотел, където да пренощуваме — предложи пилотът.

— Благодарим ти, много сме ти задължени — каза Сабрина.

Докато витлата се задвижваха, една и съща мисъл обсебваше съзнанието и на двамата, но нито Сабрина, нито Греъм бяха готови все още да рискуват и да ѝ дадат отговор.

Уитлок се изправи пред огледалото в хотелската стая, оправи вратовръзката си и огледа шевовете над дясната си вежда. Чудеше се, че някакъв неодоушевен предмет бе успял да стори това, което нито един противник през четирите години аматьорски бокс не можа да постигне — да го нарани. Въпреки това една успокоителна мисъл го накара да се усмихне — всеки белег придава на лицето сила и издава характер, помисли си той. Уитлок помнеше белезите на дядо си, по три на всяка буза, които жрец бе направил върху лицето му със зъб на убит лъв. Това бе част от ритуалната племенна церемония, която превръща момчето в мъж.

Двамата му дядовци бяха твърде различни. Бащата на майка му, снажният воин с белязани бузи, завладяваше К. У. с вълнуващи истории за отминалите славни битки на племето масаи, докато дядо му по бащина линия беше нисичък, червендалест майор от британската армия, когото рядко виждаха без пура в устата и бутилка евтино уиски в ръка. Баща му имаше седемсантиметров белег на гърба между лопатките, получен по време на едно стълкновение между две враждуващи племена, както бе казал веднъж на сина си. След смъртта на бащата майка му разкри, че белегът всъщност бил получен при пиянска свада в нощен клуб в Найроби. Колкото и да я обичаше Уитлок, никога не можа да ѝ прости, че му бе казала това. Сякаш частица от мистерията на Африка умря безвъзвратно заедно с думите ѝ.

Усмихна се, като си помисли, че дядо му с белезите би се гордял с него, ако можеше да го види отнякъде. Погледна часовника си, беше 8:07 часа и след около трийсет минути трябваше да посети Карен за

прощалната вечеря, която бяха уговорили. Задачата му в Майнц беше изпълнена, а само преди едно денонощие обикаляше нервно същата тази хотелска стая, отчаян от липсата на напредък.

Уитлок прибра пистолета си в раменния кобур, замислен за мистериозния мотоциклетист с бялото облекло, който тревожеше съзнанието му.

Телефонът извънтя. Уитлок седна на ръба на леглото и вдигна слушалката.

— Ало?

— Ти ли си, К. У.?

— Да, Карен.

— Моля те, помогни ми, те...

— Ела в завода в 8:30 часа или момичето ще умре — намеси се груб глас на немски.

— Не мога, от днес пропускът ми е невалиден — отвърна спокойно Уитлок, макар че сърцето му биеше бясно.

— Ще те пуснат, не се притеснявай. Бъди в 8:30 при хранилицата. Без оръжие, в противен случай момичето ще пострада. — Връзката бе прекъсната.

Уитлок завърза вратовръзката си, облече сакото си и тръгна надолу към фойето. След като остави ключа на рецепцията, той излезе в студената нощ и се качи на новата си кола, взета под наем и паркирана на отсрещната страна на улицата. Беше бял „Воксхол кавалир“ и Уитлок много държеше да остане здрава. Затова предпочете да мине по магистралата, вместо по стария път за Франкфурт.

Когато стигна до входа на ярко осветения заводски комплекс, веднага му направи впечатление, че имаше само един дежурен пазач, а не трима, както обикновено. Спря пред бариерата и едва тогава забеляза в ръцете на пазача автоматичния пистолет „Ятиматик“, произведен във Финландия. Изненада се, защото това оръжие се беше появило отскоро на оръжейния пазар, а и рядко се срещаше извън скандинавските страни.

Пазачът беше същият, който го отпрати сутринта.

— Надявам се, че ти плащат извънредно за толкова лоялна служба — каза Уитлок през отворения прозорец.

Пазачът му нареди да отвори задната врата, влезе в колата и долепи пистолета си до тила на Уитлок.

— Дай си желязото, ама ще го вадиш много бавно!

— Нали ми каза по телефона да не го нося...

— Давай го! — ревна пазачът и предупредително размаха оръжие.

— Добре де, добре — миролюбиво каза Уитлок и посегна да извади пистолета си.

— Казах бавно!

— Ако го вадя по-бавно, изобщо няма да си мръдна ръката.

Пазачът грабна пистолета му и заповяда:

— Продължавай право напред, но вместо да отидеш на паркинга, вземи ляв завой и карай още сто метра. Ще видиш бяла врата с №17, паркирай там.

Уитлок подкара по посочения маршрут и спря пред бялата врата. Под номера, изписан с черна боя пишеше: „Вход за външни лица абсолютно забранен!“. Докато слизаше от колата, нещо в огледалото за обратно виждане привлече вниманието му — мотоциклетистът с черното „Сузуки“ беше лошо скрит в сянката на едно дърво в края на тревната площ.

Пазачът блъсна Уитлок в кръста и го насочи към бялата врата, която се отвори навътре.

— Наляво! — заповяда той.

Уитлок се подчини и скоро се оказа пред басейните-хранилища, които Лейциг му беше показал предишните дни. Вратата беше отворена, той я побутна с пръст и погледна през рамо в очакване на нови указания.

Пазачът направи жест към металната стълба вдясно.

— Качвай се без да спиращ до горе!

Уитлок се надяваше да разоръжи пазача, докато са на стълбата, но нямаше късмет — мъжът го изчака да стигне до средата и едва след това го последва, спазвайки непрекъснато стриктна дистанция.

Когато наближи края на стълбата, Уитлок видя белите ботуши на мотоциклетиста, изправен на няколко крачки по-нататък върху покрива, качи се горе и за първи път видя лицето му.

Карен беше с черни очила, за да скрие насиненото си око, великолепната ѝ черна коса контрастираше с бялото кожено яке.

— Претърси го! — заповяда тя на немски.

Пазачът претърси набързо Уитлок.

— Чист е.

— Не изглеждаш кой знае колко изненадан, че аз държа козовете, нима изпълнението ми не беше достатъчно реалистично? — попита тя.

— Направо неповторимо! Изненадва ме само как може да си насиниш окото, след като с Ванер сте възнамерявали да ме убиеете още щом пристигна при тебе.

— Как разбра за Ванер?

— Лейциг ми каза, преди да го застреляш.

— Не беше трудно. Франки, имам предвид Франк Ванер, ме удари, когато чухме полицейските сирени. Очаквахме да дойдеш сам, но се излъгахме и се наложи да разиграем малко театър.

— Кой по-точно е Ванер?

— Дясната ръка на Хендрик. Първоначално трябваше да е във влака, но го върнаха обратно тук след твоето пристигане. — Тя вдигна ръка, когато Уитлок понечи да попита нещо. — Тук аз задавам въпросите!

Уитлок погледна към пистолета, насочен в гърдите му.

— Кога се усъмни за първи път в мен?

— Винаги съм се съмнявал в тебе. Още от самото начало имах някакво тревожно предчувствие, а скоро след това разбрах истината. Лейциг ми каза, че една от причините да го вкарат в завода била да назначи четирима души от техническия персонал, които да му помагат заедно с шофьорите и пазачите, замесени в диверсията. В „Хилтън“ пък ти сподели, че отговаряш за наемането на помощния персонал, включително на охраната и шофьорите. Само направих връзката...

— Впечатлена съм! — каза Карен, но гласът ѝ не прозвуча особено убедително. — Прав си, разбира се, аз наемах членовете на персонала, изпращани ми от Хендрик, и никой от тях не се усъмни, че може да съм нещо повече от отговорник за връзките с обществеността. Това беше идеално прикритие и за него знаеха само трима — Ванер, Хендрик и моят пряк началник.

— А Лейциг?

— Лейциг! — Тя се изсмя. — Една от причините за изпращането ми тук беше необходимостта да се следи отблизо как върви работата и да се докладва на шефа ми. Ако Лейциг беше разбрал, че го наблюдавам, щеше вероятно да изпадне в паника. Той се смяташе за шеф на конспирацията в завода и плащаше на хората, които работеха

за него. Ако някой проявеше прекомерна алчност, Лейциг се обаждаше на Хендрик.

— Какъв е случаят с предшественика му? Хендрик ли го уби?

— Човекът не беше алчен, просто отказваше да ни съдейства. Освен това заплашваше, че ще разкрие дейността ни, а ние още не се бяхме разгърнали както трябва. Хендрик го уби и се погрижи всичко да изглежда като злополука при падане със ски. — Карен се усмихна. — Смятам, че отговорих на всичките ти въпроси.

Тя отстъпи крачка назад и насочи пистолет към челото на Уитлок. Той трепна, но потисна тревогата си и я погледна в очите. Карен се усмихна и натисна спусъка. Секунди преди това тя леко изви ръката си и куршумът прониза гърдите на пазача, отправяйки го към стената. Карен стреля отново и мъжът се строполи с лице към земята. Той изпусна ятиматика и пистолетът падна на сантиметри от краката на Уитлок.

— Опитай, ако искаш — каза Карен, улавяйки бързия му поглед към оръжието. — По-добре е да го изриташ долу.

Уитлок избута с крак пистолета от покрива и той изчезна в тъмнината.

— Този сектор на комплекса е закрит през нощта, дори да мине някой от тук, не би могъл да чуе нищо. Сградата е пуста, сами сме.

Уитлок погледна убития:

— Имаш странен начин да се отблагодаряваш на лоялните си сътрудници — каза той и посочи безжизненото тяло на пазача.

— Нали ти казах, че той работеше за Лейциг, а не за мен. Бях принудена да му се доверя, за да те докарам тук. Впрочем нещата се подреждат добре. Пазачът те хваща да си навираш носа в забранена зона, сборичквате се, ти го застрелваш, след което се препъваш и падаш долу, където те чака сигурна смърт. Не е много оригинално, но поне е реалистично.

— Ами ако не се препъна?

— Тогава ще те застрелям. Може да поразвали малкия ми сценарий, но това да не те притеснява.

— Каква загриженост! — Той се надвеси леко над парапета и погледна към тъмнеещата долу мъртва вода. — Може ли да ти задам един последен въпрос?

— Питай.

— За кого по-точно работиш?

— КГБ, дирекция „С“. Започнах да им сътруднича още през студентските си години. — Тя се усмихна и добави: — Само за едно нещо съжалявам — че не правихме любов онази нощ...

— Е, щеше поне да си спестиш днешната разходка.

— Нямаше да мога да те убия — тихо каза тя, — прекалено много те желяех.

— Дали не бихме могли да...

— Не ми се подигравай! — прекъсна го рязко тя и отново насочи пистолета към гърдите му. — Ако до десет секунди не си скочил, стрелям.

Той погледна надолу, където проблясваше черната дълбока вода, после с разкривено от болка лице се хвана за врата, уж да го разтрие, и потърси скритата под яката миниатюрна кама, която бе взел, преди да напусне хотела. Той я хвана за дръжката и камата изсвистя във въздуха.

Карен видя проблясващото острие, но не успя да стреля, защото върхът на камата се вряза в ръката ѝ. Тя изпищя, изпусна пистолета и отстъпи назад, притискайки кървящата ръка към корема си. Без да осъзнава, че е накрая на покрива, тя се олюля, препъна се и политна надолу. За щастие инстинктът ѝ помогна и в последния момент тя успя да се хване за парапета и да се задържи над бездната.

Уитлок бързо притича при нея:

— Подай ми ръка! — извика той.

— Не мога, хлъзгам се — изкрещя тя, опитвайки се да се задържи за парапета с окървавените си ръце. — Помогни ми, за бога!

Уитлок се протегна към нея и с все сили я задърпа, но кръвта по нея пречеше да я задържи по-здраво. Той заби ожесточено нокти в плътта ѝ, тя пусна гладката повърхност на парапета и с две ръце се вкопчи в Уитлок, който направи отчаян опит да я издърпа, но ръцете ѝ непрестанно се изплъзваха от хватката му. За миг Карен отпусна ранената си ръка, не издържайки повече на острата болка. В същия миг тежестта на тялото ѝ я повлече надолу, тя докосна за последен път дланите му и политна към бездната.

Уитлок постоя безмълвно известно време, след това събра сили и погледна надолу — във водата се виждаше бялото кожено облекло на Карен.

Той взе личната карта на мъртвия пазач, за да отвори с нея вратата, вдигна пистолета си и слезе по стълбата. Заклучи вратата на басейна, мина по коридора и се озова навън. Седна в колата си и бавно потегли. Когато стигна бариерата новодошлият пазач бегло хвърли око на пропуска му и не си направи труда да прегледа списъка, за да разбере дали е валиден. За него беше достатъчно това, че колата напуска обекта, а не влиза в него.

— Да сте виждали моя колега? — попита пазачът. — Когато дойдох тук нямаше никой и всеки би могъл да влезе.

— Съжалявам, не съм го виждал — отвърна с лека усмивка Уитлок.

Пазачът вдигна бариерата.

Уитлок смяташе най-напред да се отбие в болницата, за да провери състоянието на Лейциг. При последното запитване му отговориха, че вече нямало опасност за живота му. Трябваше час по-скоро да научи имената на останалите действащи лица в тази конспирация и да изпрати заключителния си доклад на Филпот.

И тогава — обратно към Ню Йорк!

У дома, при Кармен...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В 4:15 на следващата сутрин от летището позвъниха на пилота и му съобщиха, че мъглата над Адриатическо море започнала да се вдига, така че може да излети за Дубровник, ако е готов. За по-малко от десет минути групата напусна хотела, а след около половин час вече беше във въздуха. Щом се издигнаха достатъчно и поеха към Дубровник, Сабрина и Греъм извадиха от саковете си водолазни костюми и с мъка се преоблякоха в тясната кабина.

Наближиха Дубровник два часа и половина по-късно. Мъглата над града вече се беше разсеяла, а първите лъчи на изгриващото слънце игриво осветяваха морето в цялото му великолепие.

Пилотът посочи надолу и те видяха товарния комплекс „Вернер“, който беше значително по-малък от онзи в Триест и се състоеше само от два кея и от няколко складови постройки, боядисани в характерните цветове на „Вернер“. Пилотът вече се бе свързал с пристанищните власти на града и бе разбрал, че „Наполи“ още не е пристигнал поради трудното пътуване. На кейовете не се виждаше никакъв кораб.

Греъм и Сабрина сложиха плавниците и водните си маски, прибраха пистолетите във водоустойчивите си пояси и след няколко минути хеликоптерът увисна над водата. Според координатите на картата те бяха на петстотин метра навътре в морето, на идеално разстояние от брега, за да започнат акцията. Пилотът снижи машината съвсем близо до водата, кимна им отсечено и те скочиха, а хеликоптерът веднага се издигна и пое към крайбрежната ивица.

Сабрина и Греъм бяха опитни плувци и изминаха разстоянието до брега без никакви трудности, като преплуваха последните сто метра под водата, за да избегнат светлината на мощните прожектори, които все още бяха включени, въпреки настъпващото утро. Изпълзяха на кея, дадоха си две минути за преобличане и кратък отдих и след това Греъм поведе Сабрина към ръждясалата метална стълба между седми и осми кей. Изкачи се по нея предпазливо и се огледа — нямаше жив човек.

Само пред един склад беше паркиран тъмен джип, обърнат към осми кей.

Вратата на склада внезапно се отвори и се появи мъж с полуавтоматична пушка „Спектър“ през рамо. Греъм се сниши и се послуша за приближаващи стъпки, но не долови нищо. Той внимателно погледна към склада и изруга тихо — мъжът запали цигара и бавно се облегна на джипа със скръстени ръце, решил кой знае колко време да остане там. При това положение беше невъзможно да се стигне незабелязано до склада, а Греъм не изпитваше особено желание да си опита късмета срещу дулото на спектъра, безспорно най-опасното оръжие, произведено от италианците. Той тихо обясни ситуацията на Сабрина, ядосан, че трябва да изчакат известно време. За разлика от него тя реши незабавно да действа.

— Аз тръгвам — бързо каза тя. — Щом ти дам сигнал, отвлечи му вниманието.

— Така ли? А знаеш ли колко е мощен този спектър?

— Разбира се. Има пълнител за петдесет изстрела и ефективен мерник до сто и петдесет метра в диаметър. — Тя сложи ръка на рамото му. — Изобщо няма да има възможност да стреля, довери ми се!

Греъм се опита да отговори, но тя бързо се обърна и се придвижи предпазливо близо до джипа, силно приведена напред. Там тя се озърна и кимна на Греъм. Той хвърли плавниците си на кея и бързо се сниши. Пазачът се стресна, свали от рамото си спектъра и зачака да се появи собственикът на плавниците. За негова изненада никой не излезе от водата и озадачен той внимателно и бавно тръгна към кея. Сега вече беше с гръб към Сабрина и тя без колебание използва това, бързо се изправи и го удари с дръжката на пистолета си по главата. Нищо неподозиращия пазач тежко се свлече на земята.

— Майк! — тихо извика тя.

Греъм излезе на кея и помогна на Сабрина да скрият изпадналия в безсъзнание пазач под джипа.

— Хендрик е тук — каза Греъм, надничайки през стъклото на джипа.

Сабрина метна през рамо спектъра и попита:

— Как разбра?

Той посочи кафявото куфарче на задната седалка:

— Там вътре е играта, която започнахме с него във влака.

— Значи ако Хендрик е тук...

— Лесно е да се предположи, че и Вернер е с него.

Тя откряна леко вратата на склада, но единственото, което видя вътре, бяха няколко дървени сандъци, белязани с познатия знак на предприятието „Вернер“ и подредени спретнато покрай стената. Сабрина стисна здраво пистолета си и отвори по-широко вратата. В сумрака те видяха, че складът е разделен на по-малки сектори, образувани от три редици сандъци и двете пътеки между тях, по които вероятно преминаваха електрокарите. Вмъкнаха се вътре и Греъм тихо затвори вратата.

— Аз тръгвам по едната пътека, ти по другата — прошепна той.

Тя поклати отрицателно глава.

— Предлагам да не се разделяме. Онези трябва да са най-малко четирима, плюс охраната, един господ знае колко още, и всичките са въоръжени.

Греъм сви рамене и се съгласи.

В края на пътеката той тръгна надясно, но Сабрина го хвана за ръката и сложи пръст на устните си. Вслушаха се напрегнато, но не доловиха нищо.

— Чух някакви гласове — прошепна тя.

— Трябва да са тук някъде. Хайде да тръгваме.

Греъм притисна гърба си към контейнерите и внимателно погледна към съседната пътека — там нямаше никой. Той посочи с ръка средната редица и двамата бързо скочиха в тясната пролука между контейнерите, откъдето имаха видимост към другата пътека.

Вернер седеше с гръб към тях в остъклена канцелария и играеше на карти с Кайл и Милхан, а Хендрик го наблюдаваше, облегнат на стената, с пушка между коленете си.

— Помни, че шефът каза да стреляме по бесните кучета — прошепна Греъм.

— Знам какво каза, нали и аз бях там.

Сабрина сложи спектъра на земята край себе си, извади беретата, стегна се в идеална поза на пълно равновесие и се прицели в тила на Вернер.

— Какъв беше този шум? — попита тихо тя.

— Какъв шум?

— Някакво шумолене...

— Сигурно са плъхове — безгрижно отвърна Греъм. — Ами да, има дупка на сандъка до краката ти, сигурно са там.

Представата за сандък, пълен с гадни плъхове, обзе съзнанието ѝ, тя политна назад отвратена, препъна се, а беретата ѝ шумно изтрака върху пода.

Хендрик се втурна с пушка в ръка да провери причината за този шум. Греъм се хвърли върху Сабрина и я повали на земята секунди преди куршумът на Хендрик да пробие назъбена дупка в намиращия се зад тях сандък. Кайл и Милхан ги наобиколиха, взеха оръжието им и грубо ги поведоха към канцеларията.

Вернер не им обърна внимание, когато влязоха вътре. Само гневно погледна Хендрик:

— Значи толкова струва специално подбраната ти охрана! Или ще кажеш, че тези двамата са били телепортирани в склада от космически кораб?

За първи път Хендрик не намери отговор на саркастичните заяждания на Вернер.

— Предчувствах, че ще се срещнем отново — обърна се Вернер към Сабрина. — Идвате точно навреме, мисля да тръгвам. Хидропланът ми е в хангара, с пълен резервоар, готов за път.

— Ами „Наполи“? — попита тя.

— „Наполи“ трябва да навакса загубеното време, затова няма да спира в Дубровник. Що се отнася до мен, аз се прибирам вкъщи, а тук вече шеф е Хендрик. Искам само да ви кажа, че докато във влака ви исках живи, за да предадете моите инструкции на шефовете си, сега, за съжаление, ви искам мъртви. Оставям тази задача в способните ръце на Хендрик.

Хендрик злобещо се усмихна, но не каза нищо. Той излезе навън и намери двама пазачи, клекнали до мъжа, ударен от Сабрина. Той грубо го изправи и го блъсна върху джипа:

— Негодник, изложи ме пред Вернер!

— Извинявай, шефе — успя да каже пазачът, разтривайки врата си.

Хендрик вдигна пистолета си и го застреля от упор.

— Няма да търпя никакви провали повече. Стойте тук и си отваряйте очите на четири — каза той на другите двама.

Хендрик взе куфарчето си от джипа и се върна в склада.

— Какви бяха тези изстрели? — попита Вернер.

— А, нищо, въпрос на дисциплина — отвърна Хендрик и отвори куфарчето.

Кайл разчисти картите и чашите от масата, докато Хендрик инсталираше електрическата „гилотина“, закачайки с щипки проводниците към гнездото на лампата над главите им.

— Какво ще правиш, ще ги караш да се борят един срещу друг ли? — развълнувано попита Кайл.

— Право да ти кажа, това не е лошо като идея, но всъщност искам Греъм да седне срещу Милхан. — Хендрик погледна въпросително към Милхан, но той само се потупа по гърдите и прокара пръст по гърлото си.

— Ако не си го разбрал, Греъм, да ти кажа — продължи Хендрик, — ще играете до смърт.

— А ако откажа? — предизвикателно попита Греъм.

— Тогава ще бъда принуден да застрелям красивата ти асистентка — каза Кайл.

— Партньорка! — поправи го автоматично Сабрина.

— Завържи я за стола — нареди Хендрик на Милхан. — Ще получи почетно място в ложата.

— Съжалявам, че всичко свършва по този начин, Сабрина — нежно ѝ каза Вернер, извърна се и стъпките му заглъхнаха в сумрака на склада, докато се отдалечаваше.

— Според мен той си пада по теб, мила, и аз не го обвинявам. — Кайл протегна ръка, за да я погали по лицето.

Сабрина ухапа пръстите му.

— Кучка! — просъска той и вдигна ръка да я удари.

Греъм блъсна Милхан и свали Кайл с юмручен удар на земята.

Хендрик долепи дулото на пушката си до врата на Греъм.

— Вържи му краката! — заповяда той.

Милхан сграбчи Греъм и го помъкна към най-близкия стол.

— Ще ми платиш за това — каза Кайл и насочи спектъра към Майк.

Хендрик бутна дулото му към пода.

— Започваш да ми лазиш по нервите, Еди. Я иди да свършиш някоя полезна работа, например да подготвиш хеликоптера за старт.

— Ама аз искам да гледам — каза Кайл и посочи играта върху масата.

— Хайде, хайде, тръгвай към хеликоптера!

Кайл неохотно подаде оръжието си на Хендрик и излезе.

Хендрик отиде край масата и сложи последователно двете си ръце върху пластинките. Всичко беше наред, и в двата случая електричеството премина през гривните. Той взе ключето, завъртя го в страничната ключалка и веднага светна червената лампичка.

— Прескачаме първите две игри. Сложете си гривните!

Греъм и Милхан прекараха ръце през гривните, заключиха ги и сложиха ключовете в средата на дъската.

— Задействах смъртоносния шок и нищо няма да те спаси, Греъм! — засмя се Хендрик.

— Не бъди толкова сигурен — каза Греъм.

— Напротив, сигурен съм! Милхан играе само на най-силен шок, а както виждаш, още е жив. — Хендрик опря пушката си в главата на Сабрина. — Ако не включиш веригата едновременно с Милхан, ще я убия.

Греъм погледна Сабрина и тя леко му се усмихна.

— Казвай кога, Греъм! — Хендрик стисна здраво пушката.

Милхан сложи ръка върху пластинката, очите му бяха приковани в лицето на Греъм, който пое дълбоко дъх и отпусна длан върху другата пластинка.

— Сега! — каза Греъм.

Двамата едновременно натиснаха пластинките.

— Съжалявам, че не мога да остана и да видя как умираш, но ме чака работа, и без това изоставаме от разписанието — каза подигравателно Хендрик и излезе от склада.

Сабрина се опита да освободи някак вързаните си ръце, но Милхан я бе омотал стегнато и беше невъзможно да разхлаби възела. Тя се възползва от напускането на Хендрик и от моментното разсейване на Милхан, за да се примъкне към прозореца.

— Как си, Майк? — попита тя.

— Не се притеснявай за мен, добре съм — отвърна той, без да сваля очи от лицето на Милхан.

Сабрина погледна през рамо — столът ѝ беше съвсем близо до прозореца и на нея веднага ѝ хрумна мисълта да се приближи още

малко до него, за да среже на счупеното стъкло възела, който стягаше ръцете ѝ.

Греъм и Милхан не можеха да се освободят от гривните и това още повече улесняваше намерението ѝ. С доста усилия, милиметър след милиметър тя най-сетне се опря в прозореца. Първата ѝ мисъл беше, че се е справила без произшествия, но после усети стичащата се по дланта ѝ кръв. Опипа внимателно с пръст ръба на стъклото и разбра, че се е порязала на дълго и остро парче от счупения прозорец. Сабрина притисна към това острие плата, с който бяха омотали китките ѝ и започна бързо да движи ръцете си, използвайки стъклото като нож. За секунди срязва плата и се наведе да си развърже краката. Като свърши, тя тихо пристъпи към масата, взе един от пистолетите и бързо го насочи в ужасения Милхан — вцепенен от изненада той гледаше черното дуло и не смееше да мръдне.

— Какво трябва да направя, Майк? Да махна ли щипките от тавана?

Индикаторът сочеше числото шест.

— Отключи ми гривната — отговори той.

— Защо да не изключа захранването?

— Отключи ми гривната, Сабрина!

Тя взе едното ключе, но внезапно я обзе съмнения:

— Ами ако е заложен капан?

— Не е, повярвай ми — каза Греъм, лицето му се свиваше в първите болезнени спазми.

Сабрина отключи гривната му, той протегна освободената си ръка и сложи своята гривна върху китката на Милхан, малко над другата.

Индикаторът вече сочеше осем. Пот се стичаше по набразденото от грозни белези лице на немия Милхан, който ужасено се вираше в поставената върху пластинката ръка на Греъм.

— Може би трябва да потвърдя предсказанието на Хендрик и наистина да се откажа първи, така или иначе нямам какво да губя. Как смяташ, а, Милхан? — Греъм се усмихна и натисна пластинката.

— Майк, недей! — извика Сабрина. — Не можеш да го убиеш просто така, хладнокръвно!

Индикаторът сочеше девет.

— Той обаче щеше да те убие най-хладнокръвно, ако беше победил, така както си беше завързана за стола.

Сабрина предпазливо пристъпи към централния кабел, включен в захранването.

— Не го пипай! — предупреди я Греъм. — Имам лични сметки за разчистване.

— И да го убиеш, няма да си върнеш Кари и Майки — изпусна се неволно Сабрина.

Индикаторът сочеше десет.

Греъм я погледна и насъбралата се болка изчезна от очите му. Той откачи рязко кабела и издърпа прикрепващите го към тавана щипки.

Милхан се свлече върху стола си, дишайки тежко.

Греъм и Сабрина бяха застанали с гръб към остъклената врата и не забелязаха влизания в канцеларията пазач.

— Хендрик ми каза да дойда, ако имаш нужда от помощ — обърна се той към Милхан, който бързо измъкваше китките си от зловещите гривни. — Както изглежда, пристигам тъкмо навреме.

Милхан кимна утвърдително, стана и се приближи до него.

— Той нареди да ги убия, ако още са живи — добави пазачът и насочи оръжието си към Сабрина и Греъм.

Милхан сграбчи главата му с огромните си длани, изви шията му и счупи вратните му прешлени с лекота, с каквато се чупят кибритени клечки. После захвърли трупа в ъгъла, докосна гърдите си и посочи към двамата, а устните му се движеха беззвучно в отчаян опит да изрази мислите си.

— Казва, че сега сме квит — поясни Сабрина.

Греъм се прицели в брадичката му и нанесе умел удар, от който Милхан рухна в безсъзнание на пода.

— Е, сега вече сме квит.

Сабрина му подаде пистолета си, а тя самата се наведе и взе спектъра.

— Все още можем да спрем Щефан — каза тя и тръгна към изхода.

Греъм я хвана за ръката:

— Веднъж да приключи всичко това, двамата с теб ще проведем кратък разговор на тема плъхове.

Излязоха от канцеларията, разделиха се, за да обиколят склада и се срещнаха отново на изхода, където трябваше да прекратят през трупата на убития от Хендрик пазач, за да стигнат до кея.

Започваше да се съмва.

Греъм и Сабрина доловиха звук от самолетен двигател, който идваше от хангарите в края на осми кей. Без да се колебаят те бързо изтичаха до широката врата на хангара и се прилепиха към стената с приготвени за стрелба пистолети. Сабрина натисна бавно бравата и рязко отвори вратата, а Греъм се хвърли напред, превъртя се два пъти върху циментовия под и стреля по изненадания пазач. Куршумът го удари в гърдите и го изхвърли във водата. Вернер, който беше зад него, използва суматохата и плъзна хидроплана си навън. В хангара имаше няколко моторници и Греъм и Сабрина бързо скочиха в една от тях.

— Можеш ли да управляваш това чудо? — попита той.

— Подиграваш ли ми се? — усмихна се тя. — Баща ми има същата в Маями и когато съм там се разкарвам с нея насам-натам.

Сабрина изчака Греъм да откачи моторницата, запали мощния двигател „Ямаха“ и излетя от хангара, преследвайки отдалечаващия се хидроплан на Вернер.

Тя скоро го настигна и те успяха да видят разтревоженото лице на Вернер, който крещеше нещо в микрофона. Сабрина направи остър завой и мина пред хидроплана, принуждавайки го да намали скоростта и отново да се насочи към брега. Вернер разбра, че тя иска да го притисне до кейовете, за да не може да излети и злорадо се усмихна. Той изчака моторницата да застане от дясната му страна, възможно най-близо до брега, неочаквано изви хидроплана обратно и се насочи в открито море. Сабрина потегли след него толкова рязко, че Греъм политна и едва не падна във водата. Вернер обаче набра желаната скорост и се откъсна от водната повърхност.

Греъм откри огън по издигащия се хидроплан и куршумите надупчиха в зигзагообразна линия корпуса му. Един от тях удари Вернер и той изпусна управлението. Останал без контрол, хидропланът се насочи към морския фар, който примигваше над безбрежната водна шир. С невероятно усилие на волята Вернер отново хвана лоста за управление и успя да набере малко височина. Не му достигнаха обаче само няколко проклети сантиметри, дясното крило удари фара и се пречупи. Хидропланът се разтнесе, описа зловещ

пирует и падна във водата върху дясната си врата. Ударът разтърси Вернер, силна болка прониза тялото му, но той стисна зъби и със сетни усилия успя да отвори куфарчето с взривното устройство.

Греъм и Сабрина видяха как проблесна златната верижка на преподавателя с червеното копче за взривяването на един от контейнерите. Те си спомниха предупреждението на Вернер и с ужас видяха как той дръпна верижката, вдигна капачето на преподавателя и се усмихна ликуващо, когато забеляза приближаващата се моторница.

— Щефан, недей! — изкрещя Сабрина, но Вернер натисна копчето.

Греъм и Сабрина се хвърлиха на пода и затвориха очи в очакване на експлозията.

Тишина.

Вернер натисна яростно копчето втори, после трети път. Единственият шум обаче идваше от нахлуващата в кабината вода. Той бавно отпусна преподавателя и след миг хидропланът изчезна под водата.

Греъм и Сабрина мълчаливо гледаха как разгневените, бълбукащи води поглъщат човека и машината.

— Като си помисля само, че Щефан беше един от водещите световни бизнесмени! — възкликна Сабрина.

Греъм прокара пръсти през влажната си разрошена коса.

— Мислиш го за луд, нали?

— А не беше ли?

— Беше по-скоро фанатик, вярваше, че всичко, което върши, е в името на неговата кауза.

— Включително унищожаването на половин Европа?

— Ако е необходимо, да — отвърна сухо той. — Фанатиците се ръководят от страст, а не от лудост. Нима японските пилоти камикадзе са били луди?

— И това е форма на лудост.

— Това е форма на екстремизъм — поясни Греъм.

Двамата едновременно доловиха шум от хеликоптер в далечината. Сабрина запали двигателя и обърна моторницата с лице към приближаващия „Аугуста Бел“, от двете страни на който ярко бе изписано името „Вернер“. Кайл управляваше хеликоптера, а Хендрик седеше до него.

Когато приближиха, рязко се стрелнаха надолу и Хендрик откри огън през отворената врата на кабината. Куршумите се забиха далеч от моторницата. Греъм се пребори с изкушението да простреля долната част на хеликоптера, но имаше само един пълнител и всеки куршум беше ценен. Сабрина насочи моторницата към пристанището, за да потърси там прикритие. Кайл също зави и ги последва, насочвайки носа на хеликоптера ниско към морската повърхност. Греъм и Сабрина се хвърлиха на пода, а пушката отхвъркна и изчезна във водата. Останаха с два пистолета срещу неизчерпаемия арсенал на Хендрик, вероятно складиран на хеликоптера.

Хендрик хвърли първата граната, когато хеликоптерът мина ниско над моторницата, но Сабрина реагира мигновено, като изви рязко встрани. Секунди по-късно гранатата експлодира и изпрати към тях силна струя солена вода. Втора граната, хвърлена от по-голяма височина, експлодира още по-близо до моторницата и Сабрина напрегна всичките си сили, за да запази контрола върху моторницата, която подскочаше над образувалите се вълни. След като избегна и третата граната тя насочи моторницата към хангара. Почти веднага след като влязоха вътре, хеликоптерът профуча близо до тях и Хендрик хвърли нова граната към входа. Греъм и Сабрина се бяха изтеглили доста навътре и не пострадаха от взрива, но бяха наясно, че всичко е само въпрос на време.

Когато хеликоптерът се върна Хендрик откри огън със спектъра си, принуждавайки ги да легнат в лодката. Греъм се надигна пръв и огледа щетите, които се оказаха незначителни — три куршума се бяха забияли в предницата на моторницата. Три куршума, които можеха да се забият в тях. Но какво ставаше със Сабрина? Той се обърна и я видя безжизнена в задната част на лодката.

Кайл се връщаше отново, когато Греъм бавно излезе от хангара. Хендрик нареди на Кайл да снижи хеликоптера.

— Мъртва е. Ти я уби, копеле! — провикна се Греъм и хвърли отчаян поглед към Сабрина.

За частица от секундата тя отвори очи и му намигна.

— Писна ми, всичко това ми писна! — изкрещя Греъм към хеликоптера.

— Хвърли си пистолета във водата — нареди му Хендрик.

Греъм колебливо сложи ръка върху беретата на колана си.

— Послушай го — изсъска Сабрина.

Той метна пистолета във водата.

Хеликоптерът „Аугуста Бел“ имаше един-единствен турбо двигател от типа „Алисон“ с 400 конски сили, който се намираще отгоре на корпуса, близо до витлата. Сабрина имаше право само на един опит, за да го уцели, ето защо трябваше корпусът да застане под определен ъгъл, преди тя да стреля. Налагаше се да извади от строя двигател, който дори не можеше да види.

Пръстите ѝ се свиха около пистолета, хеликоптерът приближаваше и в този миг съзнанието ѝ бе завладяно от внезапната мисъл, че ако се провали, първият, който ще умре, ще бъде Греъм. По някакъв загадъчен начин тази мисъл я изпълни със сигурност, тя изпъна ръце към хеликоптера и стреля два пъти.

Греъм веднага даде газ и бързо се отдалечи, управлявайки моторницата като автомобил, както му бе казала Сабрина. Тя се прехвърли през седалката и пое кормилото, намали скоростта и обърна обратно, за да видят какво става с хеликоптера. Витлата му бяха започнали да се въртят по-бавно и Кайл отчаяно се опитваше да се задържи във въздуха. Хеликоптерът падна като простреляна птица, парчета от корпуса се разлетяха във въздуха след удара във водата, който го разцепи на две.

— Къде, по дяволите, си се научила да стреляш така? — попита изуменият Греъм.

Сабрина присви скромно рамене и насочи моторницата в открито море. Никой от тях не забеляза втората моторница, която се измъкна от хангара, изчака да се превърнат в малка точка на хоризонта и потегли след тях, внимателно спазвайки дистанция.

Бреговата охрана съобщи на Сабрина точните координати на „Наполи“ по малката радиостанция в моторницата и 20 минути по-късно те съзряха в далечината огромния товарен кораб. Ръждясалият му корпус плачеше за боядисване, а единственият отличителен белег на собственика му беше знамето на спедиторската фирма „Вернер“, издигнато на мостика редом с либийския национален флаг. Жълто-черно фирмено „В“ личеше и върху бялата боя на комина.

Член на екипажа се наведе над парапета, посочи знака на „Вернер“ върху моторницата и незабавно им спуснаха въжена стълба. Греъм се изкачи по нея, радвайки се на сравнително спокойното море,

и пое с благодарност подадената му от горе ръка. После направи жест към Сабрина да го последва. Тя беше преполовила стълбата, когато зоркото око на един от моряците забеляза нежните сочни форми на тялото ѝ и сред екипажа мигновено се разнесе новината, че на борда се качва жена. Тя бе посрещната с многогласни подсвирквания и цветисти моряшки закачки.

— Къде е капитанът? — попита Греъм стоящия наблизо моряк.

В отговор морякът посочи към мостика.

Капитанът, здравеняк ирландец на име Флаерти, ги огледа подозрително при появата им на мостика и видя беретата под колана на Сабрина.

— Кой сте вие и какво желаете?

— Има промяна в разписанието — каза Греъм, — ще ви се наложи все пак да спрете в Дубровник.

— Просто така ли? — иронично попита Флаерти. — Трябва да ви кажа, че приемам заповеди само от господин Вернер.

— Щефан Вернер е мъртъв — каза Сабрина и допълни умолително, пристъпвайки крачка напред: — Налага се да промените курса и да се върнете в Дубровник.

Флаерти се извърна и се взря в морето, а пръстът му потърси бутона под навигационната маса, с който изпрати предупредителен сигнал към каютите на офицерите, в случай че на мостика наистина възникне опасност.

— Имам заповед да отмина Дубровник, за да компенсирам загубеното време, така че ако лично господин Вернер не ми нареди, няма да сменя курса.

— Вернер е мъртъв — уморено повтори Сабрина.

— Това вие го казвате, но нямам причини да ви вярвам.

— Писна ми от глупости — тросна се Греъм и издърпа пистолета от колана на Сабрина, преди тя да успее да го извади. Тикна го в брадясалото лице на капитана и нареди: — Издай заповед за промяна на курса, посока Дубровник.

Флаерти преглътна нервно, проклинайки на ум очевидното бездействие на офицерите, въпреки подадения сигнал за опасност.

— Не знам кой сте вие и коя организация представлявате, но не ми се ще да повярвам, че сте в състояние да отвлечете кораб, натоварен със зърно за гладуващите в Африка. Ако имате някакви разногласия с

господин Вернер, защo трябва да си го изкарвате на хилядите деца, чиито живот зависи от пристигането на товара ни навреме в бежанските лагери?

— Казах, че трябва да спрем в Дубровник — повтори Греъм.

Човекът на руля погледна Флаерти:

— Какво да правя, капитане?

— Нищо — отвърна Флаерти.

Вратата към мостика се отвори и на прага се появиха двама души, въоръжени със стари полуавтоматични пушки. Греъм обърна Флаерти с лице към дулата им и долепи беретата си до тила му.

— Майк, изчакай! — помоли го Сабрина и се обърна към Флаерти. — Предлагам да сключим сделка.

— Не смятам, че имате каквото и да било право да поставяте условия.

— Може да нямаме, но пък вие със сигурност нямате друга алтернатива. Ето какво ви предлагам — пускаме ви, без да пострадате, ако издадете заповед да се хвърли котва и лично се свържете с властите, които да поканите на борда.

Флаерти се изсмя:

— Какво, искате да се свържа с властите?

— Ще е във ваша полза, освен ако не криете нещо — предизвикателно каза тя.

— Нямам нищо за криене — отвърна Флаерти и издаде заповед за спиране на двигателите. До пълния покой на „Наполи“ трябваше да изминат още три мили.

— А сега да се свържем с властите — каза Флаерти, все още неопомнил се от изненадващите условия.

Внезапно по металната стълба, която водеше към мостика, отекнаха стъпки и вратата се отвори. Двамата въоръжени офицери се завъртяха към натрапника — на вратата стоеше Милхан, играещите му очи попиваха всяка подробност от сцената пред него.

— Всичко е наред, този човек работи за господин Вернер — обясни Флаерти и хвърли ехиден поглед към Сабрина. — Започва да ми се струва, че вие двамата сте в малцинство тук.

Милхан затвори след себе си, застана зад двамата офицери и блъсна с все сила главите им една в друга. Взе оръжията от двете свлечени на земята тела и ги подаде на Сабрина, която ги пое

неуверено, съмнявайки се отново в клопка. Милхан насочи юмрука си към Греъм, докосна с пръстите на другата си ръка юмрука, после посочи брадичката си и направи помирителен жест.

— Какво се мъчи да ни каже?

— Че умееш да удряш добре — поясни Сабрина.

Милхан закима утвърдително.

— Какво ще правим по-нататък? — попита угрижено Флаерти.

— Двамата ще се разходим до радиопредавателя, за да повикаме представители на властите — каза зад гърба му Греъм.

— Майк — Сабрина го хвана за ръката, — битката, която водим, не е срещу капитана.

Греъм я изгледа втренчено и неохотно ѝ върна пистолета.

Флаерти извади носна кърпичка от джоба си и припряно попи потта от челото си.

— Кои сте вие?

— Не ни е позволено да казваме — отвърна Сабрина.

Греъм посочи към вратата и подкани:

— Да тръгваме!

— Аз съм капитан на този кораб и имам право да знам какво става.

— Наистина ли не знаете какво има в онзи сандък? — попита Сабрина.

— Сандък ли? Какъв сандък? — Той се сепна и придоби уплашен вид. — Имате предвид онзи, който снощи бе докаран на борда от хеликоптер „Сикорски“?

— Какво съдържа той според Вернер?

— Машинни части — отговори Флаерти и погледна Греъм. — Света Богородице, какво има вътре? И не ми обяснявайте, че не ви е позволено да ми кажете!

— Ние не измисляме правилата, капитане — каза Сабрина с извинителен тон. — Но колко по-бързо се свържем с властите, толкова по-скоро ще ви отървем от сандъка.

Флаерти се прекръсти.

— Разбира се, ще ви заведе при радиостанцията. — Той поспря на прага и още веднъж изгледа Сабрина. — Надявам се, че казвате истината, когато твърдите, че господин Вернер е мъртъв?

— Хидропланът му се разби преди половин час, утре всички вестници ще го разтръбят.

— Добър човек беше — каза Флаерти и поведе Греъм надолу по металните стълби.

Четирима членове на екипажа отнесоха на ръце двамата офицери, които още бяха в безсъзнание.

— Ами ти как дойде тук? — попита Сабрина.

Милхан направи с ръце вълнисто движение.

— С лодка ли?

Той кимна.

— Защо ни помагаш?

Немият гигант преплете пръстите на двете си ръце.

Тя разбра езика на знаците — това означаваше приятелство.

— Но аз мислех, че Хендрик ти е приятел?

Милхан сви масивните си рамене и потърка палеца и показалеца си.

— Бил си с Хендрик само заради парите? — попита тя с усмивка.

Той посочи към Сабрина, сви едната си ръка в юмрук, който очевидно трябваше да представлява Греъм, и сложи ръка на масата, после протегна другата си ръка и направи разтърсващо движение, изобразяващо как кабелът се откачи от гнездото на лампата. И отново направи жеста „приятелство“.

Сабрина реши да не му казва нищо за катастрофата на хеликоптера, тъй като не знаеше до къде все пак се простира близостта между Милхан и Хендрик.

Греъм и Флаерти се върнаха.

— Колко време трябва на шефа, за да дойде? — попита Сабрина.

— Пет-десет минути — отговори Греъм.

— Така ли? А аз мислех, че още е в Прато.

— Аз също, но както се оказа, преди час е пристигнал в Дубровник.

— Не знаех, че онзи сандък съдържа контрабанда. — Флаерти се изправи между тях. — Честна дума, не знаех, трябва да ми повярвате.

— Не ви ли се стори съмнителен начинът, по който Вернер се държеше в този случай? Не ви ли се видя странно, че той проявява такъв маниакален интерес към един-единствен сандък?

— Да, но както казах и на вашия началник...

— Партньор! — прекъсна го с негодувание Сабрина.

— Партньор. Извинете. Господин Вернер ми каза, че сандъкът съдържа машинни части за една лаборатория в Либия, а като се има предвид засилващите се настроения срещу Кадафи, не му се щеше да се знае, че неговата компания прави сделки там. Той смяташе, че този факт може да се превърне в оръжие в ръцете на враговете му. Увери ме, че всичко е напълно законно. Кой съм аз, че да споря с него? Както ви казах, винаги съм смятал господин Вернер за добър и справедлив човек.

На вратата се появи моряк.

— От юг се задава хеликоптер, капитане.

— Можем ли да го приемем на палубата?

— Да.

— Предполагам, че ще пожелаете да го посрещнете — обърна се Флаерти към Греъм.

— Нищо лошо няма да ви се случи, ако ни сътрудничите — каза Сабрина, забелязвайки отчаяния поглед на капитана.

— Можете да разчитате на мен — отвърна Флаерти.

Милхан, който седеше на сандък в ъгъла на мостика, погледна нагоре и се усмихна.

— И за теб ще има добра дума, обещавам — каза Сабрина и също му се усмихна.

Милхан сви безразлично рамене, сякаш се беше примирил с неизбежността на продължителното пребиваване зад решетките.

Филпот пръв слезе от хеликоптера „Линкс“, а Греъм даде знак на пилота да не изключва мотора. Филпот, Сабрина и Греъм се отправиха към парапета в задната част на кораба, където обмениха информация за последните събития.

Филпот ги изслуша внимателно и попита:

— Значи смятате, че капитанът не е замесен?

— Точно така — отвърна Сабрина.

— А ти, Майк, какво ще кажеш?

— Нямам причина да го подозирам. — Греъм погледна към мостика. — Колко души водите със себе си?

— Петима.

— Достатъчно са — промърмори Греъм.

— Достатъчни за какво? — подозрително запита Филпот.

— За да поемат нещата тук. Ние със Сабрина искаме да се върнем в склада и да огледаме по-отблизо онези сандъци, които вероятно са пълни с оръжие.

— Дали Милхан ще ни създаде проблеми? Трябва да знаете, че петимата, които водят, са хора с технически умения и опит в общуването с хора като него.

— Няма да ви създаде никакви проблеми — увери го Сабрина.

— И така, ще ви видят отново, когато корабът акостира — каза Филпот.

Те се отправиха към хеликоптера.

— Майк! Сабрина! — провикна се след тях Филпот.

Те се обърнаха, снишили глави.

— Отлично се справихте — каза Филпот.

Те му махнаха с ръце и се вмъкнаха в кабината.

Хеликоптерът кацна на осми кей, пилотът изчака Греъм и Сабрина да скочат на земята и излетят обратно към „Наполи“. Те се запътиха към склада.

— Аз поемам тази част, ти — другата, която е по-близо до канцеларията — каза Греъм.

— Как ще отворим сандъците?

— Тук наблизко видях някакъв лост, сигурно и ти ще намериш нещо подходящо.

Сабрина реши да отиде право в канцеларията, най-вероятно там се съхраняваха различни сечива. Пред вратата тя замръзна на място и измъкна беретата от колана си — зловещата игра беше махната, на нейно място наред масата беше сложена чаша с кафе, изпускащо пара. А Греъм бе някъде из склада, нищо неподозиращ, невъоръжен.

Тя чу шум, бързо се обърна и ги видя — Хендрик стоеше зад Греъм, опрял дулото на пистолета си в брадичката му. Сабрина се приближи и забеляза дълбока рана върху дясната буза на Хендрик, прорязваща кървава бразда от носа до слепоочието.

— Достатъчно! Повече нито крачка! — каза Хендрик, когато разстоянието помежду им беше около пет метра.

Тя се закова на място.

— Длъжен съм да призная, че стреляхте отлично, госпожице Карвър. Кайл нямаше никакъв шанс, а аз, както виждате, ще имам спомен от вас за години напред.

— Всичко е свършено, Хендрик — каза Сабрина. — Вернер е мъртъв, плутоният е върнат, дори Милхан се обърна срещу теб.

— Милхан ли? — отзова се Хендрик презрително. — Вземете си го, макар да не виждам каква работа може да ви свърши. Той така и не разбра какво имаше в онези контейнери, как иначе щях да го накарам да ги охранява от Лозана до Триест? Като имам предвид количеството радиация, което е поел през последните дни, силно се съмнявам, че му остава повече от месец живот.

— Пратил си го във вагона, ясно съзнавайки, че това ще го убие?

— Все някой трябваше да свърши тази работа — безгрижно отвърна Хендрик. — Що се отнася до плутония, аз изобщо не исках да се захващам с него, но КГБ не се съгласи с мен и прибегна до компромати, за да постигне това, което искаше.

— Ами оръжията в тези сандъци?

— Вече от три-четири години използвам превозите на Вернер, за да изпращам оръжие до много точки на света. По една чиста случайност накрая работехме заедно. Надявах се да продам поне част от тази пратка. — Той сви рамене. — Е, поне ще успея да се измъкна.

— Никъде няма да ходиш! Този път няма да стане! — каза Сабрина и вдигна беретата до главата му.

— Пистолетът ми е зареден, макар да не знам дали муниципите не са пострадали във водата — поясни Хендрик. — Мисля, че няма да стреляш, животът на Греъм не е в опасност. Ще го пусна, щом се отдалеча на достатъчно разстояние...

— Застреляй го! — изкрещя Греъм точно когато Хендрик направи първата си крачка назад.

Сабрина се поколеба също като във влака и в съзнанието ѝ изплува снимката на Кари и Майки — Кари с пленителните огромни очи и Майки с дяволитото момчешко лице. Две невинни жертви в името на справедливостта... Спомни си думите на Греъм, казани, след като бе позволил на Хендрик да го победи в играта: „Побеждава онзи, който има по-силна воля... Колебанието винаги води до поражение!“.

Тя натисна спусъка.

Куршумът уцели Хендрик над дясното око. Ръката на Греъм се стрелна пред гърдите и блъсна настрани дулото, опряно в брадата му. Хендрик падна назад и бавно се свлече на земята, а в невиждащите му очи бе замръзнал израз на изненада.

Греъм взе пистолета от ръката на Хендрик, насочи го към стената и натисна спусъка. Куршумът се заби в стената и наоколо се разхвърчаха парченца мазилка и тухли.

Сабрина пребледня.

Греъм захвърли небрежно пистолета върху безжизненото тяло на Хендрик.

— Веднъж печелиш, друг път губиш.

За един кратък миг тя си помисли, че той ще я прегърне през рамо. Вместо това Греъм я потупа по гърба и каза само:

— Не си зле, партньоре.

Сабрина го наблюдаваше как тръгва към кея, после се усмихна на себе си. Едва ли можеше да се нарече похвала, но все пак беше някакво начало. Ледовете помежду им май започваха да се топят.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде е Греъм? — запита Филпот, почуквайки с писалка по стъклото на часовника си. — Обзалагам се, че закъснява нарочно.

Уитлок и Сабрина размениха погледи — тази мисъл вече им беше минала през ума. Дватама пристигнаха в сградата на ООН почти едновременно, и то подранили, а Греъм, вечният бунтар, закъсняваше с повече от петнайсет минути. Сабрина седна на един от черните кожени фотьойли и прикри с ръка усмивката, докато наблюдаваше разгневеното лице на Филпот.

— Наглостта не е повод за смях, Сабрина — каза Филпот, без да я поглежда.

— Съгласна съм — отвърна тя и свали ръцете си.

— Още малко кафе? — попита Уитлок и се запъти към масичката.

— Не, и престани да обикаляш стаята като баща в родилното — сръза го Филпот.

Уитлок се отпусна на фотьойла до Сабрина, а на бюрото пред Филпот светна лампичка и той натисна бутона.

— Моля?

— Господин Греъм пристигна.

— Как, самият Майк Греъм лично? — саркастично попита Филпот.

— Ами да... — отговори обърканата секретарка.

— Благодаря, Сара. — Филпот взе дистанционното устройство, отвори вратата и на прага се появи Греъм с кашон под мишница.

— Колко хубаво, че реши да наминеш, Майк — каза Филпот и затвори след него.

— Съжалявам, че закъснях, но пред последните петнайсет минути се разправях с охраната, докато ми разреши да вляза с това. — Греъм посочи кашона.

— Имаш цял ден за пазаруване...

— Не е за мен, а за Сабрина, шефе — прекъсна го Греъм, преди Филпот да е подхванал един от монолозите си на тема дисциплина.

— За мен ли? — Тя разтвори очи от изненада.

Греъм сложи кашона върху масичката за кафе между фотьойлите, извади папката с доклада си и я сложи върху докладите на Сабрина и Уитлок.

— Какво има вътре? — попита с леко вълнение Сабрина.

— Отвори го — отвърна ѝ Греъм.

— Може ли преди да започнем... — обърна се тя към Филпот, обзета от момичешко любопитство.

Телефонът извъня и Филпот махна небрежно към кашона, вдигайки слушалката.

Сабрина откряна капака и надзърна вътре, отскочи назад, обхваната от ужас, и треперейки се сви до Уитлок.

— Но какво е това? — попита Уитлок, опитвайки се да надникне през рамото ѝ.

Греъм извади клетка от кашона и Сабрина се сви още повече.

— Моля те, Майк, махни го — проплака тя.

— Та това е просто хамстер — объркано каза Уитлок.

Сабрина извърна лице, сложи ръце пред очите си и отново каза:

— Майк, махни го! Моля те!

Греъм върна клетката в кашона, прекляна пред нея и се обърна към Уитлок:

— Като дете имала неприятно преживяване с плъхове, което е оставило дълбоко вкоренен страх от всякакви гризачи.

— Никога не си споменавала за това — каза Уитлок.

Тя се вгледа виновно в ръцете си.

— Струва ми се, че изобщо не си е давала сметка доколко се е била развила тази фобия в нея, докато не си поговорихме надълго и нашироко в самолета на път за къщи — обясни Греъм. — Заради този страх от плъхове едва не я убиха. Тя самата ще ти разкаже всичко, щом бъде в състояние да стори това, но аз не виждам причини да занимавам с въпроса когото и да било извън нашия екип, включително шефа. — Той се обърна към Сабрина. — Следващия път твоята фобия може да стане причина за смъртта на някой от нас. Както ти обясних в самолета, всички тези неща са пуснали дълбоки корени в съзнанието ти и никога няма да ги преодолееш, ако ги потискаш, надявайки се, че

ще си отидат от само себе си. Изправи се срещу тях и ги погледни в очите, това е единственият начин. Плъховете едва ли са най-питомните домашни любимци, затова реших да бъде хамстер, защото навремето имахме един вкъщи. Е, по-точно Майки имаше хамстерче. И знаете ли как го беше нарекъл? Куотърбек 1. Опитахме се да му обясним, че това не е подходящо име за хамстер, но той не искаше нищо да чуе и така си остана, Куотърбек. Майки беше луд по дребосъчето. Много пъти, когато отивахме да го завием нощем, откривахме, че хамстерът е извън клетката си и шумоли под одеялцето в детското креватче. Веднъж отидохме семейно на ресторант и не щеш ли, наред вечерята Куотърбек подаде муцунка от джоба на Майки.

— Не може да бъде! — изцъка с език Уитлок.

— Никога в живота си не съм искал с такава скорост сметката, за да изчезнем от заведението. Сабрина, моля те за едно — дай някаква възможност на животинката, наблюдавай я, опитай се да я разбереш. Сигурен съм, че хамстерът ще ти помогне да преодолееш страха си, става ли?

— Става — отвърна тихо тя.

Внезапно настъпи тишина и тримата се обърнаха към Филпот, който беше свършил телефонния си разговор и преглеждаше докладите им. Уитлок се прокашля. Филпот вдигна поглед и посегна към лулата си.

— Няма да ви задържам много, но след като тъй и тъй сте се събрали тук, предполагам, че искате да сте в течение на разследването до момента. К. У., най-напред по твоята линия. Германската полиция е извършила поредица от арести в завода, след като Лейциг е направил подробно признание. Спокойно можем да кажем, че подривната мрежа там е успешно унищожена. Властите обещаха да извършат пълно разследване на системата за сигурност в завода и ме увериха, че ще паднат доста глави.

— Какво ще кажете по въпроса за моята легенда? — попита Уитлок. — Прикритието ми беше разкрито още в началото и това попречи на операцията.

— Така е, но не виждам как бихме могли да го избегнем. Шансът Карен да те разкрие, както стана в крайна сметка, беше едно към един милион. Такова нещо не се е случвало досега и не вярвам да се случи отново. Задължително е вашите легенди да бъдат автентични и

възможно най-достоверни. — Филпот посочи вестника на бюрото си. — Добра статия си написал за онзи завод, макар никога да не съм предполагал, че си такъв противник на атомната енергия.

— Уинсдейл, Денвър, Трий Майл Айлънд, Чернобил... Всеки път казваха, че подобно нещо няма да се случи никога вече. Колко хора трябва да умрат още, за да се докаже, че и учените грешат?

— Това е последният абзац от статията ти, нали? — попита Филпот и погледна във вестника.

— Да, и обобщава всичките ми чувства.

Филпот прелисти бележките си.

— Майк, Сабрина, днес получих лекарското заключение за вас двамата. Както предполагаме, количеството радиоактивно облъчване, на което сте били изложени, е нищожно. При теб показателите са малко по-високи, Майк, главно защото си бил за кратко време във вагона с Милхан. Но дори при това положение няма никакви причини за безпокойство.

— А какво е състоянието на Милхан? — попита Греъм.

— Неговите изследвания бяха готови още вчера. Остават му най-много шест седмици. За съжаление вече нищо не може да се направи. — Филпот замълча, за да запали лулата си. — Да се върнем към случая. Притиснах КГБ да открият всичко, което могат, за Щефан Вернер и най-сетне тази сутрин дойде телекс от Москва. Предавам ви най-сбито съдържанието му: Истинското му име не е Щефан Вернер. Роден е в Минск през 1941 г. и се казва Алексей Лубанов. Бил е седемнадесетгодишен, когато са го вербували от КГБ. Преминал е обичайната десетгодишна програма на обучение, с която се подготвят агенти под дълбоко прикритие за работа в чужбина. Обучаван е в шпионските школи в Гатчина и Праховка, за първи път се появява като Щефан Вернер в Бразилия през 1967 година. Знаел доста добре португалски, така че не му е било трудно да си намери работа в една транспортна компания в Рио де Жанейро. Година по-късно вече управлявал цялата фирма. Напуснал Бразилия и изкупил дял от акциите на германска спедиторска компания, изпаднала в затруднено положение. Шест месеца след това изкупил компанията и я поставил в основите на своята гигантска транспортна империя, градена умно и професионално в продължение на десетилетия. Блестящ бизнесмен, но в същото време предан агент на КГБ.

— Какво стана с детонатора? — попита Сабрина.

— Тъкмо мислех да ви кажа и за него. Шестте контейнера бяха с абсолютно еднакво тегло и нашият екип за обезвреждане на бомби трябваше да работи в условията на вакуум четири часа и половина, за да открие, че всичко е било една сложна и добре замислена измама. Пет от контейнерите съдържат плутоний, но в шестия, който според предположенията трябваше да бъде съоръжен с взривно устройство, имаше само... пясък, нищо смъртоносно! Всичко от начало до край е било замислено и ръководено от Константин Бенин.

— Бенин? — измърмори Грeъм. — Един от основателите на Балашиха, нали?

— Точно така. Освен това той е бил пряк ръководител на Шефан Вернер, или Алексей Лубанов, както предпочитате, и на Карен Шендел. Доказано е и няма място за съмнение, в момента Сергей пътува за Москва, за да го притисне.

— Какво ще стане с плутония? — попита Уитлок.

— Вече е върнат в Майнц. За съжаление зърното, превозвано от „Наполи“, трябваше да бъде унищожено, но от УНИЦЕФ вече са подменили товара и до края на седмицата новата пратка трябва да пристигне в Етиопия.

Телефонът отново иззвъня.

— Извинете ме — каза Филпот и вдигна слушалката. Усмихна се, докато слушаше някакви обяснения. — Добре, добре, добре! Ето това вече е много интересно! Благодаря за обаждането. — Той затвори и погледна тримата си служители. — Позвъниха от Пентагона, току-що са получили информация, че някаква промишлена лаборатория край либийския град Бенгази е била изравнена със земята вследствие на мистериозен пожар, избухнал в ранните утринни часове.

— Дали случайно не е същата, за която е бил предназначен плутоният? — попита Сабрина.

— Съвсем същата.

— Имаме ли наша бойна група по същото време в Бенгази? — намеси се Грeъм.

— През последните пет месеца изобщо не сме имали наши хора в Либия. Единственият чужд плавателен съд, намиращ се в района по това време, е била руска подводница. — Филпот придърпа бележника си и добави: — За разлика от вас тримата аз имам работа за вършене.

— Това означава ли, че сме свободни? — попита Греъм и погледна часовника си.

— След като дойде с петнайсет минути закъснение, сега искаш да си тръгнеш пръв, за къде си се разбързал?

— Има мач на стадион „Янки“ и се страхувам да не закъснея.

— Кои играят? — попита Уитлок.

— „Ред сокс“ от Бостън.

— О-о-о — смигна Уитлок. — Янките ще се поозорят с такъв противник, трябва да ги подкрепиш, нали?

— Не предполагах, че се интересуваши от бейзбол — изненада се Греъм.

— Всъщност не се интересувам, но откакто се установих да живея тук, проумях, че бейзболът и футболът са неделима част от всекидневието на Ню Йорк. Ще ви стискам палци този следобед.

Греъм потупа Уитлок по ръката и се обърна към Филпот:

— Довиждане, шефе.

— Довиждане, Майк, добре си свършихте работата. — Филпот взе дистанционното устройство и отвори вратата.

— Колко време ще останеш в Ню Йорк? — попита Сабрина, вървейки до Греъм към изхода.

— Вероятно ще си замина утре.

— А какво смяташ да правиш довечера?

— Може би ще отида на кино... — промърмори той.

— Не искаш ли компания?

Той се спря и се загледа неловко в краката си.

— Е, просто попитах — каза Сабрина, нарушавайки настъпилото мълчание. — Благодаря ти за животинчето, Майк!

— Аха — отвърна той и тръгна към външната врата, която му отвори секретарката.

Греъм поспря за миг и извърна леко глава към Сабрина:

— Надявам се, че харесваш уестърни — каза той през рамо и излезе, преди тя да успее да му отговори.

— Ела да хапнем по един сандвич с ръжен хляб и риба тон в заведението на ъгъла — обади се зад нея Уитлок. — Ако можеш да ми отделиш време, разбира се.

— Какво искаш да кажеш? — попита неуверено тя и предпазливо взе от него кашона.

— Помислих си, че ще пожелаеш да прекараш остатъка от деня в подготовка за срещата, нали те поканиха на уестърн — подразни я Уитлок.

— Ще ми платиш за това заяждане, като ми вземеш и салата плюс портокалов сок към сандвича — отвърна Сабрина, преструвайки се на ядосана.

Двамата поеха мълчаливо по коридора.

— Измисли ли име на хамстера? — обади се Уитлок, когато влязоха в асансьора.

— Куотърбек — отвърна тя, докато вратата се затваряше, — какво друго?

Бенин срещна за първи път Колчински преди двайсет и две години, когато бе назначен за началник-отдел в Лубянка, главната квартира на КГБ в Москва. Тогава Колчински бе негов заместник. Първоначалната им взаимна предпазливост бързо се превърна в антипатия и една от главните причини Бенин да премине на работа в шпионската школа в Гатчина беше невъзможността да работят заедно. И двамата бяха изключително амбициозни, но идеологическите им позиции се различаваха съществено. Бенин беше фанатичен сталинист и екстремист, докато Колчински беше умерен човек, който непрестанно настояваше да бъдат ограничени диктаторските пълномощия на върхушката на КГБ. Либералните възгледи на Колчински му спечелиха немалко приятели и публична тайна беше, че назначението му като военен аташе на Запад, стана преди всичко в името на собствената му безопасност. Нито Бенин, нито Колчински бяха променили разбиранията си през годините, изменинали оттогава.

Бенин погледна ръчния си часовник. Беше накарал Колчински да чака двайсет минути отвън — последно отчаяно доказателство за неговата власт. Вдигна слушалката и набра само една цифра.

— Да влезе Колчински.

Секретарят въведе Колчински в кабинета и бързо се оттегли, притваряйки безшумно вратата след себе си.

— По шкембето ви виждам, че Западът ви понася — каза ледено Бенин и посочи с пръст гипсовата яка около врата на Колчински. — Нещо сериозно ли е?

— Щях да се безпокоя за собствения си врат повече, ако бях на ваше място — отвърна Колчински и седна.

— Как да го разбирам — че сте дошли да ми прочетете предсмъртната молитва, така ли?

Колчински пренебрегна саркастичния въпрос, отвори куфарчето си и извади папка и детонатора, които хвърли на масата пред Бенин.

— Вернер продължаваше да стиска детонатора в ръката си, когато извадиха тялото му от водата.

Бенин вдигна детонатора.

— Трябваше да го накарам да повярва, че работата е напълно сериозна, всички трябваше да са убедени, че е наистина нещо сериозно. В крайна сметка действителността е далеч по-убедителна и от най-доброто актьорско изпълнение.

Колчински извади пакет цигари от джоба на самото си.

— Не разрешавам да се пуши в кабинета ми — сръза го Бенин.

— А пък Политбюро не разрешава предателство спрямо родината — отвърна спокойно Колчински и запали цигара.

— Предполага се, че в този момент трябва да рухна и да се изповядам със сълзи на очи? — попита Бенин.

— Тук има предостатъчно уличаващи ви доказателства. — Колчински потупа папката. — Както обичате, КГБ ще приложи някой от специалните си похвати, за да изтръгне пълни признания от вас. Едва ли е необходимо да ви напомням за разнообразието на тези похвати, още повече че много от тях са ваше творение.

Бенин се замисли за миг и погледна през прозореца:

— Първоначално правителството ни използва политиката на гласност като средство за успокояване на Запада, а сега вече се бърка в нашата стратегическа ядрена отбрана. Целият ми план беше просто опит да спра тази намеса. Ако плутоният беше стигнал благополучно до Либия, щях веднага да подхвърля на няколко големи западни вестници сензация — докато нашият любим лидер подписва договори за разоръжаване, Русия вече започва да произвежда нов тип ядрени оръжия, за да замести онези, които са унищожени вследствие на официалните споразумения, като използва плутоний, отклонен от западен завод. Новото ядрено оръжие се произвежда на територията на страна, която е наш съюзник. Нашият ръководител щеше да оспорва, да отрича, да се бие в гърдите, но всичко щеше да е подкрепено с

доказателства черно на бяло, за да го види целият свят. Доверието в този „Апостол на гласността и перестройката“ щеше да бъде унищожено безвъзвратно. Дори някои западни ръководители да са били склонни да повярват в неговата искреност, несъмнено щяха да надделеят скептиците, които щяха да спрат всякакви преговори за намаляване на въоръженията поне за следващите няколко години.

— Тогава на власт щеше да дойде нов лидер, такъв, какъвто вие и вашите приятели екстремисти одобрявате — обади се Колчински. — И щяхте да започнете възстановяването на целия оръжеен арсенал, съкратен от конверсията, да превърнете отново Русия в най-голямата ядрена сила на света.

— Не се срамувам от това, което съм направил, направих го за Русия, защото обичам родината си! Ние сме социалисти със свой облик, със свой стил на управление. Наистина ли си въобразявате, че аз съм единственият противник на реформите? В Политбюро има предостатъчно недоволни и независимо какво ще стане с мен, има кой да вдигне падналото знаме и да продължи борбата. Не очаквам разбиране от вас, още повече че от години насам поддържате линията на помирение със запада.

— Прав сте, няма да ви разбера. — Колчински затвори куфарчето си и се изправи. — Оставям папката тук. Ще установите, че телефонът ви е прекъснат, а пред вратата ви има двама въоръжени постови, на които е наредено да ви спрат, ако се опитате да излезете преди официалния ви арест. А, и още нещо — доколкото знам, не сте стигнали доникъде в опитите да откриете кой стои зад покушението срещу живота ви, нали? Направих някои проучвания, преди да напусна Ню Йорк. Както изглежда, заповедта за вашето убийство е дошла от самото Политбюро. От доста време сте им били трън в очите и какъв по-лесен начин да се отърват от вас, освен да пуснат дисидентите да им свършат мръсната работа? Именно по тази причина ракетното устройство е внесено така лесно в страната. Самите дисиденти не са подозирали нищо, те са мислели, че всичко е плод на собствената им изобретателност. Ето обаче и края — Хендрик е бил посредник при вкарването на устройството, без да знае за кого работи. Той е използвал спедиторска фирма „Вернер“, за да се озове то на московското околоръстно шосе. Светът е малък, нали, Константин?

Бенин продължи да се взира във вратата дълго след като Колчински си беше отишъл. Знаеше отлично, че делото му никога няма да стигне до съд. Истината ще бъде потулена колкото е възможно по-бързо, всичко ще бъде замазано и забравено. Знаеше също така какъв избор има — или да умре в ареста след часове, а може би дни на непрекъснати изтезания, или сам да сложи край на живота си, преди да са дошли да го арестуват.

Той завъртя стола си към прозореца и за последен път погледна великолепието на заснежения парк. След това бавно и колебливо протегна ръка към горното чекмедже на писалището си, откъдето извади тежкия и хладен пистолет.

Издание:

Автор: Алистър Маклийн

Заглавие: Влакът на смъртта

Издание: първо (не е указано)

Издател: Амарант

Година на издаване: 2001

Тип: роман (не е указано)

Националност: английска (не е указано)

ISBN: 954-8360-11-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15580>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.